

Norsk Lovtidende.

Udgiven efter offentlig Foranstaltning

ifølge Lov af 1de April 1876.

N°. 33.

Udgivet 26de Juli.

1893.

Lov

om Sjøfarten.

20 Juli.
No. 1.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlende ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar, saalydende:

Første Kapitel.

Om Skibe.

§ 1. Et Skib er norsk, naar det udelukkende eies af norske Statsborgere, eller, om det eies af norske og svenske Statsborgere i Forening, naar den bestyrende Neder er norsk Statsborger og bosat i Norge.

Tilhører Skibet et Aktieselskab, er det norsk, naar Selskabets Hovedkontor og Bestyrelsens Sæde er her i Riget, og Bestyrelsen bestaar af norske Statsborgere, der er Aktieiere.

§ 2. Over norske Skibe skal der, med de Begrænsninger og efter de nærmere Regler, som ved særlig Lov bestemmes, føres offentligt Register, hvilket skal indeholde, hvad der udfordres til Bestemmelse af Skibenes Identitet, samt fuldstændige Oplysninger om deres Eiendoms- og Naderiforhold.

§ 3. Skib, der indføres i Skibsregistret, har Hjemsted i den Havn i Riget, som bestemmes af Naderen. For Skib, som ikke er registreret, gjælder som Hjemsted den Havn, i hvilken Naderen bor, eller som er nærmest hans Bopæl; er der flere Nedere, er den bestyrende Naders Hjemsted bestemmende for Skibets; bor Naderen udenfor Riget, ansees Kristiania som Skibets Hjemsted.

§ 4. Om norske Skibes Forpligtelse til at være forsynede

20 Juli. med Nationalitetsbevis, Maalebrev, Bemandingsliste eller Mandsskabsfortegnelse samt, naar saadant er paabudt, kongeligt Sjopassgjælder, hvad derom særlig er bestemt.

§ 5. Ethvert norst Skib, der er registreringspligtigt eller gaar i udenrigst Fart, skal have anbragt paa hver af Siderne sit Navn og paa Agterspeilet baade sit og Hjemstedets Navn, alt i let læselige Bogstaver af mindst 15 Centimeters Høide.

§ 6. Som uistandsætteligt i denne Lovs Betydning ansees et Skib ikke alene, naar det ved lovlig Besigtelse stjønnnes, at dets Istandsættelse enten overhovedet ikke kan udføres eller ialfald ikke der, hvor Skibet befinder sig, eller paa noget andet Sted, hvor det kan bringes hen, men ogsaa, naar det paa samme Maade stjønnnes, at Skibet ikke er Istandsættelse værd.

Andet Kapitel.

Om Rederi.

§ 7. Rederen hester, forsaavidt ei anderledes i denne Lov bestemmes, personlig, det er med hele sin Formue, for de Forpligtelser, som han selv eller gennem andre paadrager sig.

For Fordringer, der opstaar ved Skibsførerens Misligholdelse af Kontrakt, som er indgaaet af Rederen selv eller ifølge hans Fuldmagt, og hvis Opfyldelse horte til Skibsførerens Pligter, saavel som for Forpligtelser, som Skibsføreren i denne sin Egenkab og ikke i Genhold til særlig Fuldmagt fra Rederen paatager sig, hester Rederen alene med Skibsformuen, det er med Skib og Fragt; dog er han altid personlig ansvarlig for Mandskabets Fordringer efter Hyre- og Tjenestekontrakter. Sidstnævnte Fordringer har derhos i Rederens Konkursbo samme Fortrinsret, som tilkommer Tjenestefolks Løn.

§ 8. For Skade, der er forarsaget af Skibsføreren eller nogen af Mandskabet ved Svig, Forsømmelse eller Uagtsomhed i Tjenesten, hester Rederen med Skib og Fragt. Dette gjælder ogsaa, naar Skade paa samme Maade er forvoldt af nogen, som uden at høre til Skibsmandskabet udfører Arbejde i Skibets Tjeneste.

Hvad Rederen saaledes kommer til at udrede, kan han kræve erstattet af den, som har voldt Skaden.

§ 9. Vies et Skib af Partredere, svarer hver af disse for Forpligtelser, der medfører personligt Ansvar, kun i Forhold til sin Andel i Skibet.

§ 10. For Skib, som vies af Partredere, skal der vælges en bestyrende Reder, der maa være norst Statsborger og bosat i Norge.

Den bestyrende Reder kan i Rederiets Anliggender sagsøges paa dets Begne. Er ingen bestyrende Reder valgt, staaer det den,

som vil søge Nederiet, frit for at søge, hvem han vil af Part- 20 Juli.
rederne paa Nederiets Begne. No. 1.

§ 11. I Forhold til Trediemand er den bestyrende Neder i Kraft af sin Stilling berettiget til at afslutte alle de Retshandler, som en Nederisforretning sædvanlig fører med sig. Han kan saaledes antage og afskedige Skibsføreren og meddele ham Forskrifter samt oppebære Penges, der indkommer for Nederiets Regning. Han kan jagsøge i Nederiets Anliggender og i det Hele repræsentere det for Retten. Derimod er han ikke uden særlig Bemyndigelse berettiget til at optage Pengelaan i Nederiets Navn eller til at sælge, pantsætte eller tegne Forsikring paa Skibet.

Har Nederiet ved særlig Forskrift indskrænket den Myndighed, som efter det Anførte i Almindelighed tilkommer den bestyrende Neder, er Indskrænkningen uden Betydning for Trediemand, som i god Tro har indladt sig med ham.

§ 12. Naar Nederiets Anliggender skal afgjøres ved Partrederernes Stemmegivning, gælder som Beslutning, hvad der vedtages af den eller de Partrederer, som eier mere end Halvparten i Skibet. Halvparten er tilstrækkelig, naar Beslutningen tiltrædes af den bestyrende Neder, selv om han ikke har Part i Skibet. Ved Valg af bestyrende Neder er Halvparten tilstrækkelig; har to faaet lige Stemmer, afgjøres Sagen ved Lodtrækning.

Beslutninger, som er i Strid med Nederikontraktens Indhold eller ligger udenfor Nederiets Viemed, er ikke gyldige, medmindre samtlige Medrederer er enige deri.

§ 13. I Forholdet til Medrederne kommer de almindelige Regler om Fuldmagt til Anvendelse paa den bestyrende Neders Berettigelse til at handle paa Nederiets Begne. Foraauidt Omstændighederne ei er til Hinder derfor, har han at sammenkalde Medrederne til Overlægning eller paa anden Maade indhente deres Mening, naar vigtigere Anliggender foreskalder, navnlig naar der er Spørgsmaal om at anvende Skibet i væsentlig forskjellig Fart, om at ansætte eller afsætte Skibsfører eller om at foretage nogen betydelig Reparation.

§ 14. Den bestyrende Neder kan til enhver Tid afsættes ved Beslutning af Partrederer, der eier mere end en Halvpart i Skibet. Eier han selv Halvparten eller mere, kan Retten paa en Partrederes Begjæring afsætte ham, om dertil findes skjellig Grund, og bestikke en midlertidig Bestyrer.

§ 15. Den bestyrende Neder skal føre særskilt Regnskab over sin Forvaltning af Nederiets Anliggender og gjøre Rede og Rigtighed for samme. Regnskab for Medrederne har han, naar ikke anderledes af Nederiet besluttet, at aflægge for hvert Kalenderaar, senest 1 Maaned efter dets Udløb.

§ 16. Naar Regnskab aflægges, skal den bestyrende Neder omfende det til hver enkelt Partreder. For at kunne kontrollere

20 Juli. dets Rigtighed har enhver Partreder Udgang til Regnskabsbøger No. 1. og Bilag, særlig til Skibsførerens Regnskaber.

Indsigelser mod den bestyrende Nede's Regnskab maa, forsaavidt de ikke grundes paa Regnesfeil eller Svig, gøres gjældende ved Søgmaal inden 1 Aar, efterat Regnskabet er aflagt og Underretning derom meddelt.

§ 17. Til Bestridelse af de Udgifter, som kræves af Nederisforretningen, paaligger det enhver Partreder at yde det fornødne Bidrag i Forhold til hans Andel i Skibet. Forsømmer nogen Partreder efter Paaskrav at betale sit Bidrag og udlægges dette forskudsvis af den bestyrende Nede eller nogen af Medrederne, har den Forsømmelige at erstatte Udlægget med 8 pCt. aarlig Rente saavel som Præmien for den Forsikring, som den Forskudsdydende til sin Sikkerhed maatte have tegnet. For sin Fordring har Kreditor Panteret i den Forsømmeliges Part i Skibet og i det paa Parten faldende Udbytte. Denne Ret gaar foran ældre kontraktmæssigt Pant i Parten, men staar tilbage for de i 11te Kapitel omhandlede Sjopanterettigheder saavel som for ældre kontraktmæssigt Pant i det hele Skib og tabes, naar den ikke gøres gjældende ved Søgmaal inden 1 Aar fra den Tid, da Udlægget gjordes.

§ 18. Naar Beslutning tages om ny Rejse eller om Skibets Reparation efter fuldendt Rejse, og Tilskud kræves til Beslutningens Udførelse, er enhver Partreder, som ikke har stemt for Rejsen eller Reparationen, berettiget til at frigjøre sig for at tilsvare sin Del af Tilskuddet ved uden Bederlag at afstaa sin Part i Skibet, forsaavidt der ikke hviler særlig Hestelse paa den. Vil han gøre Brug af denne Ret, maa han skriftlig meddele det til den bestyrende Nede saa betimelig, at denne har Underretning derom inden 8 Dage, efterat Beslutningen er bleven fattet, eller, hvis vedkommende Partreder da ikke har været tilstede, inden 8 Dage, efterat Beslutningen er bleven ham meddelt. Den afstaaede Skibspart fordeles mellem de øvrige Medreder i Forhold til deres tidligere Andel i Skibet.

Er der tegnet en endnu gjældende Forsikring paa den afstaaede Part, er de øvrige Partreder solidarisk forpligtede til at tilsvare Præmien for den tilbagestaaende Tid.

§ 19. Binding og Tab ved Nederisforretningen fordeles paa Partrederne i Forhold til enhver's Andel i Skibet.

Forsaauidt der ikke i Nederisforretningen habes Brug for tilstedeværende Overstud, bliver det at uddele til Partrederne.

§ 20. Nederiet opløses ikke derved, at en Part i Skibet overgaar til en anden Eier, eller ved en Partreders Død, Umyndiggjørelse eller Konkurs.

Naar Overdragelse af Skibspart vil medføre, at Skibet taber Ret til at føre norst Flag, udfordres Samtykke fra samtlige Med-

redere, forat Overdragelsen, selv om den sker ved Tvangsauktion, 20 Juli. kan være gyldig. No. 1.

Ellers behøver en Partreder, som vil overdrage sin Skibspart eller en Del af den, ikke dertil sine Medrederes Samtykke. Men hvis Overdragelse sker til andre end Medredere, har enhver af Medrederne Ret til at indløse Parten, saafremt han senest sjette Virkedag efter den Dag, da Anmeldelse om Overdragelsen er foregaaet overensstemmende med § 21, andet Led, tilbyder den nye Eier Løsningssummen eller, hvis denne endnu ikke er paa det rene, betryggende Sikkerhed. Løsningssummen bestemmes i Tilfælde af Tvist ved Skjød; den maa aldrig sættes lavere end den Kjøbesum, for hvilken den nye Eier selv har erhvervet Parten. Bliver det nødvendigt at indtale Parten ved Sogsmaal, maa Sag reises inden 3 Maaneder efter Anmeldelsen. Sælges en Skibspart ved Auktion, og den bestyrende Neder 3 Virkedage før Auktionens Afholdelse er bleven underrettet om denne, tilkommer der Nederne ingen Løsningsret. Gjør flere af Medrederne samtidig Krav paa at indløse, har samtlige Ret dertil i Forhold til sine Andele i Skibet. Er Indløsning allerede foregaaet for en af Medredernes Regning, har de øvrige ingen yderligere Løsningsret i Anledning af samme Salg.

Gaar en Skibspart derved, at en Partreder ophører at være norsk Statsborger, eller ved Arv eller Egtteskab over i Udlandings Cie, saaledes at Skibet ophører at være norsk, har enhver Medreder Ret til at begjære Parten solgt ved Auktion, saafremt Eieren ikke inden 3 Maaneder har truffet saadan Ordning, at Skibet ikke taber sin Ret til at føre norsk Flag. Auktionen afholdes efter samme Regler og med samme Virkning som Tvangsauktioner.

§ 21. Naar en Skibspart overdrages, indtræder den nye Eier strax i alle en Partreders Rettigheder og Forpligtelser overfor Medrederne. Han er paa samme Maade som Overdrageren bunden ved alle af Nederiet for Overdragelsen tagne Beslutninger eller paabegyndte Foretagender med deraf flydende Forpligtelser, og Medrederne kan bringe i Modregning mod ham Fordringer, som de ifølge Nederiforholdet har paa Overdrageren. Overfor Trediemand bliver han ansvarlig som Partreder for alle de Nederiforpligtelser, som indgaaes efter Overdragelsen.

Det paaligger Overdrageren at gjøre Anmeldelse til den bestyrende Neder eller samtlige Medredere og at godtgjøre, at den opgivne Erhverver vedkjender sig Overdragelsen; saalænge dette ikke er skeet, kan Overdrageren ikke overfor Medrederne paaberaabe sig den stedsundne Overdragelse til Fritagelse for nogen af Nederiforholdet flydende Forpligtelse. Overfor Trediemand, der i god Tro har indladt sig med Nederiet, er han ansvarlig ogsaa for de efter Overdragelsen stiftede Nederiforpligtelser.

20 Juli.

No. 1.

§ 22. Den eller de Partredere, som eier mere end en

Halvpart i Skibet, kan beslutte Rederiets Opløsning.

Enhver af Partrederne kan forlange Rederiet opløst:

1. naar Skibet uden hans Skyld eller Samtykke ophører at være norsk og derfor udslettes af Skibsregistret;
2. naar den bestyrende Reder er bleven affediget ved Rettens Kjendelse i Medfør af § 14;
3. naar han godtgjør, at væsentlig Misligholdelse af Rederikontrakten har fundet Sted, eller at hans Ret iøvrigt krænktes ved den Maade, hvorpaa Rederiets Anliggender forvaltes;
4. naar det ved en Reises Slutning her i Riget viser sig, at Rederiets Forpligtelser overstiger Rederiformuen.

Er der i sidste Tilfælde Meningsforskjel om Skibets Værdi, bestemmes denne ved lovligt Skjon.

§ 23. Naar Rederiet opløses, skal Skibet sælges ved offentlig Auktion. Er Skibet i Udlandet, og der tvistes, om det skal føres hjem, eller er der Uenighed om Vilkaarene, træffes Afgjørelsen af Retten.

Tredie Kapitel.

Om Skibsføreren.

§ 24. Skibsføreren antages af Rederiet eller paa dets Vegne af den bestyrende Reder. Den, der eier mere end Halvparten i Skibet, er berettiget til at overtage dets Førelse, hvis han fuldstgjør Lovens Betingelser; er der Uenighed om Lønningsvilkaarene, kan Sagen forelægges Retten til Afgjørelse.

§ 25. Skibsføreren antager og affediger Skibsmandstabet. Han maa ikke tage Nogen i Tjeneste, som ham bitterligt allerede er forhyret af en Anden.

§ 26. Skibsføreren skal, inden Reisen tiltrædes, paaase, at Skibet er i sjødygtig Stand, og i betimelig Tid sørge for, at det er behørig udrustet, tilstrækkelig bemandet og forsvarlig forsynet med Proviant, Vand og Lægemidler samt med Kul og andre Maskinfornødenheder, dersom det er Dampskib. Han skal ligeledes sørge for, at reglementerede Signalapparer og Bergningsredskaber saavel som nødvendige Sjøarter og Instrumenter findes ombord.

Han skal paaase, at Skibet ikke overlades, at Ladningen behørig itubes, og at Skibet til dens Betyggelse er forsynet med nødvendig Garnering, Underlag, Skotter, Støtter o. s. v., samt at Lugerne forsvarlig lukkes og skaltes. Kan Dækslast føres, bør den forsvarlig sikres og anbringes saaledes, at den ikke i væsentlig Grad vanskeliggjør Skibets Manøvrering. Naar Skibet i Ballast, skal Skibsføreren paaase, at den er tilstrækkelig og af forsvarlig Bestaanden, samt at den sikres saaledes, at den ikke kan forstyrre sig under Reisen.

Nærmere Regler for Skibes Udrustning, Forsyning og Lastning saavel som for Indladning og Medtagelse af Sprengstoffer og ildsfarlige eller ætsende Varer samt om Kontrollen dermed gives af Kongen. For deres Overholdelse er Skibsføreren ansvarlig. 20 Juli. No. 1.

§ 27. Skibsføreren skal have ombord alle fornødne Skibspapirer samt et Exemplar af denne Lov og af de i Henhold til samme udfærdigede Reglementer.

§ 28. Uden Kederens Samtykke maa Skibsføreren ikke i sin Kahyt eller andet Rum, som ikke er bestemt til Last, for egen eller Andres Regning medtage Handelsvarer. Gjør han det, er han pligtig til at betale Kederen gangbar Fragt for Godset og at erstatte ham al forvoldt Skade.

§ 29. Skibsføreren maa ikke forlade Skibet uden at give Styrmanden eller, hvis denne ikke er tilstede, en anden af Mandskabet fornøden Underretning og Ordre. Naar Skibet ikke er fortoiet i Havn eller tilankers paa sikker Ankerplads, maa Skibsføreren, selv om der er Lods ombord, ikke uden Nødvendighed være fraværende fra Skibet. Det samme gjælder overhovedet under farefulde Omstændigheder.

§ 30. Ulover Skibsføreren ved Sygdom eller anden tvungende Årsag forhindret fra at føre Skibet, bør Kederen nopholdelig underrettes derom. Kan Kederens Bestemmelse ikke uden Skade afventes, paaligger det Skibsføreren, i Udlandet saavidt muligt efter Overlæg med Konsulen, at træffe Foranstaltninger, navnlig ved at antage Styrmanden eller en anden kyndig Mand til midlertidig at føre Skibet. Er Skibsføreren ude af Stand til eller undlader han at udføre, hvad der saaledes paaligger ham, har Konsulen at foretage det fornødne.

§ 31. Skibsføreren skal sørge for, at Lastning og Losning behørig paafsynes, og at Skibets Afreise derefter ikke forhales. Under Reisen maa han ikke uden Nødvendighed afvige fra rette Vej eller paa anden Maade gjøre Ophold, naar det ikke sker for at komme Mennesker i Havsnød til Hjælp. For at berge andet Skib eller Gods maa intet Ophold gjøres, medmindre Beregningen kan finde Sted uden Risiko for Skibet og uden væsentlig Ulempe for Kederen eller Andre, hvis Interesser det er Skibsførerens Pligt at varetage.

§ 32. Skibsføreren har under Reisen at gjøre, hvad der staar i hans Magt for at holde Skibet i sjødygtig Stand. Har Skibet grundstødt, eller er nogen anden Begivenhed indtruffen, hvoraf Skade kan antages at være opstaaet, paaligger det Skibsføreren at foranstalte Undersøgelse paa første Sted, hvor saadan kan foretages.

§ 33. Det paaligger Skibsføreren at gjøre sig bekendt med de Skibsfarten vedrørende Paabud og Forstrifter, der er at iagttage paa de Steder, som han skal anløbe paa Reisen. Digesaa

20 Juli. bør han i Tilfælde af Krig eller Blokade skaffe sig Underretning
No. 1. om, hvad der er at iagttage til Sikkerhed for Skib og Ladning.

§ 34. Norske Sjøfolk, hvis Hjemsendelse det paaligger Kongen at befølge, er Skibsføreren pligtig til at medtage til Bestemmelsesstedet eller anden Havn, som Skibet under Rejsen skal anløbe, dog kun i saadant Antal og mod saadan Betaling, som af Kongen fastsættes. Samme Forpligtelse skal ogsaa paahvile ham med Hensyn til svenske Sjøfolk, saalænge en tilsvarende Bestemmelse gjælder i Sverige med Hensyn til norske Sjøfolk, samt, forsaavidt det af Kongen bestemmes, ogsaa med Hensyn til andre fremmede Sjøfolk, derefter Traktat skal hjemsendes ved norsk Konsuls Foranstaltning.

Saaledes hjemsendte Sjøfolk skal i Henseende til Skif og Orden ombord iagttage, hvad der paaligger Mandskabet, og er derhos pligtige til, naar det findes nødvendigt, efter Gyne at hde Bistand ved Skibsarbeidet.

§ 35. Paa ethvert Skif, der gaar i udenrigsk Fart, skal der føres: en Dagbog (Journal) og paa Dampskibe derhos som Tillæg til denne er særskilt Maskindagbog. Forsaavidt det maatte findes hensigtsmæssigt, kan Kongen anordne, at der skal føres særskilt Dagbog angaaende de Mandskabet vedrørende Forhold.

Nærmere Regler om disse Bøgers Indretning og Autorisation fastsættes af Kongen.

Hvorvidt og i hvilken Udstrækning Dagbog skal føres paa Skibe i indenrigsk Fart, bestemmes af Kongen.

§ 36. Dagbogen føres af Skibsføreren eller af Styrmanden under Skibsførerens Tilsyn og Medansvar; Maskindagbogen føres af Maskinmeesteren, ligeledes under Skibsførerens Tilsyn. Bøgerne føres efter Tidsfølgen, i Havn for hvert Dogn, i Sjøen for hver Vagt. Hvad der passerer paa den enkelte Vagt kan foreløbig optegnes paa en Kladder, men skal indføres inden Etmaallets Ende.

Bøgerne bør føres ordentligt og tydeligt. Hvad engang er indført, maa ikke raderes, overstryges eller paa anden Maade gøres ulæseligt; bliver Rettelsette nødvendig, bør den tilføies som Anmærkning.

§ 37. I Dagbogen bør noiagtig optegnes enhver under Rejsen indtræffende Begivenhed og Omstændighed, hvorom Kundskab kan være til Nytte for Redere, Ladningseiere, Forsikringsgivere eller Andre, der har Interesse i Rejsen.

Der bliver saaledes at gjøre Bemærkning om, naar Mandskabets Tjeneste begynder og ender, naar Proviant og Vand tages ombord, naar Lastning og Losning begynder, afbrydes og fuldendes, ligeledes om, hvad der hver Dag indlades eller udlosjes, om Indtagelse af Ballast, dens Vægt, Bestaaffenhed og Maaden, hvorpaa den er sikret, om hvorvidt stemmed Arbeidshjælp benyttes, om Skibets Dybgaaende for og agter og dets Tilstand forøvrigt, naar det forlader Havn, om Lastens Bestaaffenhed og Tilstand samt, hvis Dækslast føres, dennes Mængde og Høide, om Kompassernes

Regulering og Deviation, om Tiden for Skibets Afgang fra, An- 20 Juli.
komst til og Flytning i Havn, om Vind, Veir, Barometerstand, No. 1.
Strøm, Kurs, Fart, Seilføring, tilbagelagt Distance, Lanterneføring,
Lodkast, Peilinger og Observationer, om, naar og hvor Lods kom
ombord og gik fraborde, om Pumpning, hvor ofte den finder Sted,
samt om Vandhoiden i Pumperne.

Bestikket indføres for hvert Etmaal.

Naar Skibsraad holdes, skal saavel de afgivne Meninger
som Skibsførerens Beslutning indføres i Dagbogen, og Tilførselen
underskrives af de Raadslaende. Fremdeles skal det bemærkes i
Dagbogen, naar nogen af Mandskabet bliver syg, dør, kommer
eller gjør sig skyldig i Forbrydelse eller Disciplinærforsømmelse, jfr.
§ 47 og § 103, samt naar og i hvilken Anledning Skibsføreren
under Reisen finder det nødvendigt at mindste Kosten, jfr. § 45.

Særlig bliver der i Dagbogen at indføre nøiagtig Oplysning
om ethvert Uheld, der maatte tilstøde Skib eller Ladning, med
Angivelse af Foranledningen, de nærmere Omstændigheder og de
trufne Foranstaltninger.

I Maskindagbogen indføres Skibets Forraad af Kul og andre
Maskinforbrændstoffer ved Afgang fra Havn, Kulforbruget pr. Døgn
og iøvrigt Alt, som vedrører Maskinen, dens Gang og Pasning.

Foraaavdelt særskilt Dagbog angaaende de Mandskabet ved-
rørende Forhold anordnes, bestemmer Kongen, hvad der skal ind-
tages i denne, hvad i den almindelige Dagbog.

§ 38. Naar en Dagbog er udfreven eller af anden Grund
ikke længer kan bruges, har Skibsføreren at sørge for ny Bog og
for dennes Autorisation. I den gamle skal da anmærkes, at ny
Bog er bleven autoriseret, og naar dette er sket. Kan den ældre
Dagbog ikke bringes tilstede, skal Grunden dertil oplyses og an-
føres i den nye.

Anordnes særskilt Dagbog angaaende de Mandskabet vedrø-
rende Forhold, kan Kongen bestemme, at den til visse Tider skal
indleveres til Granskning.

§ 39. Enhver, som paaviser en retlig Interesse, kan for-
lange Udgang til at blive bekendt med Dagbøgerens Indhold. De
bør, naar de er udfrevne, opbevares mindst to Aar efter Rejsens
Slutning og, hvis der for Retten er reist Sag vedrørende Reisen,
indtil Sagens endelige Udgang.

§ 40. Indtræffer paa Indladnings- eller Lossested eller
under Reisen nogen Begivenhed, som medfører Skade af nogen
Betydning paa Skib eller Ladning, eller som med Grund kan for-
modes at have saadan Skade tilfølge, eller er nogen af de Om-
bordsværende ved Ulykkestilsælde omkommen, eller er der ved Sam-
menstød tilføiet andet Skib Skade eller Ulykke af den anførte Be-
skaffenhed, skal Skibsføreren afgive Sjøforklaring.

Her i Riget har han inden Udløbet af næste Dag, efterat

20 Juli. Ulykken fandt Sted eller opdagedes, at gjøre Anmeldelse til Rette-
 No. 1. tens Formand; er Begivenheden indtruffet paa Sjøen, regnes Fristen fra Skibets eller de Skibbrudnes Ankomst til Red eller Havn. Ved Anmeldelsen skal der indleveres en ordret Udskrift af, hvad Dagbogen indeholder om det Forefaldne, eller, hvis Dagbog ikke er fort, eller den er gaaet tabt, en skriftlig Fremstilling af Begivenheden og derhos en Fortegnelse over Skibets Mandskab og andre Personer, der antages at kunne give Oplysning i Sagen, samt om muligt en Angivelse af de i Sagen interesserede Personer eller deres Befuldmægtigede. Rettens Formand berammer derefter Retsmøde til Optagelse af Sjøforklaring og foretager det videre Fornødne i den Anledning. Skibsføreren har at medbringe Dagbøgerne til Retsmødet.

Udenfor Riget har Skibsføreren snarest muligt at afgive Sjøforklaring for den Myndighed, under hvem saadanne Forretninger paa Stedet henhører, eller for den norske Konsul, dersom Forklaring for ham kan afgives med en for Tiemedet tilstrækkelig Retsvirkning. I ethvert Tilfælde skal Konsulen betimelig varsles til Forretningen, og Dagbøgerne forevises for ham og af ham paategnes.

§ 41. Naar Skibet paa Reisen har lidt en Skade, som nødvendiggjør betydeligere Reparation eller længere Ophold, paaligger det Skibsføreren at lade afholde lovlig Skjønnsforretning. Under denne skal Skaden besigtiges, og Skjøn afgives over, hvad der bør foretages for at udbedre den, over, hvad dette vil koste, samt over Skibets Vardi i beskadiget Tilstand. Efter endt Reparation bliver det ved ny Besigtelse at afgjøre, om Skibet er i den Tilstand, at det kan udføre den forehavende Reise.

Har Løbningen under Reisen lidt betydeligere Skade, eller findes der Grund til at antage, at den er i en saadan Tilstand, at Løsning eller anden Foranstaltning til dens Bevaring er nødvendig, eller maa Løsning ske for Skibets Skyld, skal Skibsføreren lade afholde lovlig Besigtelses- og Skjønnsforretning. Findes Lasten at være beskadiget, skal Skjønnet udtale sig om de Aarsager, som kan antages at have foranlediget Skaden, og om, hvad der rettest bør foretages.

Skjønsmændene bestikkes udenfor Norge efter den paa hvert Sted gjældende Lov eller Sædvane eller af den norske Konsul, hvor ikke særlige Hensyn kræver, at de bestikkes af lokal Myndighed. Hvor Bestikkelse af Skjønsmænd sædvansmæssig ikke bruges, bør Skibsføreren erhverve Erklæringer af Sagkyndige.

§ 42. Hvor der kan opstaa Spørgsmaal om, at Skade er foranlediget af Mangler ved Stuvningen, Garneringen, Lugernes Skalkning eller deslige, bør Besigtelsesmænd tilkalbes ved Lugernes Løbning og Løsningen. Mændene opnævnes her i Riget af vedkommende Byfoged eller Foged; i Udlandet iagttages Reglerne i

foregaaende Paragraf. Findes der Grund til at berygte, at 20 Juli. Gods under Rejsen har taget Skade, har Skibsføreren at lade No. 1. afholde Besigtelsesforretning, førend Godset udleveres til Modtageren.

§ 43. Kommer Skibet i Havsnød, er Skibsføreren pligtig til at gjøre alt, hvad der staar i hans Magt for dets Bevaring og maa ikke forlade det, saalænge der kan være Haab om dets Redning. Er Redning umulig, og Faren saa truende, at han nødsages til at forlade Skibet, paaligger det ham i Særdeleshed at sørge for at bringe Dagbøgerne og Skibspapirerne i Sikkerhed; han bør derhos drage Omjerg for Bergning af Skib og Gods og søge at skaffe fornøden Bistand dertil.

Finder Bergning Sted, skal Skibsføreren lede Bergningsarbeidet, medmindre Stedets Lovgivning eller særlig Bergningskontrakt maatte være til Hindrer derfor. Over hvad der berges, og over Antallet af de Personer, som medvirker til Bergningen og det Bergeides Transport til Oplagsstedet, skal Skibsføreren selv eller ved Styrmanden gjøre nøiagtige Optegnelser; ligesaa har han saavidt muligt at prøve og med sin Paategning at bekræfte Rigtigheden af de i Anledning af Bergning, Transport og Bevaring fremkommende Regninger.

Skibsføreren har derhos saa snart som muligt at foranstalte lønlig Besigtelse over Skibet og det bergeide Gods og paa bedste Maade at sørge for dets Bevaring.

§ 44. Skibsføreren skal behandle sine Underordnede paa sømmelig Maade og ved Anordning af Arbeidet saavidt muligt tage Hensyn til Enhvers Stilling ombord. Legemlig Rejselse maa han ikke tildele Nogen.

Paa Søudage og andre her i Riget anordnede Helligdage bør der saavidt muligt gives Anledning til Gudstjeneste ombord.

Arbejde udover, hvad der udfordres til Skibets Sikkerhed og Manøvrering, Maskinens Betjening, nødvendig Seiltørring, fornøden Baadtjeneste samt Kostens Tilberedning, maa ikke paalægges Mandskabet paa saadanne Dage, medmindre det er paatrængende nødvendigt, hvortil ikke henregnes, at Skibet ved Befragtningskontrakten er forbundet til at laste eller losse paa Sø- og Helligdage.

§ 45. Skibsføreren skal paase, at Mandskabet faar god og tilstrækkelig Kost, og har i den Henseende at underkaste sig det Reglement, som udsærdiges af Kongen. Findes det under Rejsen nødvendigt at mindste Kosten, har Mandskabet Krav paa billig Erstatning.

Skibsføreren har ligeledes at iagttage de Sundhedsforskrifter, som med Hensyn til Mandskabets Opholdsrum ombord eller i andre Maader gives af Kongen.

§ 46. Dør nogen af Mandskabet, skal Skibsføreren drage Omjerg for hans Begravelse. Han bør derhos vidnefast lade op-

20 Juli. tage Fortegnelse over Alt, hvad den Afdøde har efterladt ombord.
 No. 1. Naar Dødsfaldet indtræffer udenfor Riget, skal han aflevere denne Fortegnelse til nærmeste Konsul. Efterladenskaberne bliver, saafremt de ikke uden Ulempe kan beholdes ombord, enten ligeledes at overgive til Konsulen eller at sælge paa fordelagtigste Maade.

§ 47. Gjør nogen til Skibet hørende Person eller nogen Passager sig skyldig i grovere Forbrydelse, og Skibet ikke er i norsk Havn, skal Skibsføreren snarest muligt optage en foreløbig Forklaring saavel af den Skyldige som af Mandskabet eller Andre, som kan give Oplysning derom. Er Forbrydelsen begaaet paa fremmed Territorium, skal saadan Forklaring dog kun optages, hvis Forbrydelsen ikke forfølges af Stedets Myndigheder. Forklaringen indføres i Dagbogen eller optegnes skriftlig, hvis Dagbog ikke føres, under Tagtagelse af de i § 103 forestrevne Former.

Skibsføreren har saavidt muligt at sikre sig den Skyldiges Tilstedeværelse og kan i saadan Hensigt om fornødent indespærre ham eller anvende andre Midler, men er ansvarlig for, at han ikke behandles strengere, end Tiemedet kræver.

Hvis Forbrydelsen begaaes i udenlandsk Havn, hvor der er norsk Konsul, eller Skibet, efterat Forbrydelsen er begaaet, anløber saadan Havn, skal Skibsføreren snarest muligt gjøre Anmeldelse til Konsulen og i Tilfælde meddele ham en bekræftet Gjenpart af den optagne Forklaring. Konsulen undersøger da Sagen og bestemmer, hvad der videre skal foretages. Naar Henvendelse til Konsul i udenlandsk Havn ikke har fundet Sted, bør Skibsføreren snarest muligt efter Hjemkomsten gjøre Anmeldelse for Øvrigheden.

§ 48. I Forhold til Trediemand er Skibsføreren i denne sin Egenkab, naar Skibet befinder sig udenfor Hjemstedet; berettiget til før Rederens Regning at afslutte alle Retshandler, der angaar Foranstaltninger, som sigter til Rejsens Udførelse, saasom Skibets Udrustning, Proviantering og Vedligeholdelse, saavel som til at bortfragte Skibet og paa Rederens Vegne optræde som Sagsøger i Skibets Anliggender.

Paa Skibets Hjemsted kan Skibsføreren ikke uden særlig Bemyndigelse indgaa Retshandler, der forpligter Rederen, naar undertages, at han kan hyre Mandskab.

§ 49. Udkræves der Penge til noget Tiemed, som i § 48 nævnt, er Skibsføreren berettiget til at optage Laan eller til at sælge af Rederens Gods eller endog af Ladningen. At Skibsføreren ikke har havt Foie til at gjøre Laan eller sælge af Godset, har ingen Indflydelse paa Laangiverens eller Kjøberens Ret, naar denne - efter Omstændighederne maa antages at have handlet i god Tro.

§ 50. Uden Rederens Samtykke kan Skibsføreren ikke sælge Skibet, medmindre det efter lovlig Besigtelse, jfr. § 41, er bleven erklæret for uistandsætteligt. Salget skal ske ved offentlig Auktion.

§ 51. At Rederen har gjort særlig Indskrænkning i den 20 Juli.
 Skibsføreren ifølge §§ 48 og 49 tilkommende almindelige Fuldmagt, No. 1.
 kan ikke paaberaabes mod Trediemand, naar denne har været i
 god Tro.

§ 52. Skibsføreren skal stadig give Rederen Underretning
 om Skibets Tilstand, Rejsens Fremgang, afsluttede Retshandler og
 overhovedet om enhver Begivenhed, som kan være af Interesse for
 Rederen. I alle vigtige Tilfælde bør han, forsaavidt Omstændig-
 hederne tillader det, indhente Ordre fra Rederen selv eller den, til
 hvem denne har henvist ham. Kræves der Penge til Skibets Be-
 hov, og Rederens Ordre ikke kan afventes, skal Skibsføreren søge
 dem tilveiebragt paa den for Rederen billigste Maade; kun i yder-
 ste Nødsfald maa han sælge af Ladningen.

§ 53. Skibsføreren skal under Rejsen drage Omfjorg for
 Ladningen og i det Hele varetage Ladningseierens Tare.

§ 54. Skibsføreren er uden særlig Fuldmagt berettiget til
 for Ladningseierens Regning at indgaa Forpligtelser angaaende
 Foranstaltninger, der sigter til Ladningens Bevaring eller Videre-
 befordring, samt til at optræde som Sagfører paa Ladningseierens
 Vegne i Søgmaal, som angaar Ladningen. Bliver det nødvendigt
 at reise Penge til nogen saadan Foranstaltning, er Skibsføreren
 berettiget til for Ladningseierens Regning at optage Laan eller en-
 dog at sælge af Ladningen, og gjælder i saa Fald, hvad der i §
 49, 2det Punktum er bestemt.

For de Forpligtelser, Skibsføreren saaledes indgaar for Lad-
 ningseierens Regning, hefter denne alene med det indladede Gods.

§ 55. Naar det i de Tilfælde, som omhandles i § 41, ved
 lovligt Skjøn godtgjøres, at Ladningen er i saadan Tilstand, at
 den ikke kan opbevares uden Fare for Bedærvelse, er Skibsføreren
 berettiget til at sælge den. Er Skibet forulykket eller erklæret for
 uistandsætteligt, kan Salg ogsaa finde Sted, naar Skjønnet gaar ud
 paa, at Omkostningerne ved Opbevaring eller Viderebefordring vilde
 blive for store i Forhold til Ladningens Værdi.

§ 56. At Ladningseieren har gjort særlig Indskrænkning i
 den Skibsføreren ifølge §§ 54 og 55 tilkommende almindelige Fuld-
 magt, kan ikke paaberaabes mod Trediemand, naar denne har været
 i god Tro.

§ 57. Forinden Skibsføreren til Ladningens Behov optager
 Laan eller sælger af Godset eller iøvrigt træffer nogen særlig For-
 anstaltning for Ladningseierens Regning, bør han saavidt muligt
 indhente Ordre fra denne eller fra den, til hvem han er henvist.

Er Skibet forulykket eller erklæret for uistandsætteligt, paa-
 ligger det Skibsføreren for Ladningseierens Regning, forsaavidt
 denne ikke har Fuldmægtig paa Stedet, og hans Ordre ikke kan
 afventes, efter Omstændighederne enten at forsende Godset til

20. Juli. Bestemmelsesstedet paa billigste Maade eller at oplægge eller No. 1. sælge det.

Salg af Last skal saavidt muligt ske ved offentlig Auktion.

§ 58. Skibsføreren hæfter ikke personlig for de Forpligtelser, som han i denne sin Egenkab indgaar paa Reederens eller Ladningsseierens Begne.

§ 59. Skibsføreren er pligtig til at erstatte al Skade, som paaføres Rederen eller Ladningsseieren ved Svig, Forsømmelse eller Uagtsomhed i Opfyldelsen af de Pligter, der paahviler ham overfor dem. At han har handlet efter Ordre, fritager ham ikke for Ansvar undtagen overfor den, som har givet Ordren. Omend Beslutning er fattet i Skibsraad, er han selv ansvarlig for de Foranstaltninger, der træffes.

Ligeledes er han ansvarlig for Skade, som forvoldes af Mandskabet ved Svig, Forsømmelse eller Uagtsomhed i Tjenesten, medmindre det maa antages, at han ikke har ladet det mangle paa behørig Opmærksomhed og Tilsyn.

§ 60. Skibsføreren har, forinden han forlader Havn, at meddele Rederen, hvor meget hver af Mandskabet har oppebaaret paa Hyren.

Regnskab pligter Skibsføreren at aflægge for hver Rejse og ellers, saa ofte Rederen forlanger det.

Rederen har at gjøre sine Udsættelser ved Regnskabet inden 6 Maaneder efter dets Modtagelse. Sogsmaal til Indtale af Beslød, hvorimod Udsættelse er gjort, maa anlægges inden 6 Maaneder efter Skibsførerens Hjemkomst. Overskrides disse Frister, kan der ikke senere af Rederen rejses Indsigelse mod Regnskabet, medmindre Svig eller Regnesfeil oplyses.

§ 61. Regnskabet skal Skibsføreren godskrive Rederiet enhver særskilt Godtgørelse, som han har modtaget af Befragter, Ladningsseier, Leverandør eller Andre, med hvem han i Egenkab af Skibsfører har haft at gjøre.

§ 62. Skibsføreren kan til enhver Tid afskediges. Eier han selv mere end Halvparten i Skibet, kan Retten paa en Partsreders Begjæring afsætte ham, om dertil findes stjellig Grund.

Har Skibsføreren uden at overskride sin Myndighed paataget sig personlig Forpligtelse til Bedste for Skib eller Ladning, er han ikke pligtig til at fratræde Tjenesten, forinden Rederiet har stillet ham Sikkerhed for det deraf flydende Ansvar.

§ 63. En Skibsfører, som ikke er antagen for bestemt Rejse eller paa bestemt Tid, og hvis Kontrakt ikke indeholder nogen Bestemmelse om Opsigelse eller Fratrædelse, kan opsiges sin Tjeneste, naar Skibet er kommet til indenlandsk Havn, og Rejsen der er endt. I udenlandsk Havn kan Skibsføreren ogsaa opsiges sin Tjeneste, naar Rederiet gives mindst 6 Maaneders Varjel, og Skibsføreren

erstatter de med den nye Skibsførers Ansættelse forbundne Omkostninger. 20 Juli.
No. 1.

Skal Losning finde Sted, maa Skibsføreren ikke fratræde, før Losningen er endt.

Mister Skibet Retten til at føre norst Flag, er Skibsføreren berettiget til straks at fratræde.

§ 63. Afstediges en Skibsfører paa Grund af Uduellighed, Svig, Forsømmelse eller Uagtsomhed i Tjenesten, tilkommer der ham kun Hyre indtil Afstedigelsen.

Det samme gjælder, naar Grunden til hans Afstedigelse er den, at Reisen eller dens Fortsættelse opgives eller for længere Tid opsættes paa Grund af Krig, Blokade, Embargo, Udsættelse eller Indførselsforbud, Tshindring eller Skade, som gjør Skibet udygtigt til Reisen.

Naar Skibet forulykker, kondemneres, opbringes og prisedommes eller tages af Sjørøvere, ophører Skibsføreren Tjenesteforhold og dermed hans Ret til videre Hyre. Dog paaligger det ham i Ulykkestilfælde at forblive paa Stedet, indtil de Skib og Ladning vedrørende Anliggender er ordnede; men han har da Krav paa passende Godtgørelse i den Tid, som medgaar hertil.

§ 64. Afstediges Skibsføreren paa Grund af Sygdom eller Bestadigelse, som gjør ham uskikket til Fører, tilkommer der ham Hyre til Afstedigelsen.

Paadrager Skibsføreren sig, medens han er i Tjenesten, uskyldt Sygdom eller Bestadigelse, er Nederiet pligtigt til at befoste hans Kur og Pleie ogsaa efter Afstedigelsen, dog ikke over 4 Uger efter denne, hvis den finder Sted her i Riget eller paa Sted i Udlandet, hvor han i Medfør af Kontrakten skulde fratræde, men ellers 12 Uger.

§ 65. Afstediges Skibsføreren, uden at nogen af de i §§ 63 og 64 nævnte Grunde er tilstede, har han Krav paa hele den ham tilfagte Hyre. Var han antagen paa ubestemt Tid, tilkommer der ham, foruden Hyre for den Tid, han har været i Tjenesten, endvidere Tillægshyre

for 1 Maaned, hvis han afstediges i en Havn her i Riget til anden Tid, end han efter § 62 selv var berettiget til at fratræde, eller i en Havn ved Østersjøen eller Nordsjøen,

for 2 Maaneder, hvis han afstediges i en anden europæisk Havn, og

for 3 Maaneder, hvis Afstedigelsen finder Sted i en Havn udenfor Europa. De ved Middelhavet, det sorte Hav og det azovske Hav udenfor Europa beliggende Havne regnes i denne Henseende lige med europæiske.

Samme Regel gjælder, naar Skibsføreren fratræder sin Tjeneste, fordi Skibet har mistet Retten til at føre norst Flag.

§ 66. Naar i de Tilfælde, som omhandles i § 65, Skibs-

20 Juli. førerens Tjeneste ophører paa andet Sted end i Kontrakten vedtaget eller forudsat, er han berettiget til at forlange Godtgjørelse af Rederiet for de med Rejse til Forhyringsstedet, hvis han er antaget her i Riget, men ellers til Skibets Hjemsted forbundne Udgifter, derunder indbefattet Kjøstpenge. Det samme gjælder, naar Skibsføreren i de Tilfælde, som omhandles i § 63, 2det Stykke, affediges i Udlandet, ligesom ogsaa naar han lades tilbage i Udlandet paa Grund af Sygdom, forsaavidt Rederiet efter § 64 er pligtigt at besejle hans Pleie.

Er Skibet i Udlandet forulykket eller efter lidt Havari erklæret for uistandsætteligt, eller tages Skibet af Sjørøvere, bestrides Hjemsendelsesomkostningerne af Statskassen; dette gjælder ogsaa, naar Skibet opbringes og priisdømmes, saafremt Skibsføreren var uvidende om Krigens Udbrud, da han sidst gik tilsjøs, og dette da heller ikke var bekendt paa Afsejlingsstedet.

§ 67. Naar Skibsføreren dør, beregnes der ham Hyre til Dødsdagen. Er der i Tilfælde af Forlis Tvivl om denne, antages Ulykken og Døden at have fundet Sted ved Forløbet af den Tid, som i Almindelighed medgaar for et Skib som det forulykkede til en Rejse paa samme Aarstid fra det Sted, hvorfra der sidst habdes Efterretning om Skibet, til dettes Bestemmelsessted.

§ 68. Er det i Stedet for eller foruden Hyre tilfagt Skibsføreren som Vederlag for hans Tjeneste Procenter af Skibets Fragt (Kaplaf) eller Andel i anden Indtægt af Rejsen, skal han, naar Tjenesteforholdet ophører inden Rejsens Slutning, deraf have saa meget, som i Forhold til hele Rejsens Længde kan ansees at falde paa den Tid, han var i Tjenesten. Han har efter § 65 Krav paa Hyre for længere Tid, beregnes den efter Tjenestens Ophør i det Hele efter dobbelt Styrmandshyre, men efter hans faste Skibsførerhyre, hvis denne er højere. Bliwer ingen Fragt at erlægge, bortfalder ogsaa de Skibsføreren tilstaaede Procenter af Fragten.

§ 69. Naar Skibet er udklareret for en Rejse og iøvrigt seilfærdigt, maa Skibsføreren ikke holdes tilbage for Gjæld, og ei heller Beslag eller Udlæg gjøres i nogen af hans ombordværende Eiendele, som udkræves til Tjenesten ombord.

Fjerde Kapitel.

Om Skibsmandskabet.

§ 70. Ved Forhyring af Mandskab til saadan Fart, for hvilken Patent eller Sjøfartsbog udkræves, skal Patentet eller Sjøfartsbogen overleveres til Skibsføreren. Derhos skal der oprettes en af begge Parter underskreven Hyrekontrakt og overleveres den Forhyrede en Afregningsbog (Kontrabog).

§ 71. Ved Oprettelse af Hyrekontrakt bliver at benytte en af det Offentlige udfærdiget Formular. Hyrekontrakten skal inde-

holde Angivelse af den Forhyredes fulde Navn, Alder og Fødested, 20 Juli.
den Rejse, den Fart eller den Tid, for hvilken Forhyringen gjælder, No. 1.
den Egenstøb eller Stilling, hvori den Forhyrede er antaget, den
Hyre, der er betinget, samt de særlige Vilkaar, der maatte være
vedtagne. Er Hyren betinget for Rejsen, skal det ogsaa angives,
hvor lang Tid denne forudsættes at medtage; efter denne Angivelse
sker i saa Fald Beregningen altid, naar Hyre efter Bestemmelser i
dette Kapitel skal beregnes efter Tid.

Afregningsbogen skal indeholde en bekræftet Gjenpart af Hyre-
kontrakten og et af det Offentlige foranstaltet Uddrag af de Bestem-
melser i Loven, der angaar Mandskabets Pligter og Rettigheder,
samt af de Reglementer, der har særlig Interesse for Mandskabet.
I Afregningsbogen bliver at indføre det Forbud, som maatte være
givet Sjømanden, saavel som hvad der senere efterhaanden udbetales
ham paa Hyren. Derfor kan Skibsføreren derhos forlange Kvitte-
ring paa Hyrekontrakten, som forbliver i hans Besiddelse.

§ 72. De samme Angivelser, som ifølge § 71 skal findes
i Hyrekontrakten, skal ogsaa indføres i Bemandingslisten.

Med Hensyn til Sjøfolks Paa- og Afmonstring kommer iøv-
rigt de særlig derom gjældende Bestemmelser til Anvendelse.

§ 73. Har en Sjømand forhyret sig til Flere, gaar ældre
Kontrakt foran yngre; dog har den Skibsfører Fortrinet, som har
faaet Mandens Patent eller Sjøfartsbog overleveret, saafremt han
ikke havde Kundskab om den ældre Kontrakt.

§ 74. Den Forhyrede er pligtig at indfinde sig til Tjeneste
ombord til den af Skibsføreren bestemte Tid og maa siden ikke
uden Tilladelse gaa fraborde. I Mangel af anden Aftale løber
Hyren fra den Dag, han kom ombord.

§ 75. Dersom en Forhyret, som er bleven paamonstret,
eller som skriftlig har forpligtet sig eller bevislig modtaget Tilføjelse
til at møde paa en bestemt Tid, undlader at indfinde sig ombord
til rette Tid, kan han paa Skibsførerens eller andre rette Vedkom-
mendes Forlangende ved Politiets Bistand tvinges til at opfylde
sin Forpligtelse; det samme gjælder, naar nogen af Skibsmandska-
bet uden Tilladelse gaar fraborde eller efter erholdt Landlov ikke
kommer ombord i rette Tid.

Omkostninger, som den Skyldiges Ombordbringelse medfø-
rer, kan fradrages i hans Hyre.

§ 76. Hvad der i § 69 er bestemt om Fritagelse for Ar-
rest og Udlæg for Skibsførerens Vedkommende, gjælder ligeledes
til Fordel for Skibsmandskabet. Ei heller kan der gøres Arrest
eller Udlæg i Mandskabets tilgodehavende Hyre undtagen i de Til-
fælde, som omhandles i Lov af 29de Marts 1890 § 4 litr. b, c
og d, og under Forbehold af Skibsførerens Tilbageholds- og Fra-
dragsret efter nærværende Lovs § 99 samt §§ 102—106. Dette
Forbehold gjælder ogsaa med Hensyn til Hyrens Afholdelse til

20 Juli. Dækkelse af Underholdningsbidrag i Genhold til Lovene om Underholdningsbidrag af 6te Juli 1892, henholdsvis § 8 og § 1.

§ 77. Enhver af Mandskabet skal opføre sig sømmeligt, ædrueligt og fredssommeligt samt nøie følge enhver Forskrift, som gives for god Skib og Orden ombord. Han skal vise sine Foresatte Respekt, med Opmærksomhed modtage deres Befalinger og ved tydelige og passende Svar give tilfjende, at de er forstaaede.

§ 78. Det paaligger enhver af Mandskabet baade i Havn og tilfjøs, ombord og iland at adlyde sine Foresattes Befalinger i Tjenesten ligesom i det Hele at vise Omsorg for Skib og Gods og udføre sin Tjeneste med Iver og Agtpaaagivenhed. Den Skade, som forvoldes ved hans Svig, Forsømmelse eller Uagtsomhed, er han pligtig til at erstatte.

Kommer Skibet i Havsnød, bør Mandskabet gjøre Alt, hvad der staar i dets Magt for at redde Skibet, og maa ikke uden Skibsførerens Tilladelse forlade dette for ham.

§ 79. Det paaligger særlig Styrmanden at gaa Skibsføreren tilhaande ved Seiladsen og de dertil hørende Observationer og Beregninger, at bistaa ved Dagbogens Førelse samt at føre Tilsyn med det øvrige Mandskab (Maskinmandskabet undtaget), Provianten, Skibet og dets Tilbehør. Ved Lastning og Losning har han at gjøre Optegnelser over Godset, og han har at paae dets forsvarelige Stuvning. Fører Styrmanden Dagbogen, er han ansvarlig for dens Rigtighed.

Har Skibsføreren Forsald, eller er han fraværende uden at have givet Forholdsregler for indtræffende Tilfælde, fatter Styrmanden Beslutning, forsaavidt Sagen ikke taaler Odsættelse. Dør Skibsføreren, eller bliver han ellers ude af Stand til at føre Skibet, eller forlader han Tjenesten, træder Styrmanden i hans Sted, indtil der er taget Bestemmelse paa den i § 30 ommeldte Maade.

§ 80. Det paaligger særlig Maskinmesteren at føre Tilsyn med Dampkedler og Maskiner; han er ansvarlig for deres Drift og Pasning, ligesom han har Ovsigt med det derved ansatte Mandskab. Han fører Maskindagbogen under Skibsførerens Tilsyn og er ansvarlig for dens Rigtighed.

Han staar ikke i underordnet Forhold til Styrmanden undertagen i de i § 79, sidste Stykke omhandlede Tilfælde, samt forsaavidt som han har at lade Maskinen arbejde efter Styrmandens Ordre, naar denne er vagthavende.

§ 81. Ingen af Skibsmandskabet maa uden Skibsførerens Tilladelse medtage Varer for egen eller Andres Regning; sfer det, gjælder derom, hvad i § 28 er bestemt.

Findes der Grund til Mistanke om, at Varer ulovlig er medtagne, eller at Noget er bragt ombord, som kan udsætte Skib

eller Ladning for Fare eller Risiko eller forbolde Norden, kan 20 Juli. No. 1.
Skibsføreren lade Mandstabet's Gjemmer undersøge.

Hvad der ulovlig er taget ombord, kan bringes iland eller, hvis det først opdages, efterat Skibet er gaaet tilsjøs, kastes overbord, naar det ikke uden Fare eller Risiko kan beholdes ombord.

§ 82. Naar ikke Andet er vedtaget, er Sjøfolk, som er hyrede for ubestemt Tid, pligtige til at følge Skibet, indtil det efter endt Reise enten er ankommet til Forhøringsstedet eller, hvis de er norske Sjøfolk, til hvilken som helst norsk Havn. Er de hyrede for bestemt Tid, og denne udløber under Reisen, kan de dog ikke forlange Afsted førend paa første Sted, som Skibet derefter anløber for Losning eller Lastning. Er Forhyringen skeet for bestemt Reise, og denne forandres for Skibets Afgang fra Forhøringsstedet, kan Sjøfolkene straks forlange Afsted; men efter Forandringen først efter Skibets Afgang, er Forhyringen bindende, indtil Skibet er ankommet til det nye Bestemmelsessted, medmindre dette er forandret fra indenlandsk til udenlandsk eller fra europæisk til ikke-europæisk Havn. I saa Fald har Mandstabet Ret til at forlange Afsted i den første Havn, som Skibet anløber efter Forandringen, og har da Krav paa Hyre alene for den Tid, det har gjort Tjeneste. Vige med europæiske regnes i den ovenfor omhandlede Henseende alle ikke-europæiske Havne ved Middelhavet, det sorte Hav og det azovske Hav.

Udbryder der i den Havn, hvortil Skibet er bestemt, en voldsom og almenfarlig Farsot af Kolera, gul Feber eller Pest, har Mandstabet, hvad enten det er forhyret for Tid eller bestemt Reise, Ret til straks at forlange Afsted, hvis Reisen endnu ikke er begyndt, men ellers i den første Havn, Skibet anløber, efterat Mandstabet er bleyet vidende om Forholdet. I disse Tilfælde har Mandstabet Krav paa Hyre kun til Afsteden.

§ 83. Uden Hensyn til, hvad der maatte være bestemt i Hyrekontrakten, kan Sjøfolk, der efter sidste Paamonstring har været i Tjeneste paa et Skib i 2 Aar, forlange Afsted paa første Sted, som det anløber for Losning eller Lastning, medmindre Skibet derfra skal gaa umiddelbart til et Sted, hvor Hyrekontrakten hjemler Afmonstring. Der tilkommer dem kun Hyre til Afsteden.

§ 84. Sjøfolk, som ifølge Hyrekontrakten eller Bestemmelserne i §§ 82—83 har Ret til at fratræde Tjenesten, er dog paa Skibsførerens Begjæring forpligtede til at udføre den Tjeneste, som Omstændighederne kræver ved Ladningens eller Ballastens Losning, Skibets Fortoining, Afrigning eller Dplæggelse, og de kan ikke forlange Afsted, førend saadant Arbejde er færdigt. De er dog, med Undtagelse af 1ste Styrmand, ikke bundne udover en Uge efter Ankomsten.

§ 85. Godtgjør en Sjømand, at han kan faa Skib at føre, eller at han kan faa Plads som 1ste Styrmand eller Maschinmester,

20 Juli. om han er forhyret i ringere Stilling, er han berettiget til at forlange Afsted, naar han uden foretoget Udgift for Reberiet stiller en anden duelig Mand i sit Sted. Det samme gælder, naar han godtgjør, at der overhovedet efter Forhyringen er indtruffet Omstændigheder, der bevirker, at Hyrekontraktens Opfyldelse vilde blive forbundet med betydeligt Velsærdstab for ham.

Udbryder der Krig, som paa Grund af Skibets Nationalitet eller Ladningens Bestaaffenhed samt Rejsens Retning medfører Fare for Opbringelse, kan Mandskabet ligeledes forlange Afsted.

Hyre bliver i de her omhandlede Tilfælde at betale til Afsted.

§ 86. Godtgjør en Sjømand, at der er øvet Mishandling mod ham ombord enten af Skibsføreren selv eller af Andre, uden at Skibsføreren efter Opfordring har taget ham i Beskyttelse, eller at Skibsføreren har forholdt ham forsvarelig Koft, kan han forlange Afsted. Den, som af saadan Grund fratræder, skal have Hyre for den Tid, han har været i Tjenesten, og dertil Hyre for en Maaned samt, naar han fratræder paa andet Sted end Forhyringsstedet, tillige for den Tid, der udfordres for at komme til Afmonstringssstedet eller, hvis saadant ikke er vedtaget, til Forhyringsstedet; han har derhos Krav paa i Penge at erholde, hvad Rejsen derhen med Underhold koster. Var Hyren bestemt for Rejsen, skal han dog i intet Tilfælde have mere end den fulde betingede Hyre og Rejsekomkostninger.

§ 87. Er Skibet ikke i sjødygtig Stand til den Rejse, som dermed skal foretages, og Skibsføreren undlader at foretage de Foranstaltninger, som udfordres til at sætte det i behørig Stand, er Mandskabet berettiget til at forlange Afsted.

Naar Flertallet af Mandskabet fremsætter Begjæring derom, er Skibsføreren forpligtet til at lade foretage lovlig Besigtelse af Skibet til Bedømmelse af dets Sjødygtighed og derunder, saavidt dertil efter Stedets Lovgivning er Afgang, lade Mandskabet afhøre; vægrer han sig, har Mandskabet Ret til Afsted. Har de fremsjorte Anker mod Skibets Sjødygtighed til den paatænkte Rejse savnet rimelig Grund, skal de, som har forlangt Besigtelsen, erstatte enhver Befostring og Skade, der er foranlediget ved deres Begjæring, dog ikke med over 3 Maaneders Hyre, medmindre de har handlet mod bedre Vidende.

Hvad i foregaaende Stykke er bestemt, finder tilsvarende Anvendelse, naar Maskinmesteren forlanger, at Maskinen skal besigtiges, og det er muligt at foretage saadan Besigtelse.

Naar Afsted kan begjæres i Genhold til Bestemmelserne i denne Paragraf, gælder med Hensyn til Hyre og Rejsegodtgjørelse Reglerne i § 86.

§ 88. Mifter Skibet Retten til at fore norst Slag, kan Mandskabet straks forlange Afsted og har da Krav paa Hyre og

Reisegodtgjørelse efter Reglerne i § 86. At der ellers foregaar 20 Juli.
 Forandring i Rederiet, eller at Skibet faar en anden Fører, beret- No. 1.
 tigger ikke Mandskabet til Fratrædelse.

§ 89. Godtgjøres det, at en Sjømand er uduelig til den Tjeneste, hvortil han har ladet sig forhøre, kan han affædiges mod at erholde Hyre til Afsteden. Det samme gjælder, naar en Sjømand lægger voldsom Haand paa Skibsføreren eller anden Foresat eller befindes ombord at have stjult Gods, som er toldpligtigt, eller hvis Udførsel fra Afgangsteden eller Indførsel paa Bestemmelsessteden er forbudt, saavel som naar en Sjømand er bleven straffet for Forseelser i Tjenesten eller Brud paa god Skif og Orden saa ofte, at Skibsførerens Straffemyndighed efter § 102 maa blive uvirksom. Afstedigelse af en Sjømand paa Grund af Uduelighed kan dog paa fremmed Sted, hvor der findes norsk Konsul, kun ske med dennes Godkjendelse. Er der ingen Konsul paa Stedet, er Skibsføreren pligtig at skaffe Sjømanden fri Befordring til Forhøringssteden, forsaavidt han ikke paa Afstedigelsessteden kan faa ny Hyre.

Kan eller vil Skibsføreren ikke straks affædige en uduelig Sjømand, har han Ret til at nedsætte hans Hyre for Fremtiden, efter Omstændighederne indtil det Halve; dog staar det Sjømanden frit for at paalægge saadan Beslutning af Skibsføreren paa den i § 104 foreskrevne Maade.

De Omstændigheder, som bevirker Sjømandens Afstedigelse eller Nedsættelsen af hans Hyre, bør indføres i Dagbogen, hvis saadan føres ombord, og ellers paa anden Maade optegnes, hvorhos deres Rigtighed bør bekræftes ved Vidnesbyrd af to af de bedste Mænd ombord, efterat det Tilførte eller Nedskræve er bleven oplæst for Sjømanden og det øvrige Mandskab. Er disse Regler ikke iagttagne, er Beslutning om Hyrens Nedsættelse uden Gyl- dighed.

Den, der i Medfør af nærværende Paragraf er affædiget, eller hvis Hyre er nedsat, er berettiget til at faa en Afsskrift af, hvad der er tilført Dagbogen eller paa anden Maade optegnet angaaende Afstedigelsen eller Hyrens Nedsættelse.

§ 90. Bliver nogen af Mandskabet efter tiltraadt Tjeneste syg eller bestadiget, er det Skibsførerens Pligt at skaffe ham fornøden Pleie ombord eller iland; men er han i den Tilstand, at han for længere Tid er uskiftet til at gjøre sin Tjeneste, eller lider han af Syfilis, kan han strax affædiges. Efter dette i Udlandet, skal Skibsføreren overgive ham til Konsulen eller, hvis der ikke er norsk Konsul paa Stedet, paa anden Maade skaffe ham paalidelig Pleie.

Affædiges en Sjømand paa Grund af Skade eller Sygdom, som han har paadraget sig ved egen Brode, eller paa Grund af Syfilis, faar han kun Hyre for den Tid, han har gjort Tjeneste,

20 Juli. og deri kan affortes Omkostningerne ved hans Pleie. Afstediges No. 1. kan ikke, naar han ingen Hyre for den Tid, han ikke kan gjøre sit Arbeide, og maa han betale Omkostningerne ved sin Pleie.

§ alle andre Tilfælde af Skade eller Sygdom nyder den Syge, naar han ikke afstediges, sin fulde Hyre under Sygdommen og nødvendig Pleie for Rederiets Regning. Men afstediges han, tilkommer der ham Hyre til Afmonstringen eller, hvis saadan ikke finder Sted, til den Dag, da Skibet affeiler, og derhos Pleie for Rederiets Regning i 4 Uger her i Riget saavel som paa Sted i Udlandet, hvor han efter Hyrekontrakten kunde afstediges, men ellers i 12 Uger, at regne fra Afmonstringen eller, hvis saadan ikke finder Sted, fra Skibets Afreise.

Findes der ikke norst Konsul, til hvem den Syge kan overgives, og Skibsføreren derfor nødes til at gjøre Udlæg til Sygepleie i Udlandet for norst Sjømand, som Rederiet efter foranstaaende Bestemmelser ikke er forpligtet til at afholde, er Rederiet berettiget til at kræve Erstatning af Statskassen. Denne kan ikke rejse noget Krav paa den paagjældende Sjømand.

§ 91. Dpgives Reisen paa Grund af Krig, Blokade, Embargo, Ud- eller Indførselsforbud, Tshindring eller Skade, som gjør Skibet udgytigt til Reisen, eller maa Skibets Reise eller dennes Fortsættelse af saadan Grund opfattes for længere Tid, kan Mandskabet afstediges mod at erholde Hyre til Afreden.

Forulhykker Skibet, eller erklæres det efter indtruffen Sjøulykke for uistandsætteligt, eller opbringes og prisedommes det, eller tages det af Sjørøvere, ophører Mandskabets Tjenesteforhold og dermed dets Ret til videre Hyre. Naar Skibet har lidt Skibbbrud, paaligger det dog Mandskabet mod passende Godtgjørelse at deltage i Bergningen og at blive tilstede for at afgive Sjøforklaring.

§ 92. Dpgives Reisen af anden Aarsag end i § 91 nævnt, eller afstediges Sjømand ellers uden lovlig Grund og uden særlig Hjemmel i Hyrekontrakten, har den Afstedigede Krav paa Hyre og Reisegodtgjørelse efter Reglerne i § 86; det samme gjælder, naar Skibet oplægges i Vinterhavn i Udlandet og Mandskabet afstediges, dog saaledes, at den i Paragrafen bestemte Tillægshyre for en Maaned bortfalder.

§ 93. Dør nogen af Skibsmandskabet, beregnes Hyren til Dødsdagen, forsaavidt hans Ret til Hyre ikke paa Grund af Sygdom eller anden Aarsag tidligere er ophørt. Dør en Sjømand i Tjenesten, eller dør han, efter at være afstediget, af Sygdom eller Skade, for hvilken der paahviler Rederiet Forplejningspligt, bekofter dette hans Begravelse.

Bliver Skibet borte, uden at det kan oplyses, paa hvilket Tidspunkt Ulykken indtraf, beregnes Mandskabets Hyre efter Regelen i § 67.

§ 94. Er Hyre betinget med bestemt Beløb for Reisen, og

denne forandres saaledes, at den kommer til at vare længere end 20 Juli. ved Forhyringen forudsat, har Skibsfolkene Krav paa forholds- No. 1.
mæssigt Tillæg; at Reisen forfortes, har derimod ingen Indflydelse paa deres Ret til den fulde betingede Hyre. Endvidere tilkommer der dem Tillægshyre ikke alene for Ophold, som er en Følge af Rederens eller Skibsførerens vilkaarlige Beslutning, eller hvori disse paa en eller anden Maade er Skyld, men ogsaa for den Tid, Skibet nedsjages til at ligge stille for Krig, Blokade, Embargo, Ud- eller Indførselsforbud eller Izhindring eller opholdes i Nødhavn, som anløbes for Skibets Jtandsættelse eller for Ladningens Skyld, ligeledes for den Tid, Skibet under Lastning eller Losning opholdes udover de bestemte Liggedage; saadan Tillægshyre beregnes dog ikke for kortere Ophold end 8 Dage i Træk, ei heller, naar Reisen ikke er bleven forlænget udover den ved Forhyringen forudsatte Tid.

§ 95. Derjom Mandskabet formindskes under Reisen, men Skibsarbeidet udføres af de Tilbageblivende, skal den ved Formindskelsen indsparede Hyre for den Tid, Skibet er i Sjøen, fordeles mellem de Tilbageblivende i Forhold til enhverens foragede Arbeide.

Saadan Fordeling kan dog ikke kræves, forsaavidt Formindskelsen er bevirket ved Komning under saadanne Omstændigheder, at de Tilbageblivende bevislig kunde have hindret den.

§ 96. Finder Skibsføreren det paatrængende nødvendigt (sfr. § 44) at maatte pålægge Mandskabet at arbejde med Losning eller Lastning paa Søndag eller anden her i Riget anordnet Helligdag, erholder enhver Mand, som deltager i saadant Arbeide, en særlig Godtgjørelse, der bliver at beregne med $\frac{1}{2}$ Dags Hyre for hvert paabegyndt Tidsrum af 2 Timer. Denne Bestemmelse kommer ikke til Anvendelse paa Skibe, som gjør regelmæssige Reiser mellem bestemte Steder efter forud offentliggjort Plan.

§ 97. Er en Sjømand hyret for bestemt Reise, men denne paa Grund af Bestemmelsesstedets Forandring kommer til at ende paa andet Sted, end hvor Afmonstring efter Hyrekontrakten skulde finde Sted, har han Krav paa at faa udbetalt, hvad Reisen derhen med Underhold koster.

§ 98. Ophører norske Sjøfolks Tjeneste af nogen af de i § 91 nævnte Grunde paa udenlandst Sted, eller efterlades norske Sjøfolk i Udlandet paa Grund af Skade eller Sygdom, hvorfor der efter § 90 tilkommer dem Pleie paa Rederiets Bekostning, har de Krav paa fri Hjemreise med Underhold til Hjemstedet. Er Skibet forulykket eller efter lidt Havari erklæret for uistandsætteligt, eller tages Skibet af Sjørøvere, bestrides Omkostningerne af Statskassen; dette gjælder ogsaa, naar Skibet opbringes og prise-dommes, saafremt Skibsføreren ikke kjendte til Krigens Udbrud, da han sidst gik tilsjøs, og dette da heller ikke var bekjendt paa Afsejlingsstedet. I alle andre Tilfælde bæres Omkostningerne af Rederiet.

20 Juli.

No. 1.

Hvad her er bestemt om norske Sjøfolk gjælder ogsaa svenske Sjøfolk, som har tjent paa norsk Skib, saalange en tilsvarende Bestemmelse gjælder i Sverige for norske Sjøfolk, dog saaledes, at svenske Sjøfolk hjemsendes til nærmeste svensk Havn.

Kan der for en Sjømand, som saaledes har Krav paa Hjemsendelse, skaffes Tjeneste paa norsk, svensk eller dansk Skib, der er bestemt til det Land, hvortil Hjemsendelsen skal ske, eller til Havn, hvorfra det falder bekvemt at sende ham hjem, er han pligtig at tage saadan Tjeneste, forsaavidt den ikke er ringere end den, hvori han var forhyret.

§ 99. Under Rejsen kan en Sjømand forlange sin optjente Hyre udbetalt efterhaanden, enten i rede Penge, naar Skibet ligger i Havn, eller ved Anvisning paa Nederiet. Dog er Skibsføreren indtil Afmonstringen berettiget til at tilbageholde en Halvpart af den Del af Hyren, som Sjømanden har forbeholdt sig selv at hæve. Udenfor de i § 76 omhandlede Tilfælde kan derimod indrømmet Træk ikke uden Sjømandens eget Samtykke stoppes for Tjenestetidens Ophør, medmindre noget modsat Forbehold er taget, eller den øvrige Hyre er utilstrækkelig til at dække Straf- eller Erstatningsansvar, paadraget i Tjenesten.

Har er Sjømand faaet udbetalt mere i Forskud, end der ved Afregningen findes at tilkomme ham i Hyre, kan dog ingen Del af Forskuddet fordres tilbagebetalt, naar Tilfældet gaar ind under §§ 86—88, 90, 3die Stykke, eller 91—93.

§ 100. Er nogen af Mandskabet misfornøiet med Skibsførerens Afregning, kan han fordre denne prøvet af den Myndighed, der foretager Afmonstringen.

Opstaar der ellers, medens Skibet befinder sig i Udlandet, Tvist mellem Skibsføreren og nogen af Mandskabet angaaende Tjenesteforholdet, skal Sagen forelægges for Konsulen paa Stedet eller paa det første Anløbssted, hvor norsk Konsul findes.

Konsulens Afgjørelse bliver foreløbig bindende for Parterne, indtil Sagen kan indbringes for Retten her i Riget.

§ 101. Naar nogen af Skibsmandskabet nægter at efterkomme en Befaling eller viser Gjenstridighed i Tjenesten, kan Skibsføreren eller den, som i hans Fravær eller Forsald er den Befalende, skaffe sig Vydygighed ved Anvendelse af Magt. Naar Skibet er stedt i Fare, eller der viser sig Mytteri blandt Mandskabet, eller naar Nød iøvrigt kræver det, er det tilladt at anvende ethvert til Ordens og Vydygheds Tilveiebringelse nødvendigt Middel, og enhver af Skibsfolkene er endog uden Opfordring forpligtet til at yde den Befalende Bistand.

Naar den, som nægtede Vydygighed, derved Skade, skal derfor intet Ansvar kunne gøres gjældende, forsaavidt den Befalende ikke har brugt haardere Midler, end Omstændighederne krævede.

§ 102. Gjør nogen af Mandskabet sig skyldig i nedenan-

førte Tjenesteforfeelser eller Brud paa Skif og Orden, kan han af 20 Juli.
Skibsføreren straffes med Tab af Hyre: No. 1.

- 1) for indtil $\frac{1}{2}$ Maaned: dersom han forlader sin Post ved Roret eller paa Udfik, eller paa saadan Post findes sovende eller beruset, eller viser Uagtsomhed med Jld eller Lys, opfører sig usømmeligt mod sine Foresatte, eller viser Ulydighed i Tjenesten;
- 2) for indtil $\frac{1}{4}$ Maaned: dersom han forsømmer sin Vagt eller ham paalagt Tjeneste, eller i samme findes sovende eller beruset, eller hemmelig skaffer Brændevin eller anden berusende Drik ombord, eller uden Tilladelse fører sit Toi fraborde;
- 3) for indtil $\frac{1}{4}$ Maaned: dersom han uden Tilladelse gaar i Land, men dog vender tilbage samme Dag, men for indtil $\frac{1}{2}$ Maaned, hvis han kommer senere;
- 4) for 1 eller 2 Dage: dersom han efter erholdt Landlov ikke kommer tilbage i rette Tid, men dog kommer samme Dag, men for indtil $\frac{1}{4}$ Maaned, hvis han kommer senere;
- 5) for indtil 4 Dage: dersom han uden Tilladelse forlader Baad, hvormed han er sendt iland, eller dersom han ypper Alummeri eller anden Ufred ombord eller iøvrigt i Tjenesten, uden Tilladelse lader uvedkommende Personer komme ombord eller holde sig skjult i Skibet, eller paa anden Maade gjør Brud paa Skif og Orden.

Er den Skyldige Styrmand eller Maskinmester, bøder han dobbelt mod anden Sjømand.

Gjør nogen, der engang er straffet, sig paany skyldig i samme Forfeelse, kan Boderne forhøies til det dobbelte.

Dog maa ikke paa Grund af saaledes paalagt Straf indeholdes mere end Fjerdedelen af det Hyrebeløb, som den Skyldige ved Afmonstringen findes at have fortjent paa Reisen.

Er denne Grænse naaet, har Skibsføreren Ret til at anvende Arrest, dog ikke for længere Tid end 48 Timer.

§ 103. Inden Skibsføreren udøver den ham efter § 102 tilkommende Straffenmyndighed, skal han i Nærvær af to af de bedste Mænd ombord optage Forhør over den, som har begaaet Forfeelsen, dog ikke, førend 12 Timer er forløbne, siden denne fandt Sted, medmindre der maatte være særlig Grund til at holde Forhøret tidligere. Hvad derved fremkommer, ligesom ogsaa den Straf, som Skibsføreren paalægger, bør indføres i Dagbogen, hvis saadan føres ombord, og ellers skriftlig optegnes, det Tilførte eller Medfærvne oplæses for den Skyldige og Vidnerne, og dets Rigtighed bekræftes ved de Tilstedeværendes Underskrift. Har Skibsføreren ikke iagttaget disse Forskrifter, er Beslutningen om Afstraffning i Hyre uden Virkning.

Paa samme Maade som ovenfor bestemt forholdes, saafremt

20. Juli. Skibsføreren, istedetfor at ilægge Straf, vil forbeholde Tiltale efter No. 1. § 308 for den begaaede Forseelse.

Retten til at ilægge Straf eller forbeholde Tiltale bortfalder, naar en Uge er hengaaet, siden Forseelsen fandt Sted.

Slagt Straf kan inden Afmonstringen helt eller delvis eftergives af Skibsføreren. Eftergivelsen maa, for at være gyldig, indføres i Dagbogen eller i Tilfælde paa anden Maade optegnes samt bekræftes ved to Mænds Underkrift.

§ 104. Vil den, som af Skibsføreren er straffet med Tab af Hyre, klage herover, maa han indgive sin Klage til Retten inden 3 Dage, efterat Skibet er ankommet til indenlandsk Havn, hvor det skal løse, laste eller oplægges, og hvor det bliver liggende mindst en Tid som nævnt. Finder Afmonstring Sted, regnes Fristen fra denne. Skibsføreren maa ikke nægte ham Landlov for at klage.

Affsediges Sjømanden i fremmed Havn, har han at fremføre sin Klage for den norske Konsul paa Stedet, hvis Afgjørelse foreløbig bliver at lægge til Grund ved Afregningen. Det staar der- efter saavel Skibsføreren som Sjømanden aabent inden et Aars Forløb at indbringe Sagen for Retten paa Skibets Hjemsted, for hvilken Sjømanden ligeledes inden et Aar efter Affsedigelsen kan paaklage Skibsførerens Kjendelse og Afregning, naar der ikke var norsk Konsul paa det Sted i Udlandet, hvor han er bleven affsediget. Sjømanden er berettiget til at faa Afkrift af, hvad der i Medfør af § 103 er tilført Dagbogen eller paa anden Maade optegnet angaaende den ham paalagte Straf.

§ 105. Hyre, som indeholdes efter § 102, kan af Skibsføreren anvendes til Erstatning for Udgifter og Skade, som den Skyldige under Rejsen har forvoldt Nederiet, forsaavidt Anførsel derom er gjort i Dagbogen, og Sjømandens tilgodehavende Hyre ikke er tilstrækkelig til at dække Kravet. Hvad derefter maatte være i Behov, tilfalder en i Sjøfartens eller de Sjøfarendes Interesse indstiftet Indretning efter Kongens nærmere Bestemmelse; det udbetales ved Afmonstringen til Monstringsbestyreren, i Udlandet til Konsulen, eller indsendes af Skibsføreren til vedkommende Indretning, naar Sjømanden fratræder Tjenesten uden Afmonstring.

§ 106. Den, som kommer uden frivillig at vende tilbage for Skibets Afgang, skal have sin tilgodehavende Hyre og sine ombord efterladte Eiendele forbrudt til Nederiet.

For den Tid, en Sjømand uden Tilladelse er borte fra Skibet, tilkommer der ham ikke Hyre.

§ 107. Findes der Grund til Mistanke om, at Rømning tilsigtes, kan Skibsføreren tage Skibssjollernes Toi under Forvaring, saalænge Forholdene giver Leilighed til at rømme. Dersom nogen af Mandskabet træffes ifærd med at rømme eller paagribes efter at være rømt, er Skibsføreren berettiget til til at holde ham arresteret ombord eller i Land, indtil Skibet afseiler.

§ 108. Personer, som er ansatte paa Skibet uden at høre 20 Juli. til det egentlige Skibsmandskab, er pligtige at vise Lydighed mod No. 1. Skibsførerens Befalinger med Hensyn til Skif og Orden ombord samt efter Evne at udføre det Arbejde, som Skibsføreren finder nødvendigt for Skibets Sikkerhed. De er underkastede Bestemmelserne i §§ 81, 101 og 102.

Jorfaaviddt de er antagne af Skibsføreren eller Rederiet, har de samme Rettigheder som Mandskabet; dog kommer de ikke i Betragtning ved Beregningen af det i § 87 omhandlede Flertal.

Femte Kapitel.

Om Befragtning.

§ 109. Ved Befragtning skal der oprettes skriftlig Kontrakt (Certeparti), naar nogen af Parterne begjærer det.

110. Befragtning af Skib ansees ikke uden særlig Aftale at omfatte Skibets aabne Dæk, heller ikke Kahyt eller andre Rum, som er bestemte til Opholdssted for Mandskabet eller til Opbevaring af Skibsinventar, Proviant, Brændsel eller andet, som udfræves til Rejsen.

I saadanne Rum eller paa Dæk maa dog ikke uden Befragterens Samtykke medtages Varer for Andres Regning; sfer det, skal Bortfragteren betale ham gangbar Fragt for Godsset og erstatte ham al forvoldt Skade.

§ 111. Er Skibet ikke tilstede paa Lasteplassen og særdivgt til at indtage Ladning til den Tid, der er betinget i Befragtningskontrakten, er Befragteren berettiget til at hæve Kontrakten; han har desuden Krav paa Erstatning for den ved Forsinkelsen voldte Skade, medmindre det oplyses, at Forsinkelsen ikke kan tilregnes Reder eller Skibsfører.

Indeholder Befragtningskontrakten ingen Bestemmelse om Tid for Indladningens Begyndelse, maa Befragteren finde sig i Ophold, medmindre det oplyses, at Forsinkelsen kan tilregnes Reder eller Skibsfører.

Hvis Befragteren i noget Tilfælde vil gjøre Krav paa Erstatning, uagtet Kontrakten ikke hæves, maa han tage Forbehold derom, inden han begynder at levere Ladning.

§ 112. Befragteren kan overdrage sin Ret efter Befragtningskontrakten til en Anden, men vedbliver ikke desto mindre at være ansvarlig for Opfyldelsen af de Forpligtelser, som Fragtkontrakten medfører for ham.

§ 113. Uden Befragterens Samtykke maa hans Gods ikke forsendes med andet Skib end det, som Kontrakten angaar, medmindre Omladning foranlediges ved saadant Nødstilfælde, som omhandles i §§ 160 og 161. Handles derimod, har Befragteren Krav paa Erstatning for al deraf flydende Skade.

20 Juli.
No. 1.

§ 114. Er der ikke vedtaget nogen bestemt Lasteplads i Havnen, staar det Skibsføreren frit for at vælge, men kun en Plads, som er sædvanlig Lasteplads. Dog har Befragteren Ret til at anvise saadan, naar han gjør det, forinden Skibet henlægges til Plads, som Skibsføreren har valgt, og denne er i saa Fald pligtig til at henlægge Skibet til den Plads, som anvises, saafremt Afgangens til samme er aaben, Skibet der kan ligge flot og sikkert samt uden Hindrer komme ud derfra med indtagen Last. Er der flere Befragtere, er saadan Anvisning kun bindende for Skibsføreren, naar samtlige Befragtere er enige.

Den, som har befragtet det hele Skib eller vis Del deraf, har Ret til at forlange, at Skibet forhales til anden bestemt Lasteplads i Havnen, men Befragteren har at betale alle dermed forbundne Omkostninger.

§ 115. Den, som indlader Gods, hvis Bestaaffenhed medfører Fare eller Risiko for Skibet eller den øvrige Ladning, uden at angive denne Godssets Bestaaffenhed eller uden at iagttage de for Forsendelse af saadant Gods foreskrevne Regler, er ansvarlig for al Skade og alle Omkostninger, som derved foranlediges. Det samme gjælder, naar Nogen indlader Gods uden Skibsførerens Vidende eller urigtigt betegner det Gods, han indlader, i hvilke Tilfælde Afstiberen derhos er pligtig til at betale den høieste paa Afgangsstedet gjældende Fragt.

Godset kan bringes iland paa Afsladerens Bekostning eller, hvis det først opdages, efterat Skibet er gaaet tilsjøs, endog fastes ombord, naar det ikke uden Fare kan beholdes ombord, men i ethvert Fald bliver dog fuld Fragt at betale.

§ 116. Ved Indladning har Befragteren at levere Godset ved Skibets Side, men derfra bekostes Indladningen af Bortfragteren, som ogsaa bærer alle Udgifter ved Stuvningen og til nødvendigt Underlag og Garnering.

Er Skibet saa dybgaaende, at det ikke kan komme ind til vedtagen eller, hvis ingen Vedtagelse har fundet Sted, til sædvanlig Lasteplads i Havnen, har Skibsføreren dog at bekoste Godset fra V ad ud til Skibet.

§ 117. Skibsføreren maa ikke uden Afsladerens Samtykke laste hans Gods paa Skibets Dæk (jfr. § 190) eller i dets Vaade, ei heller hænge det udenbords paa dets Sider.

§ 118. Befragteren har Krav paa, at Skibsføreren holder Skibet rede til Lastning i en vis Tid (Liggebage) uden Godtgjørelse og derefter i en yderligere Tid (Overliggebage) mod særlig Godtgjørelse. Liggebagene begynder at løbe fra den første Sognebags Morgen, efterat Skibet paa behørig Lasteplads er færdigt til at laste, og Skibsføreren derom har underrettet Afsladeren, dog først fra anden Sognebags Morgen, hvis Underretningen er meddelt efter Kloffen 4 om Eftermiddagen eller paa en Søndag eller Helligdag. Er Af-

laderen ikke kjendt eller ikke at træffe, skal Underretningen gives ved 20 Juli. Bekjendtgørelse i en af Stedets Aviser eller paa anden der brugelig No. 1. Maade.

§ 119. I Mangel af anden Aftale bestemmes Liggedagenes Antal efter Nettodrægtigheden saaledes:

	Register- Tons.	For Seilskib.	For Dampskib.
Naar Skibet ikke er over	50	4 Dage	2 Dage
over 50 men ikke over	100	6 —	3 —
— 100 —	150	7 —	—
— 150 —	200	8 —	—
— 200 —	250	9 —	—
— 250 —	300	10 —	4 —
— 300 —	400	11 —	—
— 400 —	500	12 —	5 —
— 500 —	600	13 —	—
— 600 —	750	14 —	6 —
— 750 —	900	15 —	—
— 900 —	1100	16 —	7 —
— 1100 —	1350	17 —	8 —
— 1350 —	1650	18 —	9 —
— 1650 —	2000	19 —	10 —

Er Skibet over 2000 Tons, gives saavel for Seilskib som for Dampskib 1 Dags Tillæg for Overskud indtil 400 Tons og saa fremdeles.

Som Liggedage medregnes ikke Søn- og Helligdage, ei heller Dage, paa hvilke Lastning ikke har kunnet finde Sted paa Grund af Forhindringer fra Skibets Side; en Tid, der ikke overskrider en halv Arbejdsdag, regnes dog kun for en halv Dag.

Er Liggedagene bestemte til et vist Antal løbende Dage, medregnes ogsaa Søn- og Helligdage.

Til Liggedagene medregnes ligeledes det Ophold, som foraar- fages ved Skibets Forhaling til anden Lastningsplads i Havnen i Med- for af § 114, 2det Stykke.

§ 120. Overliggedagenes Antal er det halve af Liggedagenes, hvis intet andet er særlig vedtaget. De beregnes som løbende Dage.

Godtgjørelsen for Overliggedage beregnes i Mangel af anden Aftale med 30 Ore om Dagen for Seilskib og med 40 Ore om Dagen for Dampskib pr. Registerton efter Nettodrægtighed. Den beregnes pr. halv Dag, saaledes at hvad der ikke overskrider Dagens halve Arbejdstid, regnes for en halv Dag, og hvad der er over, for en hel.

Overliggedagspenge forfalder til Betaling for hver Dag. Be-

20 Juli. No. 1. tales de ikke efter Paatrav, og heller ikke Sikkerhed for deres Betaling stilles, er Skibsføreren berettiget til efter Omstændighederne enten at stoppe videre Indlastning, indtil Betaling sker, uden at Overliggedagenes Løb herved afbrydes, eller at anse Kontrakten som hævet af Befragteren, der har at betale fuld Fragt og paaløbne Overliggedagspenge.

Er Overliggedagspengene ikke betalte, naar Skibet er færdigt til at seile, har Skibsføreren i alle Tilfælde Ret til at gjøre Paategning paa Konnossementet om det skyldige Beløb.

§ 121. De ovenfor givne Regler om bestemte Liggedage og Overliggedage er ikke anvendelige paa Skibe, som gjør regelmæssige Rejser mellem bestemte Steder efter en forud offentliggjort Plan.

§ 122. Efter Overliggedagenes Udløb er Skibsføreren ikke pligtig til at vente længere paa at modtage Ladning; men alt Gods, som er leveret inden deres Udløb, maa han tage med, selv om dets Indladning og Stuvning kræver længere Ophold; for dette har han dog Krav paa fuld Erstatning, mindst som for Overliggedage, hvorom han, i Mangel af Betaling, er berettiget til at gjøre Paategning paa Konnossementet.

§ 123. Aangaar Befragtningen Stykgods, har Afsladeren at levere Godset efter Skibsførerens Tilføjelse; er Afsladeren ikke kjendt eller ikke at træffe, sker Tilføjelse paa den Maade, som i § 118 er foreskrevet for lignende Tilfælde. Leveres Godset derefter ikke saa betimelig, at det bekvemmelig kan indlades og stuves, er Skibsføreren ikke pligtig til at medtage det, men kan alligevel fordre fuld Fragt, jfr. dog § 130.

For Levering af Gods til saadanne Skibe, som omhandles i § 121, kan ingen særlig Tilføjelse kræves.

§ 124. Naar Afsladeren begjærer det, skal Skibsføreren selv eller ved Styrmanden meddele Bevis for Godsets Modtagelse, efterhaanden som det afleveres. Saadanne Beviser bliver at tilbagelevere til Skibsføreren, naar Konnossementet underskrives, eller naar Godset forinden udløses, jfr. § 127.

§ 125. Afsladeren er i Mangel af anden Aftale pligtig til at overlevere Skibsføreren de til Godsets Forsendelse fornødne Papirer inden Udløbet af den for Ladningens Levering bestemte Tid. Forsømmer han dette, og Skibets Afgang derved forsinkes, kan Skibsføreren forlange Erstatning, mindst som for Overliggedage, og i Mangel af Betaling gjøre Paategning derom paa Konnossementet.

Skibsføreren har at drage Omsorg for, at han kan være færdig til at afseile, saasnart Ladningen er indtagen, og de fornødne Papirer er overleverede til ham. Viser han Forsømmelse hermed, eller forholder han iøvrigt Afreisen, er Befragteren berettiget til Erstatning for Skade, som derved foranlediges, samt efter Omstændighederne til at hæve Kontrakten.

§ 126. Befragter af helt Skib er berettiget til at hæve 20 Juli.
Kontrakten mod at betale halv Fragt samt i Tilfælde Erstatning No. 1.
for Overliggedage og yderligere Ophold, som maatte have fundet
Sted, naar han for Skibsføreren opsiges Kontrakten, forinden Skibet
er afgaaet fra det Sted, hvor Reisen skal begynde. Er ingen Last
leveret inden Udløbet af Overliggedagene, ansees Befragteren for
at have hævet Kontrakten. Omfatter denne flere Reiser, erlægges
halv Fragt for den første og en Fjerdedels Fragt for de øvrige, men
halv Fragt for begge, hvis det er Udreise og Hjemreise.

Leverer Befragteren ikke den hele betingede Ladning, er Skibsføreren ikke pligtig til at tiltræde Reisen, medmindre Befragteren
udbetaler ham fuld Fragt for det Gods, som ikke forsendes, og der-
hos Erstatning for de Udgifter, som foranlediges derved, at ikke den
hele Ladning leveres, eller stiller Sikkerhed for, hvad han saaledes
har at betale. Er uagtet Paastrav Betaling ikke erlagt, ei heller
Sikkerhed stillet inden Udløbet af Overliggedagene, er Skibsføreren
berettiget til at anse Kontrakten som hævet af Befragteren, der har
at betale Fragt og Erstatning som ovenfor nævnt.

Er Konnossement allerede udfærdiget, bliver § 141 at iagttage.

§ 127. Naar paa Grund af Kontraktens Ophævelse i de Til-
fælde, som omhandles i § 126, indladet Gods atter løsses, er Be-
fragteren pligtig til at godtgjøre Skibsføreren alle Omkostninger ved
Indladningen og Udloosningen samt, hvis Skibet opholdes udover
Overliggedagene, at betale ham Erstatning mindst som for Over-
liggedage.

§ 128. Vil Befragter af helt Skib hæve Kontrakten, efterat
Skibet er afgaaet fra det Sted, hvor Reisen begynder, er han pligtig
til at betale fuld Fragt samt Erstatning for Overliggedage og yder-
ligere Ophold, som maatte have fundet Sted; dog skal kun tre Fjerde-
dele af Fragten betales, hvis Skibet er befragtet til at afgaa til et
andet Sted for der at indtage Ladning, og Kontrakten opsiges, inden
Skibet afgaar fra Lasteplassen, eller hæves som Følge af, at Be-
fragteren i det i § 126, 2det Stykke omhandlede Tilfælde undlader
at opfylde sine Forpligtelser. Angaar Kontrakten flere Reiser, er-
lægges fuld Fragt for Reise, som allerede er begyndt, halv Fragt
for den følgende og en Fjerdedels Fragt for de øvrige; angaar den
Reise til bestemt Sted og umiddelbar Tilbagerejse detsfra, skal tre
Fjerdedele af Fragten for begge Reiser erlægges, naar Kontrakten
hæves, inden Tilbagereisen er begyndt.

Befragteren kan ikke efter Skibets Afgang fordre Udloosning
uden paa et Sted, som Skibet af anden Grund anløber, og maa
foruden Fragt, som nævnt, godtgjøre Skibsføreren de særegne Ud-
gifter og Tab, som foranlediges ved Loosningen i Mellemhavnen.

Er Konnossement allerede udfærdiget, bliver § 141 at iagttage.

§ 129. Er et Skib befragtet delvis, og alle Befragterne er
enige om at hæve Kontrakten, gjælder for enhver af dem Bestem-

20 Juli. melserne i §§ 126 til 128. Er de ikke alle enige, maa den, som No. 1. for sin Del vil have Kontrakten, betale fuld Fragt samt efter Omstændighederne Overliggedagspenge og desuden Erstatning for yderligere Ophold og alle Udgifter, som foranlediges ved hans Tilbagetræden. Allerede indladet Gods kan den enkelte Befragter kun forlange udløst, naar saadant kan ske uden Skade for de øvrige Befragtere ved Forsinkelser af Rejsen eller paa anden Maade, og han er i hvert Fald pligtig at erstatte Skibsføreren Skade, Tab og Udgifter, som foranlediges ved Udløsningen.

§ 130. Befragter, som i Medfør af §§ 123, 126, 128 eller 129 maa betale fuld Fragt for Gods, der ikke føres frem med Skibet til Bestemmelsesstedet, kan fordrø Afdrag for de særegne Udgifter, som i den Anledning bliver besparede for Skibet. Medtager Skibsføreren i Stedet derfor andet Gods, skal Halvdelen af Fragten for dette komme til Afdrag i, hvad Befragteren har at udrede.

§ 131. Den, som gjør Arrest eller Udlæg i indladet Gods, kan ikke fordrø det udeliveret under andre Betingelser end dem, hvorunder Befragteren kunde forlange det udløst.

§ 132. Naar Gods er indladet, skal Skibsføreren eller den, som i hans Sted er bemyndiget dertil, paa Afladerens Begjæring udstede Konnossement, der indeholder hans Erkjendelse af Modtagelsen og hans Forpligtelse til at levere Godset paa Bestemmelsesstedet til rette Vedkommende.

Konnossementet skal, foruden Udstederens Underskrift samt Dag og Sted for Udstedelsen, indeholde Angivelse af Skibets Navn, det indladede Gods, Modtager og Bestemmelsessted. Derhos kan enhver af Parterne forlange anført Skibsføreren's Navn, i Tilfælde denne ikke selv har underskrevet, Afladerens Navn, Skibets Hjemsted, om det er Dampskib eller Seilskib, Godsets Art, Bestaaffenhed, Vægt, Mængde og Mærker, den betingede Fragt samt Henviisning til Fragtkontrakten i dens Helhed eller til særlige Bestemmelser i samme.

§ 133. Konnossementet bliver at udstede i saamange Exemplarer, som Afladeren anser fornødne; han kan forlange Konnossement udfærdiget for alt det indladede Gods under ét eller særskilt for enkelte Dele. Det paaligger Afladeren at forelægge Skibsføreren de fornødne Exemplarer til Underskrift inden den i § 125 bestemte Tid, og Skibsføreren kan for sig forlange et af Afladeren medundertegnet Exemplar. Skibsføreren maa i intet Tilfælde udstede Konnossement for Gods, som endnu ikke er indladet.

Naar Konnossementet udstedes i flere Exemplarer, skal Antallet — derunder ikke medregnet det Exemplar, som overgives til Skibsføreren — anføres i Teksten, og denne skal i alle være ligelydende. Dog kan Afladeren forlange, at de forskjellige Exemplarer i selve Teksten betegnes som første, andet, tredje o. s. v.

§ 134. Konnossement kan udstedes til bestemt Person, til bestemt Person eller Ordre eller til Ihændehaveren; er det udstedt „til Ordre“

alene, forstaaes derved Afsladerens Ordre. Konnossement kan overdrages ved Transport (Endossement) til bestemt Person eller in blanco, medmindre dets Overdragelse ved Ordre „ikke til Ordre“ eller ved andet udtrykkeligt Forbehold i Konnossementets Text er forbudt. 20 Juli. No. 1.

Enhver, som ved Indholdet af Konnossementets Text eller ved en behørig sammenhængende og til ham fortsat Række af Overdragelser eller ved Overdragelse in blanco viser sig at være ret Ihændehaber af Konnossementet, kan i Kraft af samme fordrø Godset udliveret.

§ 135. Er der ikke vedtaget nogen bestemt Losseplads i Havnen, staar det Skibsføreren frit for at vælge, men kun en Plads, som er sædvanlig Losseplads. Dog har Ladningsmodtageren Ret til at anvisé saadan, naar han gjør det, forinden Skibet henlægges til Plads, som Skibsføreren har valgt, og denne er i saa Fald pligtig til at henlægge Skibet til den Plads, som anvises, saafremt Afgangen til samme er aaben, og Skibet der kan ligge flot og sikkert. Er der flere Ladningsmodtagere, er saadan Anvisning kun bindende for Skibsføreren, naar samtlige Modtagere er enige.

Med Hensyn til Skibsførerens Forpligtelse til videre at forhale Skibet gjælder lignende Regel som den, der i § 114 er given for Indladning.

§ 136. Ved Losning har Skibsføreren at aflevere Godset ved Skibets Side, men de øvrige Losningsomkostninger bæres af Modtageren.

Er Skibet saa dybgaaende, at det ikke kan komme ind til vedtagen eller, hvis ingen Vedtagelse har fundet Sted, til sædvanlig Losseplads i Havnen, har Skibsføreren dog at befoste Godset bragt frem til behørig Losseplads i denne.

§ 137. Ladningsmodtageren har Krav paa, at Skibet holdes rede til Losning en vis Tid (Liggedage) uden Godtgjørelse og derefter en yderligere Tid (Overliggedage) mod særlig Godtgjørelse; dette gjælder dog ikke Skibe i saadan Fart, som omhandles i § 121. I Henseende til Underretning om, at Skibet er færdigt til at losse, Beregning af Liggedage og Overliggedage, deres Antal og Godtgjørelse for Overliggedage gjælder lignende Regler som de, der i §§ 118—120 er givne for Indladning.

Efter Losning og Lastning i Sammenhæng for samme Person's Regning, begynder Overliggedage ikke, førend de for Losning og Lastning tilfammen bestemte Liggedage er forløbne.

§ 138. Den, som skal modtage Stykgods, har paa Skibsførerens Tilfigelse at indfinde sig for at faa Godset udliveret. Hvis Modtager ikke er kjendt eller ikke kan træffes, sker Tilfigelse paa den Maade, som i § 118 er foreskrevet for lignende Tilfælde.

20 Juli.

No. 1. i § 121, kan Skibsføreren uden særlig Tilføjelse straks løse.

§ 139. Paa Bestemmelsesstedet skal Skibsføreren udlevere Godset til den, der melder sig med et saadant Exemplar af Konnossementet, som efter § 134 berettiger ham til at fordre Godset udleveret. Dette Exemplar skal, naar Løsningen er færdig, udleveres til Skibsføreren med paategnet Tilstaaelse for Godsets Modtagelse, og for at sikre sig dette kan Skibsføreren forlange Konnossementet deponeret, forinden han paabegynder Løsningen. Efterhaanden som Løsningen skrider frem, kan Skibsføreren forlange Afkrøvning paa Konnossementet eller særskilte Modtagelsesbeviser.

§ 140. Melder der sig flere Modtagere, som i Genhold til forskellige Exemplarer af Konnossementet kan gjøre Krav paa Godset, maa Skibsføreren ikke udlevere det til nogen af dem, men han skal, saafremt Parterne ikke enes om Valget af en Modtager, til hvem Godset kan løses og overleveres, oplægge det under sikker Forvaring og uden Ophold underrette Parterne derom. Dette gjælder imidlertid ikke, naar de forskellige Exemplarer af Konnossementet paa den i § 133, sidste Stykke angivne Maade er betegnede med Nummere, idet Skibsføreren da skal udlevere Godset til den, som har det laveste Nummer af dem, der har meldt sig.

§ 141. Udenfor Bestemmelsesstedet maa Skibsføreren, selv om Fragtkontrakten hæves eller Rejsen afbrydes, ikke udlevere Godset, medmindre samtlige af ham udstedte Exemplarer af Konnossementet tilbageleveres; jfr. dog § 167. Dette gjælder imidlertid ikke, naar Konnossementet indeholder Forbud mod Overdragelse, og heller ikke, naar de forskellige Exemplarer paa den i § 133, sidste Stykke angivne Maade er betegnede med Nummere; i sidste Tilfælde kan rette Ejendehaver af det som „første“ betegnede Exemplar forlange Godset udleveret, uagtet de andre Exemplarer ikke er komne tilstede.

§ 142. Bortfragteren bærer Ansvar for al Bestadigelse og Formindsfelse, som Godset lider fra dets Modtagelse til dets Aflevering, medmindre det gøres antageligt, at Skaden eller Formindsfelsen er bevirket ved Sjoulykke, Opbringelse eller anden ulykkelig Hændelse, som det ikke har staaet i Skibsførerens eller Mandstabs Magt at afværge, eller at den er en Følge af Mangler ved Godsets Indpakning eller af indre Bedærvelse, Svinding, sædvanlig Udlækning, Dyr's Død eller iøvrigt af Godsets egen Bestaenhed.

Er Skade foranlediget derved, at Skibet ikke har været i behørig Stand til Rejsen, er Bortfragteren uden Ansvar, naar Skibets Mangler ikke kunde opdages trods al anvendt Omhu.

§ 143. Indlades Gods, som udkræver særlig Omhu og Forsigtighed i Behandlingen, maa dette opgives for Skibsføreren og tydelig anmærkes paa Godset. Forsømmes det, kan ingen Erstat-

ning kræves for Skade, som alene kunde være undgaaet ved Undersø- 20 Juli.
delse af saadan Omhu og Forsigtighed. No. 1.

Penge, Værdipapirer eller andre Kostbarheder erstattes ikke, medmindre de er blevene udtrykkelig angivne som saadanne, og deres Værdi opgivet.

§ 144. Konnossementet er Grundlaget for Retsforholdet mellem Skibsføreren og Ladningsmodtageren, og overensstemmende med dets Indhold skal Ladningen afleveres til denne. Bestemmelser i Fragtkontrakten, der ikke er optagne i Konnossementet, kan derfor ikke gøres gjældende mod Ladningsmodtageren, uden forsaavidt Konnossementet henviser til dem. En Henvisning til Fragtkontrakten med Hensyn til Fragten, f. Ex. ved Ordene „Fragt efter Certeparti“, omfatter ikke tillige Kontraktens Bestemmelser om Liggedage, Overliggedage og Godtgjørelsen for disse.

Skyldige Overliggedagspenge og anden Erstatning i Anledning af Indladningen kan Skibsføreren ikke forlange betalt af Ladningsmodtageren, medmindre derom er taget Forbehold paa Konnossementet.

§ 145. Skibsføreren er i Medfør af § 144 Modtageren ansvarlig for Rigtigheden af, hvad der i Konnossementet opgives om Godset. Forsendes dette i lukket Kasse eller Indpakning, saa at Indholdet er Skibsføreren ubekendt, eller anføres i Konnossementet Maal, Vægt eller Tal, uden at Godset ved Indladningen er modtaget efter Maaling, Veining eller Tælling, kan Skibsføreren gøre Anmærkning derom paa Konnossementet, og han er da fri for Ansvar, saafremt han ikke ved Indladningen har seet, at Anførslerne var urigtige, eller ved Anvendelse af almindelig Opmærksomhed havde maattet forstaa det.

§ 146. Naar Godsets Tilstand eller Indpakningens Forsvarlighed ikke kan kontrolleres ved Indladningen, kan Skibsføreren ved Paategning paa Konnossementet (f. Ex. „fri for Læk, Bræk eller Skade“) forbeholde Fritagelse for Ansvar efter § 142. Saa-
dant Forbehold fritager dog ikke for Ansvar, hvis Bestadigelsen eller Formindskelsen maa antages at være opstaaet paa saadan Maade, at Rederiet er ansvarligt derfor i Medfør af § 142.

§ 147. Indlades Gods, som tydelig kan sees at være beskadiget eller uforvarlig indpakket, paaligger det Skibsføreren udtrykkelig at gøre Bemærkning derom i Konnossementet. Undlader han dette, er han ansvarlig overfor Ladningsmodtageren, selv om der i Konnossementet er taget saadant Forbehold som i § 146 nævnt.

§ 148. Findes der ved Skibets Ankomst til Bestemmestedet Grund til at antage, at der er skeet Skade paa Ladningen, eller at noget af den er gaaet tabt, kan Ladningsmodtageren lade afholde Besigtelsesforretning, under hvilken der, forsaavidt Skade forefindes, tillige bliver at afgive Skøn angaaende Årsagen.

Vil en Ladningsmodtager, som uden foregaaende Besigtelse

20 Juli. No. 1. har faaet Godset udleveret, senere gjøre Indsigelse med Hensyn til dets Tilstand, maa han inden Udgangen af næste Sognedag efter Godssets Udlevering begjære Skjon afholdt snarest muligt. Forsommer han dette, kan han ikke fordrø Erstatning, medmindre det godtgjøres, at Bestadigelsen eller Formindsfelsen er bevirket ved Svig, Forsømmelse eller Nagtsomhed af Rederen eller af Rogen, for hvem denne hester ifølge § 8.

§ 149. Naar der i Medfør af § 142 skal gives Erstatning for manglende eller bestadiget Gods, eller naar Gods, som i Medfør af § 49 under Reisen er solgt til Skibets Behov, skal erstattes af Vortfragteren, bliver Erstatningen at bestemme efter Reglerne i §§ 200 og 201.

§ 150. Har Skibsføreren taget Gods ombord uden at have truffet Aftale om Fragtens Størrelse, erlægges Fragt efter, hvad der paa Indladningstiden var gangbar Fragt paa Indladningsstedet. Er der af Gods, hvorom Aftale har fundet Sted, indladet mere end aftalt, erlægges derfor Fragt i Forhold til den betingede.

§ 151. For Gods, som ikke findes i Behold ved Reizens Slutning, erlægges ingen Fragt, medmindre det er tabt som Følge af sin egen naturlige Bestaafenhed (jfr. § 142), eller af Mangler ved Indpakningen eller af anden Feil eller Forsømmelse fra Afsladerens Side, eller det under Reisen er solgt for Cierens Regning.

Er Fragt forud betalt for Gods, hvorfor Fragt efter det Anførte ikke bliver at erlægge, kan den fordres tilbage, naar ikke Andet er forbeholdt.

§ 152. Flydende Varer har Modtageren Ret til at overlade som Betaling for Fragten, naar mere end Halvdelen findes at være udlæftet. Denne Ret, som gælder for hvert enkelt Kar, maa imidlertid gjøres gjældende, forinden Modtageren har faaet det udleveret, og bortfalder desuden, naar Varen er kommen ombord i brøstfældig eller usforsvarlig Beholder, og Skibsføreren har gjort særlig Bemærkning derom paa Konnossementet, jfr. § 147.

§ 153. Vortfragteren bærer alle Udgifter og Omkostninger, som er forbundne med Reisen fra Ladningens Modtagelse til dens Afleverelse paa Bestemmelsesstedet. Saaledes vedkommer f. Ex. Skibsaagifter, Karantæneomkostninger, Bugserpenge o. l. ikke Vortfragteren.

§ 154. Ved at modtage Godset bliver Ladningsmodtageren forpligtet til at betale de Krav — Fragt, Overliggedagspenge osv. —, som Skibsføreren maatte have i Medfør af Konnossementet eller andet Dokument, i Henshold til hvilket Leveringen sker.

§ 155. Skibsføreren er ikke pligtig til at udlevere Godset, førend Modtageren betaler eller deponerer, hvad han efter § 154 har at udrede, saavel som Erstatning for Overliggedage eller andet Ophold ved Losningen, Havaribidrag, og hvad der iøvrigt maatte

paahvile Godset, jfr. § 276. Hvad saaledes deponeres, er Skibsføreren, naar Godset er udleveret, berettiget til at hæve med Forbehold af Modtagerens Ret til i Tilfælde af Tvist at sikre sig ved Arrest eller Forbud. Er Beløbet af Havaribidrag endnu ikke bestemt, maa Gods ikke holdes tilbage derfor, naar Modtageren stiller Sikkerhed.

20 Juli.
No. 1.

Bestemmelserne i nærværende Paragraf gælder ogsaa, naar Gods begjæres udløst paa Indladningsstedet eller i Mellemhavn.

§ 156. Hvis den, til hvem Ladningen er bestemt, vægrer sig ved at modtage den, eller hvis Modtageren ikke er kjendt eller ikke at finde, har Skibsføreren saavidt muligt straks at underrette Afladeren derom. Melder behørig Modtager sig ikke saa betimelig, at Ladningen kan være løst inden Overliggedagenes Udløb eller Stykgods udleveret til den af Skibsføreren i Medfør af § 138 bestemte Tid, skal Skibsføreren løse og oplægge Godset under sikker Forvaring. Undlader Ladningsmodtageren at opfylde sine Forpligtelser efter § 155, eller forholder han Løsningen saaledes, at den ikke kan være tilendebragt i rette Tid, har Skibsføreren Ret til at løse og oplægge Godset som nævnt.

Naar Gods saaledes oplægges, har Skibsføreren derom at underrette den, til hvem det er bestemt. Er Modtager ikke kjendt eller ikke at træffe, gives Underretning paa den Maade, som i § 118 er foreskrevet for lignende Tilfælde.

For ethvert Ophold udover Overliggedagene, som foranlediges ved Ladningens Oplæggelse eller paa anden Maade uden Skyld fra Skibets Side, har Skibsføreren Krav paa fuld Erstatning mindst som for Overliggedage.

§ 157. Naar Gods oplægges, saaledes som i §§ 140 og 156 omhandlet, er Skibsføreren berettiget til ved offentlig Auktion at lade sælge saa meget deraf, som udfordres til at dække de i § 155 nævnte Fordringer foruden Told og Omkostninger.

§ 158. Naar Skibsføreren har udleveret Godset til Modtageren, kan han ikke gjøre noget Krav mod Befragteren for de Beløb, som Modtageren var pligtig til at betale; dog har han Ret til hos Befragteren at indtale, hvad denne vilde blive beriget med paa Skibsførerens Bekostning, hvis ethvert Krav bortfaldt. Er Godset derimod ikke bleven udleveret, og Skibsførerens Fordringer ikke fyldestgjøres ved dets Salg, er Befragteren ansvarlig for det manglende Beløb.

§ 159. Enhver af Parterne kan uden at give nogen Erstatning hæve Fragtkontrakten, naar før Skibets Afgang fra det Sted, hvor Rejsen skal begynde,

enten Krig udbryder, som gjør Skib eller Ladning ufri,

eller Skibet belægges med Embargo,

eller Afgangshavnen eller Bestemmelsehavnen bliver blokeret, eller Godsets Udførsel fra hin eller Indførsel til denne bliver forbudt,

20 Juli. eller Skibets Reise eller Godssets Forsendelse hindres ved nogen
No. 1. anden Foranstaltning af offentlig Myndighed.

Ungaar saadan Hindring kun en Del af en Befragters Gods, har denne ikke Ret til at hæve Kontrakten uden at betale Fragt efter Reglerne i §§ 126 og 129; hæves Kontrakten ikke, kan indladet Gods, som træffes af Hindringen, igjen udløses paa Befragterens Bef stning. Anmelder Befragteren inden Udløbet af Overliggedagene, at han vil indlade andet Gods, er Skibsf rereren pligtig til at medtage det, naar det ligesaa bekvemt kan føres paa Skibet, og det leveres uden Ophold; samtlige dermed forbundne Omkostninger kan han kræve godtgjort af Befragteren, som derhos ogsaa er pligtig til at betale Erstatning efter § 122, hvis Overliggedagene overskrides. Er Skibet befragtet af Flere, maa det ikke i saadan Anledning opholdes  dover Overliggedagene uden samtlige Befragterens Samtykke.

Er der flere Befragtere, og Kontrakten med en eller flere af dem hæves paa Grund af Hindringer, der rammer Forsendelsen af deres Gods, er Skibsf rereren berettiget til at hæve Kontrakten ogsaa for de øvriges Vedkommende, naar den Fragt, han vilde faa for Reisen, er mindre end Halvdelen af det hele betingede Fragtbel b.

§ 160. Gaar Skibet tabt paa Reisen, eller erklæres det for uistandsætteligt, ophører Fragtkontrakten at være gjældende. Skibsf rereren er dog pligtig til for Ladningseierens Regning at træffe hensigtsmæssige Foranstaltninger med Hensyn til Ladningen, saaledes som foreskrevet i § 57.

For Godset svares i saa Fald Afstandsfragt efter Længden af den tilbagelagte Del af Reisen i Forhold til den hele Reise, dog under Hensyn til den Tid, som Reisen har medtaget, og til de med samme forbundne f regne Vanskeligheder og Omkostninger i Forhold til den tilbagestaaende Del af Reisen. Kan Parterne ikke enes om den Fragt, som skal betales, kan enhver af dem forlange den bestemt ved lovligt Skøn.

Vil Eieren overlade Godset for Afstandsfragten, staar det ham frit for.

§ 161. Indtræffer saadan Hindring, som omhandles i § 159, efterat Skibet er afgaaet fra det Sted, hvor Reisen begynder, er enhver af Parterne ligeledes berettiget til at hæve Kontrakten, men Befragteren skal da betale Afstandsfragt beregnet efter Reglerne i § 160. Hæves Kontrakten, paaligger det Skibsf rereren for Eierens Regning at drage Omsorg for Ladningen overensstemmende med § 57.

Bliver Skibet ved saadan Hindring opholdt paa Indladningsstedet efter der at have indtaget Ladning, eller i Havn, som anløbes under Reisen, bliver Omkostningerne ved Opholdet, indtil Fragt-

kontrakten er hævet, at fordele paa Skib, Fragt og Ladning efter 20 Juli. Reglerne om almindeligt Havari. No. 1.

§ 162. Hæves Fragtkontrakten af saadan Grund, som i § 159 omhandles, og Gods som Følge deraf skal udløses, er Befragteren pligtig til at bære alle derved foranledigede Omkostninger, saafremt Hindringen for Kontraktens Udførelse alene angaar Godset. Angaar den tillige Skibet eller alene dette, eller har Skibsføreren gjort Brug af sin Opsigelsesret efter § 159, sidste Stykke, gjælder derimod den almindelige Regel i § 136.

§ 163. Bliver Skibet af en eller anden Aarsag opholdt paa Indladningsstedet eller senere paa Sted, som anløbes under Rejsen, og der er Grund til at antage, at Opholdet vil blive af længere Varighed, staar det Befragteren frit for midlertidig at lade sit Gods udløse, naar han stiller Sikkerhed for Betalingen af de i § 155 nævnte Fordringer for det Tilfælde, at Godset ikke bliver betimelig indladet igjen efter Skibsførerens Tilfigelse. Er der flere Befragtere, kan ingen forlange sit Gods løst uden de øvriges Samtykke, naar disse ved saadan Løsning vilde blive skadelidende.

§ 164. Har Skibet paa Grund af Stade maattet søge Rodhavn, og skønnes det, at Ladningen i det Hele eller for dens væsentligste Del som Følge af det Ophold, Istandsættelsen udkræver, vil blive bedærvet, har Befragteren Ret til at hæve Kontrakten og disponere over sit Gods mod at betale Afstandsfragt beregnet efter Reglerne i § 160. Er der flere Befragtere, gjælder dette dog ikke, naar nogen af dem forlanger Rejsen fortsat.

§ 165. Er der overdraget særskilte Exemplarer af et Konnossement til forskjellige Personer, giver det Exemplar bedste Ret, som af Overdrageren først er bleven assendt eller overleveret, forudsat, at Indehaveren i Medfør af § 134, andet Stykke er berettiget til at fordre Godset udleveret. Dette gjælder dog ikke, hvis Exemplarerne paa den i § 133, sidste Stykke angivne Maade er betegnede med Nummere; thi da har den Indehaver Fortrinet, hvis Exemplar er betegnet med det laveste Nummer. Er imidlertid Godset rettelig udløst til en anden Indehaver, er denne ikke pligtig til at udlevere det igjen, medmindre det godtgjøres, at han ved Konnossementets Erhvervelse ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Nagtsomhed.

§ 166. Naar den, som har kjøbt Varer, paa hvilke han har modtaget Konnossement, vægrer sig ved at acceptere eller betale den for Købesummen rettelig trukne Vexel eller unddrager sig for at opfylde andre for Overdragelsen stillede Bilkraa, har Sælgeren Ret til at hindre Udlevering af Godset og til at raade over det paa anden Maade. Det samme gjælder, naar Køberen, inden Godset er fuldt betalt, enten er kommen under Konkurs eller ved Eksekution er funden at mangle Midler til at betale sin Gjæld, eller hvis han er Handlende, har satsat sine Betalinger, Alt, med-

20 Juli. mindre Kjøbesummen fuldt betales. Er Konnossementet af Kjøberens overdraget til Trediemand, har Sælgeren ikke saadan Ret mod denne, medmindre Konnossementet indeholder Forbud mod Overdragelse, eller det godtgjøres, at Indhaveren af Konnossementet ved dets Erhvervelse ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Uagtsomhed.

Har Kjøberen accepteret Brevl for Kjøbesummen, betalt Noget paa denne eller havt nødvendige Udlæg for Godsjet, er Sælgeren, naar han vil gjøre den her omhandlede Ret gjældende, pligtig til at udlevere Brevlen og tilbagebetale, hvad Kjøberen har afbetalt eller udlagt.

§ 167. Et bortkommet Konnossement kan mortificeres ved Dom paa det Sted, hvor Varerne skal afleveres. Den, som attraar Mortifikation, har derom til Retten at indgive Andragende, hvori han maa oplyse sin Adkomst til det bortkomne Konnossement og under Edstilbud erklære, at han ikke har overdraget det til nogen Anden. Afslaaes Andragendet, er dette ikke til Hindrer for, at nyt Andragende senere indgives, støttet til nye Oplysninger. Indrømmes Andragendet, bestemmer Retten Varlet for Stævningen, hvilket ikke maa sættes under 12 Uger og ikke over 1 Aar. Stævningen indrykkes 3 Gange i Rundgjørelsestidenden med mindst 8 Dage mellem hver Gang.

Udlevering af de i Konnossementet omhandlede Varer mod Sikkerhedsstillelse kan forlanges, naar Stævningen er lovlig kundgjort; forinden dette er skeet, kræves særlig Kjendelse af Retten.

§ 168. Den, som har et Konnossement ihænde med saadan Adkomst som i § 134 nævnt, er ikke pligtig til at udlevere det til den, fra hvem det maatte være bortkommet, medmindre det godtgjøres, at han ved Erhvervelsen ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Uagtsomhed.

§ 169. Angaar en Befragtningskontrakt Befordring af en bestemt Person, bliver kun halv Fragt at erlægge, saafremt han for Rejsens Tiltrædelse ved Død, Sygdom eller andet Forsald bliver hindret i at følge med, og Forsaldet anmeldes for Skibets Afgang. Ellers betales fuld Fragt.

§ 170. Kontrakt om Passagerbefordring bortfalder, uden at der fra nogen af Siderne kan gøres Krav paa Erstatning, naar Skibet gaar tabt eller erklæres ustandsfætteligt, eller naar nogen saadan Hindring indtræffer, som omhandles i § 159. Er Rejsen begyndt, er Passageren dog pligtig til at betale Fragt for den tilbagelagte Del af Rejsen, beregnet efter Reglerne i § 160.

§ 171. Passagerer er pligtige til nøie at rette sig efter de Forstrifter, som gives for god Skik og Orden ombord. De er underkastede Bestemmelserne i § 81.

§ 172. Med Hensyn til Ansvar for Gods, som Passagerer fører med sig, og som er overleveret til Skibsføreren eller den,

som er sat til at tage mod Godset, gjælder de samme Regler, som 20 Juli ovenfor i dette Kapitel er givne angaaende Erstatning for tabt eller beftadiget Gods.

§ 173. Skibsføreren er berettiget til at tilbageholde Passagerernes Gods, indtil Passagerfragten og Betaling for, hvad de har forteret paa Reisen ombord, er erlagt. Han har derhos med Hensyn til dette Gods samme Ret som i §§ 155—157 er givet Skibsføreren over andet Gods, hvorfor Fragten ikke betales.

Sjette Kapitel.

Om Bodmeri.

§ 174. Naar Skibsføreren i Nødstilfælde til Reizens Fortsættelse eller Ladningens Bevaring eller Viderebefordring optager Pengelaan og derfor pantsætter (forbodmer) Skib, Fragt eller Ladning paa den nedenfor angivne Maade, har Kreditor alene Ret til at holde sig til de forbodmede Værdier efter Reizens Slutning, men i dem har han Sjøpanteret efter denne Lovs Kapitel 11.

Er personligt Ansvar betinget, ansees Kravet ikke som Bodmerikrav.

§ 175. Bodmeri kan optages paa Skib, Fragt og Ladning eller paa en eller flere af disse Gjenstande. Optages Laan til Bestridelse af Udgifter, som alene vedkommer Ladningen, kan denne særskilt forbodmes; for andre Udgifter maa Ladningen kun forbodmes i Forbindelse med Skib og Fragt. Er Skib og Ladning forbodmede under ét, ansees Fragten indbefattet under Forbødningen, men ellers kun, hvor den særskilt nævnes.

Er nogen af de nævnte Værdier forbodmet for Udgifter, som ikke vedkommer Pantet, og Fyldestgjørelse deri søgt af Bodmerikreditor, kan Pantets Eier for det Beløb, han saaledes har maattet tilsvare, søge Betaling i de Værdier, som Udgifterne vedkom, med samme Ret, som om de var forbodmede til ham.

§ 176. Forinden Skibsføreren optager Laan paa Bodmeri, skal han nøiagtig oplyse de Omstændigheder, som nødsager ham til at optage Laanet, saavidt ske kan, ved saadan Forretning, som omhandles i § 41, men ellers ved Erklæring af Konsul eller, hvor saadan ikke findes, af anden Myndighed.

§ 177. Naar Bodmerilaan optages, skal der udfærdiges skriftligt Dokument. Dette maa for at gjælde som Bodmeribrev indeholde:

1. Benævnelsen Bodmeribrev eller anden Betegnelse, som angiver, at Kontrakten er indgaaet som Bodmeri;
2. Laangiverens Navn;
3. Angivelse af Bodmerigjælden (Laanesum og Præmie);
4. Angivelse af de forbodmede Gjenstande;
5. Skibets Navn;

20 Juli. 6. Angivelse af den Rejse, for hvilken Laanet optages (Vodmerireisen);
No. 1.

7. Skibsførerens Underskrift med Angivelse af Tid og Sted.

§ 178. Vodmeribrevet bliver, naar Laangiveren forlanger det, at udsærdige i flere Exemplarer; Teksten skal i alle være ligelydende og angive, hvor mange Exemplarer der udstedes.

At Vodmeribrev overdrages til en Anden, affjærer ikke den Indsigelse, at de lovlige Betingelser for Vodmerilaans Optagelse ikke har været tilstede.

§ 179. Havaribidrag, som skal betales af forbodmede Værdier, tilsvares af disse uden Afdrag paa Vodmerigjælden; men bliver Værdierne derved utilstrækkelige til at dække denne, bærer Vodmerikreditor Tabet.

§ 180. Det påaligger Skibsføreren at drage Omsorg for de forbodmede Gjenstandes Bevaring og Frelse. Uden tvingende Grund maa han ikke foretage nogen Handling, hvorved de udsættes for anden eller større Fare, end Laangiveren ifølge Vodmeribrevet har maattet forudsætte. Forser Skibsføreren sig herimod, er han ansvarlig for den Skade, som foranlediges derved.

Har han uden Nødvendighed, og uden at Laangiverens Fordeel kræver det, forandret den Rejse, der er bestemt i Vodmeribrevet, eller har han uden saadan Marsag, og uden at det er skeet for at komme Mennesker i Havsnød til Hjælp, afvejet fra den sædvanlige Vej, eller har han efter Vodmerireisens Tilendebringelse udsat de forbodmede Gjenstande for ny Fare, bliver han, naar disse senere findes utilstrækkelige til Vodmerigjældens Dækning, ansvarlig for det manglende Beløb, medmindre det godtgøres, at Tabet vilde være indtraadt, selv om Skibsføreren havde iagttaget Alt, hvad der paalaa ham.

§ 181. Naar ikke andet er vedtaget, forfalder Vodmerigjæld til Betaling paa det Sted, hvor Vodmerireisen efter Kontrakten ender, Ugedagen efter Skibets Ankomst, uden Løbedage.

Sluttes Reisen, inden Skibet er ankommet til det i Vodmeribrevet angivne Bestemmelsessted, forfalder Laanet til Betaling Ugedagen efter Reisens Afslutning, og Betalingen bliver at erlægge paa det Sted, hvor Reisen saaledes sluttes. Det påaligger Skibsføreren ufortøvet at meddele Fordringshaveren Underretning om Forandringen. Efter Forandringen af anden Grund end i §§ 159 og 160 nævnt, har Fordringshaveren Krav paa Erstatning for de Omkostninger, den medfører for ham.

§ 182. Naar forfalden Vodmerigjæld ikke betales ved Paaskrav, er Kreditor berettiget til derefter at fordre Renter, 6 pCt. om Aaret, saavel af Kapital som af Præmie.

Er Præmien bestemt efter Tid, beregnes den kun indtil Forfaldsdagen.

§ 183. Naar Forfaldsdagen er kommen, kan Betaling for-

dres efter et enkelt Exemplar af Bodmeribrevet, mod at dette ud- 20 Juli.
leveres med paategnet Kvittering. Melder der sig flere Zhænde- No. 1.
havere med Fordring paa Betaling, maa den ikke erlægges til
nogen af dem, men Skibsføreren har at deponere det forfaldne
Beløb i sikker Forvaring og at underrette Parterne derom.

Før Forfaldstid maa Skibsføreren ikke erlægge Betaling,
medmindre samtlige Exemplarer af Bodmeribrevet udleveres.

§ 184. Er Bodmeribrevet, naar Forfaldsdag er kommen,
ikke tilstede paa det Sted, hvor Bodmerigjælden skal betales (jfr.
§ 181), er Skibsføreren berettiget til der at deponere Beløbet i
sikker Forvaring og derved frigjøre det Forbødmede. Naar saa-
ledes Penge deponeres, paaligger det Skibsføreren usfortøvet at
underrette Fordringshaveren derom.

§ 185. Saasnart Skibet er ankommet til det Bestemmelses-
sted, som er nævnt i Bodmeribrevet, eller Reisen paa andet Sted
er afsluttet, kan Fordringshaveren gjøre Arrest i de forbødmede
Gjenstande, skønt Gjælden endnu ikke er forfalden. Arresten be-
høver ikke at forfølges til Stadsfæstelse, men den bortfalder i ethvert
Fald 8 Dage efter Forfaldstiden.

Betales forfalden Bodmerigjæld ikke efter Paastrav, er Kre-
ditor berettiget til strax, uden Forligsmægling, Lovmaal og Dom,
at lade gjøre Udlæg i det Forbødmede for sit Tilgodehavende og
til derefter at lade det sælge ved offentlig Auktion. Naar der er
Grund til at frygte for, at en forbødmet Ladning vil blive be-
dærvet ved at henligge i længere Tid, kan Administrators Kjendelse
æskes for, at Auktionen skal afholdes snarest mulig; dog bør der
ved Bekjendtgjørelsen i hvert Fald gives mindst 1 Dags Varsel.
Gjøres der under Udlægsforretningen Indsigelser mod Bodmeri-
brevets Vgthed eller Fordringens Gyldighed, eller fremkommer
der fra anden Mand Paastand om bedre Ret til det Forbødmede,
kan Administrator som Betingelse for Forretningens Fremme for-
lange, at Kreditor stiller Sikkerhed.

§ 186. Opgives Bodmerireisen, forinden den er begyndt,
er Laanet strax forfaldent til Betaling paa det Sted, hvorfra Reisen
skulde udgaa, og Vaantageren svarer i dette Tilfælde istedetfor
Præmie Renter af Kapitalen, 5 pCt. om Aaret og 3 pCt. i
Provision. Er Skibet engang afseilet, bliver den betingede Præmie
at erlægge, selv om Reisen senere opgives.

Syvende Kapitel.

Om Havari.

§ 187. Til almindeligt Havari (Groshavari, Fælleshavari)
henregnes enhver Skade, som forsætlig tilføies Skib eller Ladning
for at søge Frelse fra en begge truende Fare, saavel som alle andre
Opoffrelser, der gjøres i det nævnte Viemed, samt Skade og Om-

20. Juli. **kostninger**, der har været forbundne med eller været en umiddelbar No. 1. **Følge af** saadanne Foranstaltninger. Almindeligt Havari bæres af Skib, Fragt og Ladning i Forhold til deres Værdier, bestemte efter de i §§ 207—212 givne Regler.

§ 188. Som almindeligt Havari godtgjøres saaledes navnlig:

1. Gods og Skibstilbehør, som kastes overbord for at lette Skibet i Havsnød eller for at undgaa Forsølgning af Fiender eller Sjørøvere, saavel som Gods og Tilbehør, der stykles overbord ved Kastingen, og anden Skade, der følger af denne eller af de Foranstaltninger, den nødvendiggjør.
2. Mast, Seil eller andet Tilbehør, som kappes, Anker og Rjetting, som frastikkes, samt Skade, som følger af Kapingen eller Frastikningen, naar Opførelsen sker for at frelse Skib og Ladning fra fælles Fare, saasom for at hindre Skibbrud eller Sammenstød.
3. Skade, som tilføies Skib eller Ladning for at afværge Ildsfare eller slukke udbrudt Ild, for at bringe Vandet til Pumpeperne eller skaffe Styrtsjøer Afløb.
4. Omkostninger for i Nød at opnaa Bistand til at bringe Skib og Ladning ud af en fælles Fare, saavel som Skade, som tilføies Skib eller Ladning af Fartøier, hvis Hjælp benyttes.
5. Skade, som tilføies Skib eller Ladning derved, at Skibet forsætlig sættes paa Grund for at undgaa større fælles Fare, dog kun forsaavidt deri kan antages at ligge en Opførelse.
6. Skade, som tilføies Skib eller Ladning, og Omkostninger, som havees for at tage Skibet af Grund og bringe dette samt Ladningen i Sikkerhed. Bliver Reisen ikke fortsat, fordi Skibet ikke kan tages af Grund, eller fordi det erklæres for uistandsætteligt, henregnes til almindeligt Havari alene den Skade, som er skeet, og de Omkostninger, som er paaløbne, inden det blev aabenbart, at Reisen ikke vilde kunne fortsættes.
7. Omkostninger, som er forbundne med at søge Nødhavn for at frelse Skib og Ladning, saasom naar Skibet er blevet usjødugtigt paa Reisen, eller dennes Fortsættelse paa Grund af udbrudt Krig eller pludselig Isgang vilde udsætte baade Skib og Ladning for øiensynlig Fare.

De Omkostninger, der i Medfør heraf bliver at henregne til almindeligt Havari, er navnlig: Lødspenge, Tys, Mærke- og Havneafgift samt andre Omkostninger ved Skibets Ophold i Nødhavnen; Udgifterne ved Ladningens Løsning, Lagring, Gjenindladning og Stuvning, naar Løsningen enten er skeet for at bringe Skibet ind i Havnen eller nødvendiggjort af den samme Aarsag, som har tvunget Skibet til at søge Nødhavn, samt Kost- og Maanedspenge til Skibsfører og Mandskab for den Tid, Skibet nødes til at henligge i Nødhavnen af den Grund, som har tvunget til at søge den, dog kun for

saavidt disse Omkostninger ikke har kunnet spares ved Af- 20 Juli.
monstring. Bliver Opholdet i Nodhavnen forlænget af anden No. 1.

Grund, saasom naar Reisens Fortsættelse hindres ved Is eller Veirforhold, eller bliver Istandsættelsen unødigt forhalet, henregnes ikke Koft og Maanedspenge for den saaledes forlængede Tid til almindeligt Havari. Ender Reisen i Nod-

havn, bliver Udgifterne at henregne til almindeligt Havari kun indtil den Tid, da det blev bestemt, at Reisen skulde ende der. Tab ved Svinding, Udlækning og Bestadigelse af Ladningen som Følge af Opholdet i Nodhavn saavel som Omkostninger for at forhindre saadant Tab henregnes ikke til almindeligt Havari. Bestadigelse, der tilføies Ladningen ved Losning eller Indladning i Nodhavn, hører kun til almindeligt Havari, naar den hidrører derafra, at Losning eller Indladning har maattet ske ved Hjælp af Vægtene eller paa anden usædvanlig Maade.

De særlige Omkostninger i Nodhavn, der foranlediges derved, at Ladningen er af farlig Beskaffenhed, henregnes ikke til almindeligt Havari.

Udgifter til midlertidig Istandsættelse i Nodhavn (Nodreparation) af en Skade, der ikke henregnes til almindeligt Havari, erstattes dog som saadant, naar derved er sparet Omkostninger, som ellers havde været nødvendige, og som vilde have henhørt under almindeligt Havari.

8. Tab og Bestadigelse, der tilføies Ladningen ved i Nod at benytte indladet Gods til Reisens Fremme eller paa anden Maade til Frelse for Skib og Ladning, ligeledes Tab og Bestadigelse af Skibets Tilbehør ved i Nod at benytte saadant i andet Diemed, end dets Bestemmelse tilsigter.

Hvad der forbruges af et Dampskibs Kulbeholdning og Maskinfornödenheder for at bringe Skibet af Grund og til Pumpning, naar det er sprunget læk, erstattes som almindeligt Havari, ligeledes hvad der forbruges til Skibets Flytning samt til Losning og Gjenindladning i Nodhavn, naar disse Udgifter er almindeligt Havari, derimod ikke, hvad der forbruges ved at søge ind til og ved atter at forlade Nodhavnen eller iøvrigt paa Grund af Reisens Forlængelse, selv om denne er forarsaget ved et almindeligt Havari.

9. Skade, som forsætlig tilføies Skib eller Ladning for at lette Forsvar mod Fiender eller Sjørøvere, Skade, som lides under Forsvaret, Krigsmidler, der forbruges ved dette, samt Gods eller Penge, som udgives for at frelse eller frigjøre Skib og Ladning.

10. Udgifter til Kur, Pleie og Underhold, medens Sygebehandlingen varer, for Skibsfolk, som er komne til Skade ved Forsvar mod Fiender eller Sjørøvere eller ved Udførsel af

20 Juli.
No. 1.

Foranstaltninger, der træffes til Frelse for Skib og Ladning, Begravelsesomkostninger for de Døde og den forøgede Udgift, som foranlediges derved, at andre Folk maa antages istedetfor de Saarede og de Døde.

11. Fragt, der tages som Følge af et almindeligt Havari.
12. Omkostninger og Tab, som har været forbundne med at tilveiebringe de fornødne Penge til Dækning af et almindeligt Havari, navnlig Provision, Renter og Assurancepræmie af udlagte Penge, Bodmeripræmie, naar Bodmeris Optagelse har været nødvendig, og Tab, der paa Grund af Prisforskjel lides ved Salg af Gods i Nodhavn til Havariets Dækning.
13. Salær til den Kommissiønær, som har været antaget til at udføre de Havariet vedrørende Forretninger.
14. Omkostningerne ved Sjøforklaring, Besigtelses-, Skjønns- og Taxationsforretninger eller ved Tilveiebringelsen af andre Bevisligheder, der udfordres til Beregning og Fordeling af et almindeligt Havari, samt Omkostningerne herved (Dispatcheringen).

§ 189. Til almindeligt Havari henregnes ikke Skade, der lides ved en ulykkelig Hændelse, som indtræffer under Udførselen af de Foranstaltninger, der foretages til Frelse af Skib og Ladning, selv om Ophørselen derved undgaaes, ei heller Skade, som kun staar i en tilfældig eller middelbar Forbindelse med disse Foranstaltninger.

Saaledes godtgjøres ikke under almindeligt Havari: Stang, som brækkes ved Vindens Magt, medens man er iserd med at kappe Masten, selv om Mastens Kapning derved afværiges; Skade paa Skib og Ladning ved Storm, Ild, Tyveri eller anden Hændelse under Opholdet i Nodhavn; Tab forarsaget ved, at Ladningen paa Grund af et almindeligt Havari ikke kan leveres i rette Tid; fordyret Assurance af Skibet eller Tab af forventet Fragt paa Grund af det Ophold, Havariet har medført.

§ 190. Som almindeligt Havari godtgjøres ikke:

1. Gods, der er indladet i Skibet uden Skibsførerens Vidende, samt Penge, Værdipapirer og Pretiosa, som ikke har været behørig angivne overensstemmende med § 143.
2. Dæklast, som kastes, eller Skade paa Dæklast, som er en Følge af Kastning eller anden Foranstaltning, der i Havsnød træffes til Frelse for Skib og Ladning, medmindre Kastningen finder Sted for at lette Skibet, efterat det er kommet paa Grund.

Til Dæklast regnes ikke alene Gods, som er lastet paa Skibets aabne Dæk, i dets Vaade eller udenbords, men ogsaa, hvad der er lastet i saadan Overbygning, som ikke er bygget ind i Skibets faste Spantesystem eller paa anden Maade yder tilstrækkelig Sikkerhed imod Sjøskade og Overbordstyling.

3. Skade, som ved saadanne Foranstaltninger tilføies Skibstil- 20 Juli.
behør, der var henliggende paa Dækket uden der at have sin No. 1.
rette Plads.
4. Skade ved Presning med Seil (Prangning), selv om denne
sker for at undgaa Stranding eller undkomme fra Fiender
eller Sjørøvere; Skade paa Seil og paa et Dampskibs Rjedler
eller Maskine, medmindre saadan Skade opstaar ved Forsøg
paa at tage Skibet af Grund, samt Skade paa Skibspumperne
foranlediget ved Pumpning for at holde Skibet læns.
5. Tab, foranlediget ved Bortkapning af Master, Rundholter eller
andet Inventarium, der forinden er brækket ved et særligt
Havari, selv om Bortkapningen er nødvendig for at undgaa
en for Skib og Ladning truende Fare.
6. Skade, som paaføres selvantændt eller varm Ladning ved
Overbordkastning, Paasproitning af Vand eller anden Slut-
ningsforanstaltning, og, i ethvert Tilfælde af Ild ombord,
Skade, som ved saadan Foranstaltning tilføies Dele af Lad-
ningen, der allerede var antændt af Ilden.
7. Omkostninger, der er en Folge af, at Skibet paa Grund af
Mangler ved dets Forsyning med Proviant eller Udrustnings-
gjenstande eller som Folge af Isehindring eller Veirforhold
har maattet søge Nodhavn.

§ 191. Havarifordeling udelukkes ikke derved, at den Fare,
som gjør Opofrelsen nødvendig, kan tilregnes Nogen, men den
Skyldige kan ikke fordre Erstatning for den Skade, han selv lider
ved Havariet. Maa Faren tilregnes Skibsføreren eller nogen
Anden, for hvem Rederen i Medfør af § 8 bærer Ansvar, har
denne ikke Ret til Erstatning for den Skade, han lider.

Har Skibsføreren eller Nogen, som ifølge sin Stilling om-
bord har handlet paa Skibsførerens Begne, feilet ved Bedømmelsen
af Farens Bestaenhed eller ved Valget af Midler til at afværge
Faren, udelukkes ikke derved Havarifordeling, men Rederen kan
ikke fordre den Skade, han har lidt, erstattet, medmindre den be-
gaaede Feil efter de forhaandenverende Omstændigheder maa ansees
som undskyldelig.

Den, som saaledes taber Ret til Erstatning eller har maattet
udrede Havaribidrag paa Grund af en Andens Feil, kan kræve
Erstatning hos den, hvem Ansvaret paahviler.

§ 192. Havarifordeling udelukkes ikke derved, at det med
Opofrelsen tilsigtede Diemed ikke opnaaes ved denne.

§ 193. Havarifordeling udelukkes ikke derved, at Opofrelsen
har omfattet enten hele Skibet eller hele Ladningen, ei heller der-
ved, at efter Havariet alene Skibet eller alene Ladningen, helt eller
delvis, beriges.

§ 194. Naar en Opofrelse maa gjøres, er det Skibsførerens
Pligt at paase, at Tabet ikke bliver større, end Diemedet udkræver.

20 Juli. Saaledes bør ved Rastning af Ladning og Skibstilbehør de tungeste No. 1. og mindst kostbare Gjenstande saavidt muligt kastes først fremfor de lettere og mere kostbare.

Har Skibsføreren ved urigtigt Forhold foraarjaget større Skade end nødvendigt, kommer forsaavidt § 191 til Anvendelse.

§ 195. Hvis Omstændighederne tillader det, bør Skibsføreren, forinden han foretager nogen Handling, der kan medføre Havarifordeling, raadføre sig med de kyndigste og mest erfarne af Mandstabet. Beretning herom bør, saasnart ske kan, af Skibsføreren indføres i Dagbogen eller, hvis ingen Dagbog føres ombord, optegnes paa anden Maade for at kunne fremlægges ved Sjøforklaringen. I Beretningen skal alle de Omstændigheder optages, som kan have Betydning for Havariets Beregning og Fordeling, navnlig Grunden til Opoffrelsen, en saavidt mulig nøiagtig Fortegnelse over de opofrede Gjenstande eller anden Oplysning om Stadens Omfang.

§ 196. Skade paa Skib og Tilbehør bliver at taxere ved lovligt Skjøn paa det Sted, hvor Istandsettelsen sker, hvis denne foretages undervejs, og ellers paa det Sted, hvor Rejsen ender (sfr. § 41).

For hver enkelt Skade skal der angives, hvad dens Afhjælpning vil koste, og naar nye Gjenstande skal anstaffes istedetfor de bestadigede, skal der anføres saavel, hvad de nye vil koste, som hvad de bestadigede er værd.

Al Skade, der hidrører fra Vilde, Brostfældighed eller deslige, bør holdes adskilt fra den, der er lidt ved Havari, og særskilt taxeres.

§ 197. Ved Beregningen af almindeligt Havari paa Skib med Tilbehør lægges Taxationssummen til Grund, naar Skaden ikke istandsættes, eller naar Taxationssummen er mindre end det Beløb, der er medgaaet til Istandsettelsen, hvorimod de virkelige Istandsettelsesomkostninger lægges til Grund, naar disse er mindre.

198. Ved Erstatning af Skade paa Jernskib godtgøres Beløbet fuldt ud for Skade paa Skrog samt paa Master og Rundholter af Jern, naar Skibet paa den Tid, Havariet indtraf, ikke har været 5 Aar i Sjøen, regnet fra Tiltraedelsen af dets første Rejse. Er saadan Skade indtraadt senere, men inden Skibet har været 10 Aar i Sjøen, afdrages $\frac{1}{6}$ for Forskjellen mellem Gamelt og Nyt, og har Skibet været længere Tid i Sjøen, afdrages $\frac{1}{3}$. Skade paa Dampmaskinen erstattes fuldt ud, hvis Maskinen ikke har været 3 Aar i Brug, da Skaden indtraf; ellers Skaden senere, men inden Maskinen har været 6 Aar i Brug, afdrages $\frac{1}{6}$, og har den været i Brug i længere Tid, afdrages $\frac{1}{3}$. Skade paa Master og Rundholter af Træ samt paa staaende Rig erstattes fuldt, hvis Skibet ikke har været et Aar, og anden Skade ligesaa, hvis det ikke har været et halvt Aar i Sjøen; ellers Skaden senere,

afdrages $\frac{1}{3}$; dog gjøres intet Afdrag for Ankere, og for Anker- 20 Juli.
tjættinger afdrages kun $\frac{1}{6}$. No. 1.

Er Skibet et Træskib, erstattes Skade paa Skroget fuldt ud, naar Skibet ikke har været 2 Aar i Sjøen, da Havariet indtræf; er Skaden steet senere, afdrages $\frac{1}{3}$ for Forskjellen mellem Gammelt og Nyt. Anden Skade erstattes saaledes, som ovenfor er bestemt med Hensyn til Jernskibe.

Den saaledes beregnede Erstatningssum afdrages Værdien af de Gjenstande, der erstattes med nye, saaledes som denne Værdi er fastsat i Taxationsforretningen, eller, hvis Auktions salg har fundet Sted, Nettoudbyttet af Salget.

Skal Skibet have ny Metalhul, beregnes Erstatningen saaledes, at der fra, hvad det koster at underlægge en ny Hul af samme Materiale og af samme Vægt, som den gamle havde, da den var ny, fradrages Metalværdien af den bestadigede Hul, hvorefter Restbeløbet godtgjøres med et Fradrag for Kobber eller Yellowmetal af $\frac{1}{60}$ og for Zink eller andet Metal af $\frac{1}{30}$ for hver hel Maaned, beregnet til 30 Dage, som er forløben, efterat den Hul, som skal erstattes, blev paasat Skibet. Har en Hul af Kobber eller Yellowmetal ligget mere end 5 Aar under og en Hul af andet Metal mere end $2\frac{1}{2}$ Aar, gives ingen Erstatning.

§ 199. Er Skibet enten helt gaaet tilgrunde som Følge af almindeligt Havari, eller har det ved Havariet lidt saa stor Skade, at det erklæres for uistandsætteligt, kommer den Værdi, Skibet i Opofrelsessøielblikket maa antages at have havt, til Erstatning med Fradrag af Udbyttet af, hvad der maatte være reddet.

§ 200. Erstatningen for Varer, der er tabte ved et almindeligt Havari, beregnes efter gangbar Pris for saadant Gods paa Bestemmelsesstedet ved Skibets Ankomst dertil eller, dersom det øvrige Gods ikke naar frem til Bestemmelsesstedet, efter Prisen paa det Sted, hvor Reisen ender, dog med Fradrag af Fragt, Told og andre Omkostninger, som bespares for Eieren derved, at Godset ikke naar frem til Bestemmelsesstedet.

Kan den gangbare Pris ikke paa anden Maade oplyses, bliver Værdien at fastsætte ved lovligt Skøn.

Er Godset solgt i Nødhavn, kan det altid fordres erstattet med mindst det Beløb, som er indbundet ved Salget.

§ 201. Er Varer bestadigede ved et almindeligt Havari, beregnes som Erstatning Forskjellen mellem Varernes Værdi i ubestadiget Stand, bestemt paa den i foregaaende Paragraf angivne Maade, og de bestadigede Varers Værdi med det i samme Paragraf bestemte Afdrag. Den sidstnævnte Værdi ansættes til Nettoudbyttet af de bestadigede Varer, saafremt de er solgte, inden Havariet opgjøres, men bestemmes ellers ved lovligt Skøn.

§ 202. Har de Varer, der er tabte eller bestadigede ved et almindeligt Havari, allerede forinden været forringede i Værdi

20 Juli. som Følge af særligt Havari, indre Bedærvelse eller af anden No. 1. Marsag, eller er de ved et almindeligt Havari bestadigede Varer

blevne yderligere forringede i Værdi ved Begivenheder, der er det almindelige Havari uvedkommende, bliver et til saadan Forringelse svarende Beløb at afdrage i Erstatningsbeløbet. Afdragets Størrelse fastsættes ved lovligt Skøn, ved hvilket der tages særligt Hensyn til den Skade, som andre Varer af samme eller lignende Art, der ikke er blevne bestadigede ved det almindelige Havari, har lidt ved samme Leilighed og af samme Marsag.

§ 203. Varer, for hvilke Konnossement ikke er udstedt, og om hvis Indladning heller ikke fyldestgørende Oplysning haves i Manifest, Ladningsbog eller paa anden Maade, erstattes ikke i almindeligt Havari.

For Skibsførers, Mandstabs og Passagerers Klæder og Reises-

fornødenheder gives Erstatning, naar de oplyses at være tabte ved

almindeligt Havari.

§ 204. Fragt for Gods, som er gaaet tabt ved et almindeligt Havari, eller som er solgt i Nødhavn til Dækning af Havariomkostninger, godtgøres i Havariberegningen med det samme Beløb, som vilde have været at erlægge af det, hvis det var forblevet i Skibet indtil Godsets Bestemmelsessted, eller, hvis Reisen afbrydes, indtil det Sted, hvor Reisen ender. Fra Beløbet af den tabte Fragt drages de særlige Omkostninger, som maatte være sparede for Rederen derved, at Godset er blevet opofret eller solgt.

§ 205. Retten til Erstatning bortfalder helt eller delvis, naar en Gjenstand, efter først at være bestadiget ved et almindeligt Havari, senere ødelægges eller lider Skade ved et særligt Havari, dersom det med Sikkerhed kan skønnes, at Tabet, selv om det almindelige Havari ikke havde fundet Sted, vilde være bleven helt eller delvis bevirket ved det senere særlige Havari.

Paa samme Maade bortfalder eller nedsættes Havarierstatteringen, naar det med Sikkerhed kan skønnes, at Gjenstande, der er tabte ved et almindeligt Havari, vilde være blevne tilintetgjorte eller bestadigede ved et senere særligt Havari, saafremt de var forblevne ombord.

§ 206. Skade, der hidrører dels fra et almindeligt Havari, dels fra et særligt Havari, ligesom Omkostninger, der er fælles for begge, bliver efter et billigt Skøn at fordele mellem begge Havarier.

§ 207. Skibet bidrager til almindeligt Havari efter

1. den Værdi, hvortil det ved Ankomsten til det Sted, hvor Reisen ender, tages ved lovligt Skøn, og
2. det Beløb, der i Havariberegningen godtgøres for Skade paa Skibet, dog kun, forsaavidt Istandsættelse af Skaden ikke allerede har fundet Sted.

Har Skibet, efterat det almindelige Havari indtraf, modtaget Forbedring, eller er der foretaget Istandsættelse af Skaden, der ikke

Hidrører fra almindeligt Havari, bliver Skibets taxerede Værdi at 20 Sult. nedsætte med det Beløb, hvortil Forbedringen eller Istandsættelsen No. 1. vurderes

§ 208. Ladningen bidrager til almindeligt Havari efter

1. Værdien af det Gods, som fandtes ombord, da Havaritilfældet indtraf, og som er i Behold, naar Reisen ender, hvilken Værdi bestemmes overensstemmende med de i §§ 200 og 201 givne Regler,
2. de Beløb, der beregnes som Erstatning for Gods, som er opofret eller beskadiget ved almindeligt Havari paa Reisen, samt
3. de Erstatningssummer, som tilkommer en Ladningseier hos Rederen for Gods, der under Reisen er tabt eller beskadiget eller solgt til Skibets Behov, jfr. § 149.

§ 209. Fragten bidrager til almindeligt Havari efter Halvdelen af

1. den Fragt, som er fortjent ved Rejsens Ende, og
2. den Erstatning, der godtgøres i Havariberegningen for tabt Fragt.

Er ingen bestemt Fragt betinget, beregnes den efter Regelen i § 150.

§ 210. Er Fragtforskiud ydet saaledes, at det ikke skal tilbagebetales, hvis paa Grund af Ulykkestilfælde ingen Fragt fortjenes, paahviler det ikke Reideriet at bidrage til almindeligt Havari for fælles Beløb.

§ 211. I de efter Reglerne i §§ 207—210 bestemte bidragspligtige Værdier fradrages saavel Havaribidrag til senere almindeligt Havari paa Reisen som Omkostninger, der maatte være paaløbne for at frelse eller bevare de bidragspligtige Gjenstande og ikke skal godtgøres som almindeligt Havari.

§ 212. Fritagne for at bidrage til almindeligt Havari er

1. Levnetsmidler, Kul og andre Mastinfornödenheder samt Krigsforraad,
2. Skibsførers og Mandskabs Hyre og
3. samtlige ombordværende Personers Klæder og Rejsefornödenheder, samt hvad de bærer hos sig.

Er imidlertid saadanne Gjenstande, som henhører under Nr. 3, opofrede eller beskadigede ved et almindeligt Havari, deltager Eieren i Tabfordelingen med de Beløb, der godtgøres for dem i Havariberegningen.

§ 213. Beregning og Fordeling af Tabet ved almindeligt Havari sker paa det Sted, hvor Skib og Ladning stilles ad, og efter der gjældende Lov.

Havariberegning udføres her i Landet af dertil bestiftede Dispathorer. Tvistigheder om en Dispathes Rigtighed afgøres af Domstolene.

20 Juli. § 214. Skibsføreren er pligtig til uden ufornodent Ophold
No. 1. at foranstalte det Fornødne for at faa Havarifordelingen udført.

Enhver, hvem Havariet angaar, er pligtig til for sit Vedkommende at meddele alle Oplysninger og Bevisligheder, som Dispatchøren anser for nødvendige.

§ 215. Dersom Gjenstande, der i Havarifordelingen er optagne som tabte ved almindeligt Havari, senere kommer tilstede, eller noget af det som almindeligt Havari beregnede Tab senere erstattes af den, der har forvoldt Skaden, bliver den hele Havarifordeling at ændre ved en Tillægsberegning. Derimod maa Havariets Opgjørelse ikke udsættes alene af den Grund, at der maatte være Udfigt til at faa opofrede Gjenstande tilbage eller til at faa Erstatning for Skade.

§ 216. For Havaribidrag hæfter Eieren af de bidragspligtige Gjenstande kun med disse, men ikke personlig.

§ 217. Et Skib, hvorpaa Havaribidrag hviler, maa ikke forlade det Sted, hvor Skib og Ladning stilles, og Gods, som hester for saadant Bidrag, maa ikke udleveres til Eieren, forinden Havaribidraget er betalt, eller der, forsaavidt som Beløbet ikke er bestemt, er stillet Sikkerhed derved.

§ 218. Al Skade eller Omkostning for Skib og Gods, som hidrører fra ulykkelig Hændelse paa en Sjøreise, og som ikke henhører under almindeligt Havari eller i Medfør af særlig Forikrft behandles efter de derom givne Regler (jfr. § 161, sidste Stykke), bliver som særligt (partikulært) Havari at bære af den eller de Gjenstande, som Skaden rammer eller Omkostningen vedkommer.

Er Omkostninger, der bliver at henhøre under særligt Havari, anvendte under ét for Skib og Ladning eller for flere Dele af Ladningen, fordeles de i billigt Forhold over de Værdier, til hvis Fordel de er anvendte, idet de for Fordeling af almindeligt Havari gjældende Regler saavidt muligt kommer til Anvendelse. Omkostninger, der er anvendte paa at berge Ladningen, bæres forholdsvis af denne og af den Fragt, der udredes af det bergede Gods.

Naar det forlanges af Noget, som er interesseret i saadant Havari, skal dets Beregning og Fordeling foretages af en Dispatchør.

Ottende Kapitel.

Om Skade ved Sammenstød.

§ 219. Hvad der paa Skib skal iagttages til Undgaaelse af Sammenstød, bestemmes ved Regler, som gives af Kongen.

§ 220. Naar Skade paa Skib eller Ladning forarsages ved Sammenstød mellem Skibe, og Skylden ligger paa den ene Side alene, da skal den Skyldige erstatte Skade og Tab, som derved er forvoldt.

Er der Skyld paa begge Sider, har Retten under Hensyn til Beskaffenheden af de paa hver Side begaaede Feil at bestemme,

om og med hvor stort Beløb Erstatning bør gives fra en af Siderne, 20 Juli.
eller om hvert Skib bør bære sin Skade. No. 1.

Ved Vedommelsen af Spørgsmaalet om Skyld skal Retten tage i særlig Betragtning, hvorvidt der var Tid til Overlæg eller ikke.

§ 221. Er Sammenstødet Følge af ulykkelig Hændelse, eller kan det ikke oplyses, at det er forårsaget ved Skyld paa nogen af Siderne, bærer hvert Skib sin Skade.

§ 222. For den Erstatning, som skal tilsvares i Genhold til § 220, hæfter Rederen med Skib og Fragt, forsaavidt Sammenstødet er forårsaget af Nogen, for hvem han i Medfør af § 8 bærer Ansvar.

§ 223. Naar Skibe støder sammen, paaligger det enhver af Skibsførerne, saavidt det kan ske uden Fare for eget Skib, dets Besætning og Passagerer, at yde det andet Skib og dets Besætning og Passagerer al Hjælp, som er mulig og fornøden til Frelse fra den ved Sammenstødet opstaaede Fare, ligeledes for den anden Skibsfører at opgive sit eget Skibs Navn og Hjemsted saavel som det Sted eller den Havn, hvorfra det kommer, og hvortil det er bestemt. Samme Forpligtelse paahviler Skibsføreren, naar hans Skib støder sammen med Baad.

Den Skibsfører, som uden gyldig Grund undlader at efterkomme disse Forrifter, ansees for at være Skyld i Sammenstødet, medmindre Andet bevises.

Niende Kapitel.

Om Vergeløn.

§ 224. Enhver, som berger Skib, der er forulykket eller fædt i Nød, eller dets Ladning eller Noget, som har hørt til saadant Skib eller dets Ladning, saavel som Enhver, som medvirker ved Bergningen, har Ret til at faa Vergeløn af, hvad der berges. Kan Parterne ikke enes om Vergelønnens Størrelse, bliver denne at bestemme af Retten, medmindre det Bergedes Værdi ikke overstiger 500 Kroner, i hvilket Tilfælde den bestemmes af Amtmanden.

Om Behandlingen af berget eller indstrandet Gods saavel som om, hvad Bergere iøvrigt har at iagttage, navnlig naar Eier eller Fuldmægtig for ham ikke er tilstede, gives Forrifter ved særlig Lov.

§ 225. Ved Bestemmelse af Vergeløn bør i Særdeleshed tages i Betragtning:

1. den Fare, hvorfor det Bergeede var udsat; om Skibet var forladt af sin Besætning; om denne har medvirket til Bergningen, eller om Bergningen iøvrigt er bleven lettet ved egne Hjælpe midler;
2. den Fare, hvorfor Bergerne eller deres Giendele har været udsatte, og den Skade, de har lidt paa Hælbred eller Gods;

20. Juli.
No. 1.

3. den Kyndighed og Dygtighed, hvormed Bergernes Arbeide har været udført, og den Tid og Anstrengelse, det har kostet;
4. Bergernes Antal, deres havte Udgifter og Værdien af de anvendte Redskaber;
5. det Bergedes Værdi.

§ 226. Bergeløn maa i Almindelighed ikke sættes høiere end til en Trediedel af det Bergedes Værdi efter Fradrag af Told og andre offentlige Afgifter samt Omkostninger ved dets Bevaring, Burdering og Salg. Er Værdien ringe, eller har Bergningen været forbunden med stor Fare eller ualmindelige Anstregelser, kan dog Bergelønnen sættes høiere.

Bergelønnen indbefatter tillige Godtgjørelse for at bringe det Berge i Sikkerhed og for den dertil gjorte Brug af Fartøier eller andre Redskaber.

§ 227. Er der, medens Rod stod paa, af Skibsfører, Reder eller Ladningseier indgaaet Overenskomst om Bergeløn, kan dog den, som skal betale samme, inden 14 Dage, efterat det Berge er bragt i Havn, bringe Spørgsmaalet om Bergelønnens Størrelse for Retten, som kan nedsætte den betingede Godtgjørelse, naar denne betydeligt overstiger, hvad der skønnes at være passende. Gaar Overenskomsten ud paa, at Bergeløn skal fastsættes ved Voldgift eller paa anden lignende Maade, er den ikke bindende for den, som skal betale Bergelønnen, naar han inden 14 Dage efter Overenskomstens Afslutning opsigter denne.

§ 228. Tvister Bergere indbyrdes om Bergelønnens Fordeling, bestemmes denne af Retten eller, hvis det Bergedes Værdi ikke overstiger 500 Kroner, af Amtmanden under Hensyn til de i § 225 angivne Omstændigheder.

Har et Skib paa Reisen berget Roget, bliver af Bergelønnen først at godtgjøre den Skade, som Bergningen maatte have medført for Skib eller Ladning; derefter faar Rederiet to Trediedele, hvis det bergende Skib er Dampskib, men Halvdelen, hvis det er Seilskib, og Resten deles lige mellem Skibsfører og Mandskab; dettees Part fordeles i Forhold til Enhvers Lon. Overenskomst, hvorefter Skibsfører eller Mandskab skal noies med mindre Andel end her nævnt, er uden Gyldighed, medmindre Skibet er særlig udrustet for Bergning, eller Overenskomsten gjælder Udsørelsen af et bestemt Bergningsforetagende.

§ 229. Bergere har Ret til at modsætte sig, at berget Skib forlader Stedet, eller berget Gods bortføres, saalænge der ikke er gjort dem Tyldest for Bergelønnen, eller Sikkerhed er stillet for samme.

Spøgsmaal til Fastsættelse af Bergeløn eller dennes Fordeling kan anlægges paa det Sted, hvor Bergningen er foretaget, eller hvorhen det Berge er indbragt.

Tiende Kapitel.

20 Juli.
No. 1.

Om Sjøforsikring.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

§ 230. Gjenstand for Forsikring er enhver lovlig Interesse, som lader sig anfætte i Penge, og som er afhængig af, at Skib eller Ladning, der udsættes for Fare paa Søen, ikke fortabes eller forringes som Følge af saadan Fare.

Nævnlig kan forsikres: Skib, Fragt, Skibets Udrustning, Ladning, forventet Handelsfordel og Provision paa Vare, Bodmerifordringer, Havaripenge og andre Fordringer, som skal dækkes af Skib, Fragt eller Ladning. Forsikreren kan gjenforsikre den af ham overtagne Risiko (Reassurance).

§ 231. Forsikring kan tages for egen eller for en Andens Regning eller uden Angivelse af, om Forsikringen er tegnet for egen eller for Andens Regning („for Vedkommendes Regning“ eller lignende).

Tages Forsikring for en Andens Regning uden Ordre, har den, der slutter Forsikringen, udtrykkelig at opgive denne Omstændighed. Undlades dette, er Forsikringen ugyldig, selv om den senere godkjendes af den, for hvis Regning den er begjæret, og Forsikreren har ikke desto mindre Krav paa Forsikringspræmien.

§ 232. Forsikreren er paa Forlangende pligtig til at meddele Forsikringstageren skriftligt Bevis for den afsluttede Forsikring (Police).

§ 233. En Gjenstands virkelige Værdi er dens Forsikringsværdi.

§ 234. Tager Noget i svigagtig Hensigt Forsikring paa en Gjenstand for et Beløb, der overstiger Forsikringsværdien, er Kontrakten eller, hvis der om Forsikringen er afsluttet flere særskilte Kontrakter, da samtlige disse ugyldige.

§ 235. Er Gjenstanden i god Tro bleven forsikret udover Værdien, staar Forsikringen ved Magt, men alene for det Beløb, som svarer til Forsikringsværdien.

Er Gjenstanden forsikret hos Flere mod samme Fare, og er Forsikringerne afsluttede paa samme Dag, hester enhver af Forsikrerne for en saa stor Del af Forsikringsværdien, som den af ham tegnede Forsikringssum udgjør af det samlede Beløb af samtlige Forsikringssummer. Er Forsikringerne derimod afsluttede paa forskellige Dage, da gjælder den yngre Forsikring kun forsaavidt, som Forsikringsværdien ikke er dækket ved den ældre Forsikring.

Den yngre Forsikring beholder dog Gyldighed:

1. naar ved dens Afslutning Rettighederne ifølge den ældre Forsikring overdrages til den senere Forsikrer;

20 Juli.
No. 1.

2. naar det ved dens Afslutning vedtages, at den yngre Forsikring kun skal kunne gøres gjældende, forsaavidt som den Forsikrede ikke bliver dækket ved den ældre Forsikring enten som Følge af dennes Ughylighed eller af Forsikrerens Ubederhestighed;
3. naar den ældre Forsikring er afsluttet for den Forsikredes Regning uden dennes Ordre, den yngre derimod paa Begjæring af den Forsikrede selv, og denne ved Forsikringens Afslutning enten har været uvidende om den ældre Forsikring eller har erklæret at ville give Afkald paa den.

§ 236. Naar en Forsikring helt eller delvis bliver ughylbig paa Grund af manglende Forsikringsinteresse, Overforsikring eller dobbelt Forsikring, har Forsikrerens ikke desto mindre Krav paa Forsikringspræmien, medmindre han paa den Tid, han overtog Forsikringen, var vidende om den Omstændighed, som gjorde samme ughylbig. Den Forsikrede har dog Ret til Ristorno overensstemmende med § 266.

§ 237. Er Forsikringssummen mindre end Forsikringsværdien, erstatter Forsikrerens kun en saa stor Del af Skaden, som Forsikringssummen udgjør af Forsikringsværdien.

§ 238. Er en Gjenstand ved Overenskomst mellem Parterne ansat til en bestemt Værdi (taxeret Police), bliver saadan Ansættelse bindende, dog med Ret for Forsikrerens til at saa Værdien nedsat, naar den godtgøres at overstige, hvad der med Rimelighed kunde ansees som den virkelige Værdi paa den Tid, da Ansættelsen stede.

§ 239. Har Forsikrerens betalt en Skade, for hvilken den Forsikrede kan fordre Erstatning hos Trediemand, indtræder han i den Forsikredes Ret mod denne.

Har en Fordringshaver taget Forsikring paa Gjældsfordring, for hvilken en for Sjofare udsat Gjenstand hester, og denne Gjenstand lider Skade eller gaar tabt, indtræder Forsikrerens i Fordringshaverens Ret mod Skyldneren for saa stor Del af Fordringen, som han har udbetalt i Erstatning.

Den Forsikrede kan fordre Erstatning af Forsikrerens uden først at have gjort sin Ret gjældende mod den Erstatningspligtige eller mod Skyldneren, jfr. dog § 250.

§ 240. Er Forsikrerens kommen under Konkurs eller ved Eksekution funden at mangle Midler til at betale sin Gjæld, eller har han stanset sine Betalinger, har den Forsikrede Ret til at opheve Forsikringen og fordre Præmien tilbage, hvis ikke Forsikrerens paa Opfordring stiller Sikkerhed for Kontraktens noiagtige Opfyldelse; har i dette Tilfælde den forsikrede Gjenstand allerede været udsat for Fare, har Forsikrerens Ret til at beholde en forholds- mæssig Andel af Præmien.

Andet Afsnit.

20. Juli.
No. 1.

Om den Forsikredes Forpligtelser.

§ 241. Den Forsikrede saabelsom den, der tager Forsikringen for hans Regning, og enhver Anden, der som Mellemmand medvirker til Forsikringens Istandbringelse, skal ved dens Afslutning noigtig og sandfærdig opgive alle ham bekendte Omstændigheder, der kan være af Betydning med Hensyn til Bedømmelsen af den Fare, Forsikreren paatager sig, og af Vilkaarene for Forsikringens Overtagelse.

§ 242. Er der Forsømmelse med Hensyn til de i § 241 omhandlede Angivelser, og den ikke opgivne Omstændighed ved Kontraktens Afslutning ikke var bekendt og heller ikke med Foie kunde forudsættes at være bekendt for Forsikreren, er Kontrakten ikke bindende for denne; han har desuagtet Krav paa Præmien, jfr. dog § 266.

Har den Forsikrede eller en Anden, der var forpligtet til at gøre saadan Angivelse, saa sent erholdt Kundskab om den Omstændighed, der skulde være opgivet, at han kun ved at anvende ganske usædvanlige Foranstaltninger havde kunnet meddele Forsikreren Underretning derom inden Forsikringens Afslutning, skal hans Undladelse heraf ikke medføre Forsikringens Ugylldighed. Er Forsikring taget uden den Forsikredes Ordre og Vidende, bliver den ikke ugylldig, fordi der ikke er givet Forsikreren Meddelelse om en Omstændighed, der vel var bekendt for den Forsikrede, men ikke for den, der sluttede Forsikringen.

§ 243. Er der gjort urigtig Angivelse med Hensyn til nogen af de i § 241 omhandlede Omstændigheder, bliver, selv om Angivelsen er skeet i god Tro, Forsikringen usforbindende og Præmien forbrudt (jfr. dog § 266), medmindre Forsikreren ved Forsikringens Afslutning havde Kendskab til det rette Forhold.

§ 244. Angaar den Omstændighed, der ikke er bleven opgivet, eller hvorom urigtig Angivelse er skeet, kun en Del af de forsikrede Gjenstande, bliver Kontrakten gjældende for den øvrige Del af disse, medmindre det maa antages, at Forsikreren ikke vilde have overtaget Forsikringen for denne Del alene paa de for det Hele vedtagne Betingelser, hvis han havde kjendt det rette Forhold.

§ 245. Saa snart det bliver den Forsikrede bekendt, at en forsikret Gjenstand er rammet af en Ulykke, der falder ind under Forsikrerens Ansvar, skal han meddele denne Underretning derom og indhente hans Ordre med Hensyn til de Foranstaltninger, der bør træffes til at redde og bevare det Forsikrede og afværge større Skade; indtil han erholder Forholdsregler fra Forsikreren, har han dog selv at foretage, hvad der i denne Henseende udfordres. Forsømmer den Forsikrede Noget af, hvad der saaledes paaligger ham, bærer han selv det deraf følgende Tab.

20. Juli.
No. 1.

§ 246. Er Forsikreren forpligtet til at erstatte en Skade, for hvilken den Forsikrede har Ret til at fordrø Erstatning hos Trediemand, har den Forsikrede i denne Anledning at træffe de efter Omstændighederne nødvendige Foranstaltninger, indtil Forsikreren bliver i Stand til selv at varetage sit Tare. Forsommer den Forsikrede dette, bliver han ansvarlig for det Tab, som maa antages derved at blive paaført Forsikreren.

§ 247. Mod Policens Overleverelse er den Forsikrede i Mangel af anden Aftale pligtig til at erlægge Præmien straks ved Kontraktens Afslutning.

Tredie Afsnit.

Om Forsikrerens Forpligtelser.

§ 248. Forsikreren svarer, saafremt ingen særlig Undtagelse er gjort, for Folgerne af enhver Fare, hvorfor den forsikrede Gjenstand udsættes i Forsikringstiden, og hvori den Forsikrede ikke selv er Skyld. At Skaden kan tilregnes Skibsfører eller Mandskab, ophæver ikke Forsikrerens Ansvar.

§ 249. I følgende Tilfælde er Skaden Forsikreren udbestemte:

1. Ved Forsikring af Skib eller af Fragt for Rederiets Regning, naar Skaden hidrører derfra, at Skibet ved Rejsens Begyndelse ikke var sjødygtigt eller tilbørlig udrustet og bemanded, forsynet med de fornødne Skibsdokumenter eller forsvaret lastet, eller derfra, at Trediemand for Skade, der er tilføjet ham ved Skibsførerens eller Mandskabets Feil eller Forsømmelse i Tjenesten, holder sig til den forsikrede Gjenstand, dog med Undtagelse af Erstatning for Skade ved Sammenstød.
2. Ved Forsikring af Skib, naar Skaden paa Skib eller Tilbehør alene er en Folge af Slid, Alder, Raaddenhed eller Drm eller deraf, at den bestadigede Del ikke ved Rejsens Begyndelse var i forsvaret Stand.
3. Ved Forsikring af Fragt, Ladning eller Handelsfordel paa Ladning, naar Skaden hidrører fra Mangler ved Godssets Indpakning eller fra saadan Bestaendighed ved Godsset, som nævnes i § 142; dog tilsvarende Forsikreren ogsaa den sidstnævnte Skade, dersom Rejsen er bleven forhalet usædvanlig længe ved Ulykkeshaendelse, som horer under Forsikrerens Risiko, medmindre det maa antages, at Skaden ikke er en Folge af Opholdet.
4. Ved Forsikring af Ladning eller af Handelsfordel paa Ladning eller af Fragtforsikud, som ikke skal tilbagebetales i Ulykkestilfælde, naar Skaden maa tilregnes Afsladeren eller Ladningsmodtageren i hans Egenkab som saadan.

§ 250. Er almindeligt Havari opgjort paa behørigt Sted

i Overensstemmelse med der gjældende Lov, har Forsikreren i 20 Juli. No. 1.
 Genhold til Fordelingen at tilsvare saavel det Havaribidrag, der falder paa den forsikrede Gjenstand, som de Bidrag til Erstatning af Skade paa den forsikrede Gjenstand, der paahviler andre Deltagere i Havariet, men som bevislig ikke har kunnet erholdes hos de Bidragspligtige. Denne Forpligtelse gjælder, uanseet om den forsikrede Gjenstand i Havarifordelingen er anset til hoiere Beløb end Forsikringsværdien.

Har Fordeling af Havariet ikke fundet Sted, og den Forsikrede ikke selv er Skyld deri, kan han fordre Erstatning for hele Skaden efter Forsikringskontraktens Indhold.

§ 251. Er Havariet opgjort paa rette Sted og af Nogen, som der har offentlig Bemyndigelse til at udføre saadanne Forretninger, kan Forsikreren ikke overfor den Forsikrede paaberaabe sig, at en anden ved Dispatchen er bleven begunstiget til Skade for den Forsikrede i Strid med Loven paa det Sted, hvor Havariet er opgjort, saafremt ikke den Forsikrede selv har været Skyld i, at hans Ret ikke tilhørlig er varetaget. Den Forsikrede er dog pligtig til at overdrage Forsikreren sin Fordring paa de saaledes Begunstigede.

§ 252. Udgifter og Opofrelser, som i god Tro er gjorte for at afvende Fare, hvorfors Forsikreren er ansvarlig, eller efter indtruffen Skade for at berge og bevare forsikret Gjenstand og afværge større Skade, er Forsikreren forpligtet til at erstatte, selv om de ikke kan henregnes til almindeligt Havari, og ligesaa Omkostninger, der medgaar til at faa Forsikrerens Ansvar bestemt i Tilfælde som nævnt.

§ 253. Indtræffer Havari flere Gange i den Tid, Forsikrerens Risiko varer, har han at erstatte Skaden, selv om Erstatningssummerne tilsammen overstiger Forsikringssummen. De i § 252 omhandlede Udgifter bliver ogsaa fuldt ud at erstatte, selv om Forsikringssummen derved overskrides.

§ 254. Forandres den ved Forsikringens Afslutning opgivne Rejse, inden Forsikrerens Risiko er begyndt, bortfalder ved Forsikring af Skib eller Fragt for Redernes Regning al Forpligtelse for Forsikreren; ved Forsikring af Fragt for Andens Regning eller af andre Gjenstande end Skib og Fragt vedbliver Forsikringen at være gjældende, naar Rejsen er bleven forandret uden den Forsikredes Samtykke.

Udsættes forsikret Gods, forinden Forsikrerens Risiko er begyndt, for Fare med et andet Skib end det ved Forsikringen opgivne, bliver Forsikreren fri for sin Forpligtelse.

§ 255. Forandres Rejsen, eller forøges eller forandres paa anden Maade den Fare, mod hvilken der er forsikret, efterat Forsikrerens Risiko er begyndt, er denne fri for Ansvar for enhver Ulykke, der finder Sted efter Forandringen, medmindre denne er

20 Juli. skeet uden den Forsikredes Samtykke eller i Nødstilfælde, foranlediget ved en Fare, for hvilken Forsikreren er ansvarlig, eller den er skeet for at redde Mennekseliv.

Fjerde Afsnit.

Om Skaden og dens Betaling.

§ 256. Den Forsikrede har Ret til Erstatning for Totalskade:

1. Ved Forsikring af Skib eller Gods, naar Skibet eller Godset er gaaet helt tilgrunde eller prisedommes eller saaledes be-
staaiges, at det maa ansees for ødelagt i Væsen og Brug-
barhed;
2. ved Forsikring af Fragt, naar Fragten er helt tabt;
3. ved Forsikring af Handelsfordel eller Provision, naar Varerne
ikke kommer frem til Bestemmelsesstedet;
4. ved Forsikring af Havari- eller Bodmeripenge, naar Sjo-
pantet, som hæfter for dem, er gaaet helt tabt eller intet yder
til deres Dækning.

§ 257. I Tilfælde af Totalskade har Forsikreren at ud-
betale den hele Forsikringssum, dog med Afkortning af, hvad der
spares paa Udgifter, som er indbefattede under Forsikringen, og
med Ret for Forsikreren til at overtage, hvad der maatte beriges.
Er Gjenstanden kun forsikret for en Del af sin Værdi, beregnes
Afkortningen efter Forholdet mellem Forsikringssummen og hele
Forsikringsværdien, og Forsikreren faar Andel i det Bergeede efter
samme Forhold.

Naar et forsikret Skib lider Skade og ved lovlig Besigtelse
erklæres for uistandsjætteligt, er den Forsikrede berettiget til at
fordre Erstatning som for Totalskade mod at afstaa Skibet til
Forsikreren.

§ 258. Naar der har manglet Efterretning om et Skib i
tre Gange saa lang Tid, som der gennemsnitlig medgaar til et
Seilskibs Rejse fra det Sted, fra hvilket den sidste Efterretning
havdes om Skibet, til Bestemmelsesstedet, dog mindst 3 Maaneder,
ansees Skibet for tabt, og den Forsikrede kan mod at afstaa sin
Ret til den forsikrede Gjenstand fordre Erstatning for Totalskade.

§ 259. Naar Skib eller Gods belægges med Embargo
eller paa anden Maade tilbageholdes ved nogen Foranstaltning af
offentlig Myndighed eller tages af Sjørøvere, eller naar forsikret
Skib forlades af Besætningen, kan den Forsikrede fordre Erstat-
ning som for Totalskade mod at afstaa sin Ret til den forsikrede
Gjenstand, saafremt Skib eller Ladning ikke igjen er bleven fri-
givet eller kommet i den Forsikredes Raadighed:

inden 6 Maaneder, hvis den nævnte Begivenhed har fundet

Sted i europpeiske Farvande eller i en udenfor Europa liggende 20 Juli.
 Del af Middelhavet, det sorte eller det azovske Hav; No. 1.
 inden 9 Maaneder, hvis den har fundet Sted i andre Far-
 vande paa denne Side af det gode Haabs Fjorbjerg eller Kap
 Horn, og

inden 12 Maaneder, hvis den har fundet Sted i Farvande
 paa den anden Side af det gode Haabs Fjorbjerg eller Kap Horn.

De nævnte Tidrum regnes fra den Dag, da Underretning
 om Ulykken er meddeelt Forsikrerens af den Forsikrede.

§ 260. Vil den Forsikrede afstaa den forsikrede Gjenstand,
 skal han underrette Forsikrerens derom i det i § 257, sidste Stykke
 omhandlede Tilfælde inden 1 Maaned, efterat han er bleven bekendt
 med Besigtelsens Udsald, og i de i §§ 258 og 259 omhandlede
 Tilfælde inden 6 Maaneder efter Udløbet af den i disse Para-
 grafer for hvert enkelt Tilfælde fastsatte Tidsfrist.

§ 261. Er den i foregaaende Paragraf nævnte Frist ud-
 løbet, uden at den Forsikrede har benyttet sin Ret til at afstaa
 den forsikrede Gjenstand, ophører i det Tilfælde, der omhandles i
 § 257, andet Stykke, hans Berettigelse dertil.

I de i §§ 258 og 259 omhandlede Tilfælde kan han, selv
 efter Afstaaelsesfristens Udløb, fordre Erstatning som for Total-
 skade; men hvis den forsikrede Gjenstand senere kommer tilstede,
 har han paa Forsikrerens Forlangende at tilbagebetale Forsikrings-
 summen med $\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig Rente, mod at Forsikrerens op-
 giver Retten til den forsikrede Gjenstand og erstatter den under
 Forsikringen hørende Skade, som Gjenstanden maatte have lidt.

§ 262. Afstaaelse af forsikret Gjenstand skal være ubetinget
 og uigenkaldelig, hvorhos den maa omfatte hele den forsikrede
 Gjenstand eller den Del deraf, som paa den Tid, Ulykken indtraf,
 var udsat for Fare.

Er Gjenstanden kun forsikret for en Del af sin Værdi, er
 den Forsikrede kun forpligtet til at afstaa en saa stor Del deraf,
 som Forsikringssummen udgjør af den hele Forsikringsværdi.

§ 263. Naar Forsikringsgodtgørelsen udbetales, kan For-
 sikrerens fordre, at den Forsikrede skriftlig overdrager ham de Ret-
 tigheder, der som Følge af Afstaaelsen skal overføres paa For-
 sikrerens, samt at faa udleveret alle den afstaaede Gjenstand ved-
 kommende Dokumenter, hvoraf den Forsikrede er i Besiddelse.

§ 264. Enhver Fordring ifølge Forsikringskontrakt har tabt
 sin Retskraft, naar den ikke er gjort gjældende ved Søgmaal
 inden tre Aar, efterat den er opstaaet.

Femte Afsnit.

Om Tilbagebetaling af Præmie (Ristorno).

§ 265. Naar en forsikret Gjenstand ikke udsættes for nogen
 Fare, der falder under Forsikrerens Ansvar, kan den Forsikrede

20 Juli. No. 2. forbre, at Forsikringen hæves, og at Præmien tilbagebetales (Ristorno); dog er Forsikreren berettiget til en Godtgjørelse, der i Mangel af anden Overenskomst sættes til $\frac{1}{4}$ pCt. af Forsikringssummen, men til det Halve af den betingede Præmie, hvis denne er mindre end $\frac{1}{2}$ pCt.

§ 266. Naar en Forsikring paa Grund af manglende Interesse, Overforsikring, dobbelt Forsikring, urigtige eller manglende Angivelser eller af anden lignende Aarsag bliver helt eller delvis ugyldig, men den, der har tegnet Forsikringen, og i Tilfælde af Forsikring for fremmed Regning tillige den Forsikrede paa den Tid, da han gav Bemyndigelse til Forsikringens Afslutning, har været i god Tro med Hensyn til den Omstændighed, som bevirker Forsikringens Ugyldighed, kan Ristorno af Præmien forlanges mod det ovenfor bestemte Afdrag, dog at Begjæring herom fremsættes, forinden Gjenstanden udsættes for Fare.

Ellevte Kapitel.

Om Sjøpanteret og Sjøfordringers Præskription.

§ 267. Fordringer, for hvilke Kreditor efter Bestemmelserne i nærværende Kapitel har Sjøpanteret (Sjøfordringer), er fortrinnsberettigede til Fyldestgjørelse af Pantet efter de offentlige Afgifter, hvorfor Pantet hester, men fremfor al anden Gjæld.

§ 268. Sjøpanteret i Skib og Fragt tilkommer følgende Fordringer:

1. Lødspege, Vergeløn og Udgifter i Anledning af Skibets Befrielse fra Fienden;
2. Skibsførerens og Mandskabets Fordringer paa Hyre og anden Godtgjørelse, hvorpaa de har lovligt Krav for Tjeneste paa Skibet;
3. Fordringer paa Bidrag til almindeligt Havari, saavel som Omkostninger, der bliver at fordele efter lignende Regler (§§ 161, andet Stykke og 218, andet Stykke), Bodmerifordringer, samt Ladningseieres Fordringer for Gods, der er bleven solgt til Skibets Behov under Reisen;
4. Fordringer, der grunder sig paa Forpligtelser, som Skibsføreren i denne sin Egenkab har indgaaet, eller paa Misligholdelse af Kontrakt, som Rederen selv eller ved Fuldmægtig har afsluttet, og hvis Opfyldelse hørte til Skibsførerens Pligter, jfr. § 7, Fordringer paa Erstatning for Skade, som er forvoldt ved Feil eller Forsømmelse i Tjenesten af Noget ombord, jfr. § 8, samt Skibsførerens Fordring for, hvad han selv har udlagt eller paataget sig at tilsvare til Bestridelse af Udgifter for Skibet.

Sjøpanteret i Skib omfatter ogsaa Skibets Tilbehør, hvortil ikke regnes Proviant, Brændsel, Kul eller andre Maskinforuden-

heder; Sjøpanteret i Fragt omfatter Bruttofragten for den Rejse, 20 Juli.
 hvorfra Fordringen hidrører. Sjøpanteret for Bodmerisfordring No. 1.
 omfatter Skib eller Fragt eller begge Dele efter Bodmerisbrevets
 Indhold, jfr. § 175.

§ 269. De i § 268 opregnede Sjøfordringer bliver af fyldestgjøre i den Nummerfølge, i hvilken de der er nævnte, forsaavidt de alle er opstaaede under samme Rejse. Fordringer under samme Nummer har indbyrdes lige Ret, dog saaledes, at naar Fordringer under No. 1 og 3 ikke er opstaaede ved samme Røds-tilsælde, gaar den yngre foran den ældre.

Al Fordringer fra forskjellige Rejser har den, der hidrører fra en senere, Fortrinnet for enhver, der hidrører fra en tidligere; dog beholder Skibsfører og Mandskab den dem tillagte Fortrinsret i Skibet for saa meget af deres Tilgodehavende efter sidste Hyrekontrakt, som udgjør Hyre for høist de sidste 12 Maanedes, selv om Skibet i den Tid har gjort flere Rejser.

§ 270. Er Skib tabt eller beskadiget, eller er Fragt helt eller delvis tabt under saadanne Omstændigheder, at der tilkommer Nøderen Erstatning hos en Skadegjørende eller ifølge Reglerne om almindeligt Havari, har den Fordringshaver, som har Sjøpanteret i Skibet eller Fragten, samme Ret i Erstatningsbeløbet. Derimod hester den Erstatning, som en Forsikringsgiver har at udrede for Skib eller Fragt, ikke i det forsitrede Pantes Sted.

§ 271. Naar Skibet sælges ved Tvangsauktion, bortfalder Sjøpanteretten i Skibet, men Fordringshaveren har da i Stedet derfor Panteret i Kjøbesummen, saalænge den ikke er udbetalt. Det samme gjælder, naar Skibet sælges efter paa behørig Maade at være erklæret for uistandsjætteligt. Overgaar ellers Eiendomsretten over Skibet ved frivillig Afhændelse til en Anden, hester det fremdedes for de Fordringer, som nævnes i § 268.

§ 272. Bortfalder Sjøpanteret derved, at Erstatningsbeløb, Kjøbesum eller Fragt, som hester for Sjøfordring, indbetales til Nøderen, bliver denne, forsaavidt han ikke allerede er personlig forpligtet, ansvarlig for Fordringen, saalangt det oppebaarne Beløb rækker. Paa samme Maade er han ansvarlig for gangbar Fragt af Gods, der er afladet for hans egen Regning.

Indbetales de ovennævnte Beløb i Nøderens Konkursbo, anvendes de til Dækning af de Fordringshavere, som havde Sjøpanteret i dem.

§ 273. Overgaar Skib ved frivillig Overdragelse til udenlandst Eier, uden at de Sjøfordringer, for hvilke det hester, forinden er blevne fyldestgjorte, bliver den forrige Eier personlig ansvarlig for deres Betaling, selv om han forinden kun heftede med Skib og Fragt. Godtgjør han, at Skibet paa den Tid, Overdragelsen fandt Sted, var utilstrækkeligt til Fordringens Fyldestgørelse, gaar hans Ansvar dog ikke ud over Skibets Verdi.

20 Juli.
No. 1.

§ 274. Har Rederen til Dækning af Sjøfordring udbetalt Alt, hvad han ifølge §§ 272 og 273 var skyldig at erlægge, og det senere viser sig, at anden Fordringshaver var bedre berettiget, er Rederen ikke pligtig til at betale noget yderligere, saafremt han, da Udbetalingen fandt Sted, ikke havde Kundskab om dennes Krav. Dette gjælder dog ikke, hvor Udbetalingen er skeet til Dækning af Fordringer, for hvilke Rederen hestede personlig.

Den Fordringshaver, som saaledes har oppebaaret, hvad der rettelig tilkom en Anden, svarer for dennes Fordring med det oppebaarne Beløb, forsaavidt han havde Kundskab om den, da han modtog Betalingen.

§ 275. At et Skib af Eieren er overladt til en Anden til Brug i Sjøfart for egen Regning, har ingen Indskyldelse paa Sjøpanthaveres Ret efter dette Kapitel til at holde sig til Skibet.

§ 276. Sjøpanteret i Ladning have for følgende Fordringer:

1. Vergeløn og Udgifter i Anledning af Ladningens Befrielse fra Zienden;
2. Fordringer paa Bidrag af Ladningen til almindeligt Havari eller til Omkostninger, som skal fordeles efter lignende Regler (§§ 161, andet Stykke og 218, andet Stykke); Bodmerilaan og Ladningseieres Fordringer for Gods, der er blevet solgt til Bedste for andre Ladningseiere;
3. Fordringer, der grunder sig paa Forpligtelser, som Skibsføreren i denne sin Egenstøb har indgaaet for Ladningseierens Regning, og Skibsførerens Fordringer for, hvad han selv har udlagt eller paataget sig at tilsvare til Bestridelse af Udgifter for Ladningen;
4. Fordringer for Fragt samt Erstatning for Overliggedage og yderligere Ophold ved Lastning eller Losning.

Fordringerne bliver at fyldestgjøre i den Nummerfølge, i hvilken de ovenfor er anførte. Ziendenfor hvert Nummer er de lige beretigede, de under Nr. 1 og 2 dog kun, forsaavidt de hidrører fra samme Rodstilsælde; ellers gaar yngre Fordring foran ældre.

§ 277. Sjøpanteret i Ladning bortfalder, naar Godset er udleveret til Befragter eller Ladningsmodtager. Det samme gjælder, naar Godset er solgt ved Tvangsauktion eller af Skibsføreren under Reisen til Skibets eller Ladningens Behov, men Fordringshaveren har i Stedet derfor Pantet i Kjøbesummen, saalænge den ikke er udbetalt.

§ 278. I Henseende til Sjøpanthavers Ret til at søge Betaling i Erstatningsbeløb, der skyldes for Skade eller Tab paa Ladningen, eller som tilkommer Ladningen ifølge Reglerne om almindeligt Havari, gjælder lignende Regler som de, der er givne i § 270 med Hensyn til Sjøpanteret i Skib. Erstatning, som skal udredes af Forsikringsgiver, hester heller ikke her i Pantets Sted.

§ 279. Har Ladningseieren oppebaaret nogen Del af Kjøbe-

sum eller Erstatningsbeløb, hvori en Sjøpanthaver i Medfør af §§ 277 og 278 var berettiget til at søge Betaling, bliver Ladningseieren personlig ansvarlig for Sjøfordringen efter de samme Regler, som i §§ 272 og 274 er givne for Nederens Vedkommende.

20 Juli.
No. 1.

Ligeledes finder Bestemmelsen i § 272, andet Stykke tilsvarende Anvendelse, naar Beløbene er indbetalte i Ladningseierens Konkursbo.

§ 280. Lader Skibsføreren Gods, hvorpaa der hester Sjøfordring, udlevere uden Fordringshaverens Samtykke, bliver saavel Skibsføreren som Modtageren, saafremt denne paa den Tid, Udlleveringen fandt Sted, var vidende om Hestelsen, ansvarlig for Sjøfordringens Betaling. Godtgjøres det, at Ladningen ved Udlleveringen ikke var tilstrækkelig til Fordringens Fyldestgjørelse, gaar Ansvarret dog ikke ud over Ladningens Værdi.

§ 281. Har en Fordringshaver Sjøpanteret i flere Panter, kan han holde sig til ethvert af dem for sin hele Fordring.

Har han søgt Fyldestgjørelse i et af dem for et større Beløb, end der forholdsvis falder paa samme, kan baade den Eier, som der ved lider Tab, og den Sjøpanthaver, hvis Pant derved bliver utilstrækkeligt til hans Fyldestgjørelse, holde sig til de øvrige Pant med samme Ret, som tilkom den Fordringshaver, der har søgt Fyldestgjørelse i det paagjældende Pant, for saa stort Beløb, som hans Eiendom eller hans Pant har maattet udrede formeget.

§ 282. Søgsmaal til Fyldestgjørelse af Sjøfordring, hvor der findes Sjøpanteret i Skib eller Fragt, kan efter Kreditors Valg anlægges mod Neder eller mod Skibsfører. Har anden Kreditor end Neder eller Skibsfører Sjøpanteret i Gods, kan Søgsmaal anlægges mod Skibsføreren.

§ 283. Fordringer, for hvilke Kreditor efter denne Lov alene kan holde sig til de Gjenstande, hvori han har Sjøpanteret, fortabes, naar de ikke gjøres gjældende ved Søgsmaal inden efternævnte Tidsfrister:

for Bidrag, til almindeligt Havari og til Omkostninger, der skal foredeles efter lignende Regler (jfr. §§ 161, andet Stykke og 218, andet Stykke), inden 1 Aar fra Dispachens Datum;

for Erstatningskrav for bortkommen eller bestadiget Ladning inden 1 Aar fra Godsets Losning;

for alt andet Erstatningskrav inden 2 Aar, efterat Skaden fandt Sted;

for alle andre Sjøfordringer inden 1 Aar fra deres Forsaldsday.

§ 284. Den Skibsføreren og Mandskabet efter § 268 Nr. 2 tilkommende Sjøpanteret bortfalder, naar Fordringen ikke gjøres gjældende ved Søgsmaal inden 1 Aar fra den Dag, da deres Tjeneste ophørte. Har Kreditor ellers efter denne Lov Sjøpanteret i Skib, Fragt eller Ladning for nogen Fordring, for hvilken Styld-

20 Juli. neren hæfter personlig, bortfalder Sjøpanteretten efter de i § 283
No. 1. bestemte Terminer.

Tolste Kapitel.

Straffebestemmelser.

§ 285. Dersom en Skibsfører forhyrer Nogen, som han vitterlig allerede er forhyret til andet Skib, straffes han med Bøder. Med samme Straf ansees Skibsføreren, dersom han undlader at iagttage, hvad der i §§ 70 og 71 er foreskrevet om Hyrefkontrakt og Afregningsbog.

§ 286. Har en Skibsfører ikke ombord et Exemplar af nærværende Lov og af de i § 27 omhandlede Reglementer og Forskrifter, straffes han med Bøder indtil 200 Kroner.

Med samme Straf ansees han for Overtrædelse af Forskriften i § 5.

§ 287. Dersom en Skibsfører forsømmer eller forser sig mod, hvad der paaligger ham med Hensyn til Dagbogens Førelse, Bevaring, Indleverelse eller Forevisning, straffes han med Bøder eller Fængsel.

Har han i Hensigt at forstæffe sig eller Andre en uberettiget Binding eller at skade nogen Anden fort falskt Dagbog eller understuuet eller tilintetgjort den, forandret dens Indhold eller gjort dette ulæseligt, kan Strafarbejde i 5te Grad anvendes.

Med samme Straffe ansees Styrmanden og Maskinmesteren, dersom de forgaar sig paa samme Maade.

§ 288. Dersom en Skibsfører undlader saadan Anmeldelse eller Sjøforklaring, som i § 40 paabydes, eller forsømmer, hvad der iøvrigt efter denne Paragraf paaligger ham, straffes han med Bøder.

§ 289. Dersom en Skibsfører misbruger den ham efter § 47, andet Stykke eller § 101 tilkommende Myndighed, eller dersom han tildeeler Straf uden lovlig Grund eller uden at iagttage Forskrifterne i § 103 eller anvender anden eller høiere Straf end lovhjemlet, straffes han med Bøder eller Fængsel.

Med Bøder eller Fængsel straffes ligeledes Skibsføreren, naar han forholder nogen af Mandskabet eller anden Skibet medfølgende Person hans lovlige Ret eller behandler nogen Underordnet med ubillig Haardhed eller paa anden i høi Grad utilbørlig Maade. Med samme Straf ansees ogsaa Styrmanden og andre i Tjenesten Foresatte, dersom de forgaar sig paa saadan Maade som ovenfor omhandlet.

§ 290. Gjør en Skibsfører sig skyldig i Smugling eller andet lovstridigt Forhold, der udsætter Skib eller Ladning for Ansvar eller Skade, eller i grov Forsømmelse af sine Pligter mod Reeder, Ladningseier, Forsikrer eller Andre, for hvis Tarv det

efter denne Lov paaligger ham at drage Omfarg, straffes han med 20 Juli.
Bøder eller Fængsel. No. 1.

Med samme Straf anses den Skibsfører, som uden Re-
dens Samtykke medtager Gods, der medfører Fare eller Risiko for
Skib eller Ladning

§ 291. Forlader en Skibsfører retsfridig sin Tjeneste,
straffes han med Bøder eller Fængsel.

Efter det under saadanne Omstændigheder, at han maatte for-
staa, at Skibet eller Menneskeliv derved udsattes for Fare, kan
Strafarbejde i 5te Grad anvendes.

§ 292. Gaar en Skibsfører, uden at Omstændighederne
tvinger ham dertil, tilsjøs med et Skib, der har saadanne Feil eller
Mangler paa Skrog, Maskine eller Udrustning, eller som er saa
haardt eller utilbørlig lastet eller saa svagt bemannet, at han maatte
kunne indse, at Rejsen vilde være forbuden med Livsfare, straffes
han med Fængsel eller Strafarbejde i 5te Grad. Dersom nogen
derved mistar Livet eller faar betydelig Skade paa Legeme eller
Helbred, kan Straffen stige til Strafarbejde i 4de Grad.

Paa samme Maade straffes Reder eller Reders Fuldmægtig,
som med Vidende om, at Skibet har saadanne Feil eller Mangler
som her nævnt, lader det gaa tilsjøs.

Undlader en Skibsfører ellers at iagttage, hvad der paalig-
ger ham ifølge § 26, straffes han med Bøder eller Fængsel.

§ 293. Har en Skibsfører ved flet Sjømandskab, Drukkenskab
eller anden Pligtforsømmelse foranlediget Sjouløkke eller Sjøskade,
straffes han med Bøder, Fængsel eller Strafarbejde i 5te Grad.

Paa samme Maade straffes han, saafremt han forlader Ski-
bet i Havsnød uden at iagttage, hvad der i § 43 er foreskrevet,
eller hvad der ellers paaligger ham som god Sjømand.

§ 294. Undlader en Skibsfører i Tilfælde af Sammenstød
at gjøre, hvad der paaligger ham ifølge § 223, straffes han med
Bøder, Fængsel eller Strafarbejde i 5te Grad.

Undlader en Skibsfører ibrigt at give Skibbrudne i Livs-
fare den Bistand, som han uden Fare for Menneskeliv eller Skibet
kan yde, straffes han med Fængsel eller Bøder.

§ 295. For Overtrædelse af de Sundhedsforrifter, som
maatte være udfærdigede i Henhold til § 45, sidste Punktum, straf-
fes Skibsføreren med Bøder.

§ 296. Dersom en Skibsfører ikke retter sig efter Konsu-
lens Afgjørelser i Henhold til §§ 100 og 104, straffes han med
Bøder eller Fængsel.

Bægrer en Skibsfører sig uden gyldig Grund for at medtage
Sjofolk i Henhold til § 34, straffes han med Bøder.

§ 297. Naar en Skibsfører dømmes til Strafarbejde, bli-
ver han tillige at fradømme Retten til at føre Skib, forsaavidt
denne er betinget af Skippercertifikat eller anden særlig Godtgjeldelse

20 Juli. eller Autorisation. Saadan Ret kan ogsaa frødommes ham — en-
No. 1. ten for bestandig eller for en vis i Dommen bestemt Tid —, hvor
han findes skyldig til Fængselsstraf for en i den offentlige Mening
vanærende Forbrydelse eller efter § 291, andet Stykke, § 292,
§ 293 eller § 294.

Opnaar han senere Gresopreisning, igjendvindes derved Ret-
ten til at føre Skib.

§ 298. Forhyrer en Sjomand sig retsstridig til flere, eller
undrager han sig iøvrigt retsstridig fra at tiltræde Tjeneste, hvortil
han har forhyret sig, straffes han med Bøder eller Fængsel.

Undlader en Sjomand ellers at indfinde sig til Tjeneste om-
bord i rette Tid, eller undlader han, hvor han er forhindret der-
fra ved lovligt Forsald, at give Skibsføreren betimelig Underretning
derom, straffes han med Bøder fra 5 til 50 Kroner.

§ 299. Dersom nogen af Mandskabet i Hensigt at unddrage
sig fra videre Tjeneste retsstridig forlader Skibet eller undlader at
vende tilbage til samme, straffes han for Rømning med Bøder eller
Fængsel.

Sker Rømningen under saadanne Omstændigheder, at Røm-
ningsmanden maatte forstaa, at Skibet eller Menneskeliv derved ud-
fattes for Fare, kan Strafarbejde i 5te Grad anvendes.

Vender Rømningsmanden frivillig tilbage til Skibet for dets
Afgang fra det Sted, hvor Rømningen er foregaaet, maa Straffen
udenfor det i foregaaende Punktum omhandlede Tilfælde ikke over-
stige Bøder.

§ 300. Den, som forleder eller hjulper en Sjomand til at
rømme eller til retsstridig at unddrage sig fra at tiltræde Tjenesten,
straffes med Bøder, Fængsel eller Strafarbejde i 5te Grad.

§ 301. Har Mandskabet mod bedre Vidende i Hensigt til
§ 87 foranlediget Undersøgelse af Skibets Sjodugtighed, straffes de
Skyldige med Bøder eller Fængsel. Dog bortfalder Straffen, saa-
fremt de inden Dommen fuldt ud erstatter Rederiet Tab og Ud-
gifter, som ved deres Forhold er forvoldt.

§ 302. Dersom nogen af Mandskabet eller anden Under-
ordnet stjælder eller forhaaner Skibsføreren, straffes han med
Bøder eller Fængsel, men med Fængsel eller Strafarbejde i 5te
Grad, hvis han forgriber sig paa ham.

Det samme gjælder, hvor saadan Udsærd af nogen Under-
ordnet vises mod Styrmanden eller anden i Skibstjenesten Foresat.

§ 303. Nægter nogen af Mandskabet eller anden Under-
ordnet Skibsføreren eller anden i Skibstjenesten Foresat skyldig
Udbydighed under Omstændigheder, hvor han maatte indse, at Skibet
eller Menneskeliv derved udsattes for Fare, straffes han med Fæng-
sel eller Strafarbejde i 5te Grad.

Dersom nogen af Mandskabet eller anden Underordnet (§
34 og § 108) ellers nægter Skibsføreren skyldig Udbydighed, straffes

han med Fængsel eller Boder. Dog kan, hvor Lydighed nægtes 20 Juli.
af flere i Forening eller efter foregaaende Aftale, Strafarbejde i No. 1.
5te Grad anvendes paa den, som er Anfører eller Anstifter.

§ 304. Søger to eller flere af Mandstabet i Forening at
bemægtige sig eller tiltvinge sig Skibets Førelse, eller søger de i
Forening ved voldsom eller truende Udsærd at afdvinge Skibsføre-
ren en Beslutning eller modsætte sig, hvad han har besluttet eller
besalet, straffes de selv om forudgaaende Aftale ikke har fundet
Sted, for Mytteri med Strafarbejde i 5te eller 4de Grad.

§ 305. Afstaar de af egen Drift eller efter Opfordring fra sit Fore-
havende uden at have øvet Vold eller Udelæggelse, straffes Anstif-
teren og den, som har optraadt som Anfører, med Fængsel eller
Strafarbejde i 5te Grad, men de øvrige med Fængsel eller Boder.
Ogsaa ellers kan Straffen nedsættes til Fængsel, saafremt særdeles
formildende Omstændigheder foreligger.

Paa samme Maade som ovenfor bestemt straffes ogsaa en-
hver anden Person ombord, som deltaget i Mytteriet.

§ 305. Den, som ombord paa Skib opfordrer til Mytteri
eller slutter Aftale derom, straffes med Fængsel eller Strafarbejde
i 5te Grad.

§ 306. Dersom en Sjømand ved Skjodesløshed eller For-
sømmelse i Tjenesten forvolder Skjæbade, straffes han med Fængsel
eller Boder.

Med samme Straf anses en Sjømand, der, naar Skibet er
i Gadsnød, enten uden den Kommanderendes Tilladelse forlader
Skibet for denne eller paa anden Maade grovt forser sig mod,
hvad der paaligger ham som god Sjømand.

Er den Skyldige Strymand eller Maskinmester, kan han til-
lige straffendes sit Strymandspatent eller Maskinistcertifikat for en
Tid af indtil 2 Aar.

§ 307. Gjør Nogen ombord sig skyldig i Smugling, eller
medtager han uden Skibsførerens Vidende Gods, som medfører
Fare eller Risiko for Skib eller Ladning, straffes han med Boder
eller Fængsel.

§ 308. Gjør Nogen ombord paa anden Maade end oven-
for nævnt sig skyldig i Forseelse i Tjenesten eller i Brud paa god
Skik og Orden, straffes han med Boder fra 2 Kroner.

Er en Sjømand bleven straffet ombord i Genhold til § 102
for en Forseelse, der er strafbar ogsaa efter andre Bestemmelser,
skal der, hvis Tiltale ved Retten senere reises, tages Hensyn der-
til ved Straffedømmelingen, ligesom Retten af denne Grund kan
idømme mildere Straf end den for Forbrydelsen bestemte eller ef-
ter Omstændighederne lade al Straf bortfalde.

§ 309. De i dette Kapitel givne Straffebestemmelser for
Forseelser af eller mod Skibsføreren kommer ogsaa til Anvendelse,

20 Juli. hvor nogen Anden i Skibsførerens Sted for Tilfældet har Besættelse
No. 1. lingen over Skibet.

§ 310. De Forbrydelser, som omhandles i §§ 285, første Stykke, 289, andet og tredje Stykke, 290, 291, første Stykke, 298, 299, første og tredje Stykke, 300, 301, 302, 303, 307 og 308, paatales ikke af det Offentlige, medmindre det forlanges af Nogen, som ved Forbrydelsen er fornærmet. Forøvrigt er de i nærværende Kapitel omhandlede Forbrydelser Gjenstand for offentlig Paatale.

§ 311. Versom nogen i nærværende Kapitel omhandlet Forbrydelse tillige er strafbar efter den almindelige Straffelov, bliver den Bestemmelse at anvende, som leder til den strengeste Straf. Er Forbrydelsen begaaet udenfor Riget, skal Tiden, efter hvis Forløb Straf bortfalder, først regnes fra den Dag, Skibet er ankommet til et Sted med norsk Konsulat. Det Tillæg, som Straffen kan faa i Henhold til § 297 og § 306, sidste Punktum, hindrer ikke Paatalens eller Straffens Forældelse.

Trettende Kapitel.

Om Rettergangsmaaden.

§ 312. Civile Retsager, Skjon og Besigtelser, som angaar Gjenstande, der henhører under denne Lov, eller som angaar Lodsbræsenet, bliver at behandle ved Sjøret; ligesaa Sjøforklaringer samt, forsaavidt der paa Stedet er fast Sjøret, ogsaa Thingsvidner til Brug under Retsag, som hører for Sjøret.

Sjøretten bestaar af den civile Underdommer eller, hvor der i Underretten er flere Dommere, en af disse som Formand og af to sagkyndige Sjøretsmedlemmer.

Hvis noget Krav, som efter foranstaaende Regler er Gjenstand for Sjørettens Paakjendelse, indtales i Bo, der staar under Skiftebehandling, og der opstaar Tvist derom, som ikke har særligt Hensyn til Skiftet, skal Skifteretten henvise Tvisten til Paakjendelse ved Sjøret, saafremt dette enten forlanges af nogen af Parterne, eller Skifteretten paa Grund af Sagens Beskaffenhed finder det fornødent.

§ 313. I hver Kjøbstad ved Kysten skal der være fast Sjøret, hvis Virkefæde ogsaa kan udstrækkes til det tilgrænsende Landdistrikt inden de Grænser, som af Kongen bestemmes. Det samme gælder for Ladestederne ved Kysten; dog kan Kongen bestemme, at et eller flere Ladesteder henlægges under nærmeste Kjøbstads eller Ladesteds faste Sjøret. Angaaende Sjøretsdistrikters Udstrækning bør i ethvert Tilfælde vedkommende Konmunestyres Erklæring paa Forhaand indhentes.

Antallet af faste Sjøretsmedlemmer for hvert Sjøretsdistrikt

fastsættes af Kongen, efterat vedkommende Kommuneskyres Erklæring er indhentet. Dog maa Antallet aldrig overstige 12.

20. Juli.
No. 1.

Til faste Sjøretsmedlemmer kan kun vælges Mænd, der er over 30 Aar gamle og er kyndige i Sjøvæsen, Skibsfart, Skibsbygning, Bærekundskab eller Assurancevæsen.

Balg afholdes hvert fjerde Aar. Det foretages i Forening af Stedets Magistrat, Formænd og Repræsentanter samt den civile Underdommer (hvis Underretten bestaar af flere Medlemmer, dens Formand) og derhos Formændene i Ladested eller Herred, som henhører under Sjørettens Omraade. Saavidt muligt paases, at Kyndighed i samtlige ovennævnte Retninger findes repræsenteret inden Kredsen af de Valgte, og for hver enkelt anføres, i hvilken eller hvilke Retninger han ansees kyndig.

Samtidig vælges et saa stort Antal Baramænd, som Kongen bestemmer. Med Hensyn til Baramændene gjælder det samme som for de faste Medlemmer foreskrevet.

Enhver, der har forrettet som fast Sjøretsmedlem i mindst 4 Aar, kan undslaa sig for at modtage Gjenvalg i saa lang Tid, som han sidst har forrettet.

Optræder i Mellemtiden mellem Balgene Vedighed, indtræder i den ledige Plads den først opførte af de Baramænd, der er i Besiddelse af den samme Kyndighed som det afgaaede Medlem.

Al de faste Medlemmer opnævner Underdommeren (hvis Underretten bestaar af flere Medlemmer, dens Formand) to Mænd for at tiltræde Retten i hvert forekommende Tilfælde. Opnævnelsen sker efter Tur, der ikke maa fraviges, medmindre Hensynet til den Slags Kyndighed, der udfordres i Sagen, nødvendigvis kræver det, eller den, som staar for Tur, ved Forsald eller af anden Grund er hindret fra at forrette. Er der ikke Udgang til at opnævne det fornødne Antal blandt de faste Medlemmer, foretages Opnævnelse blandt Baramændene under Jagtagelse af samme Fremgangsmaade. Skulde i noget Tilfælde saa mange af de sagkyndige faste Medlemmer og Baramænd hindres fra at forrette, at Ret ei kan blive sat, eller skulde der udfordres anden Sagkyndighed end den, hvoraaf de faste Sjøretsmedlemmer og deres Baramænd er i Besiddelse, sker Opnævnelse efter de i den følgende Paragraf foreskrevne Regler.

Saaavel i dette Tilfælde, som naar Turen er fraveget, skal Grunden meddeles i Retsbogen.

§ 314. Hvor der ikke er fast Sjøret, bliver Sjøretsmedlemmer at opnævne for hvert Tilfælde, naar der forekommer nogen Forretning eller Retsfag, som hører under Sjøret. Opnævnelsen foretages af Underdommeren paa den Maade, som med Hensyn til Opnævnelse af Mænd med særegen Sagkyndighed er foreskrevet, dog saaledes, at Lov af 28de August 1854 § 20 ikke kommer til Anvendelse. Den bortfalder ikke, selv om Parterne er enige om,

20. Juli. hvilke Mænd de onsker, ligesom Dommeren ikke er bunden ved No. 1. Parternes Forslag, selv om det er enstemmigt.

§ 315. Søgemaal mod Reder kan efter Sagsøgerens Valg anlægges ved Indstævntes personlige Værnething eller paa Skibets Hjemsted. Det samme gjælder for Søgemaal mod Skibsfører eller Mandskab i Anledning af Forpligtelser, paadragne i Tjenesten.

Til Indtale af Fordring, for hvilken Skib eller Ladning hester, kan i Tilfælde af Arrest i Skibet eller Ladningen Søgemaal anlægges paa det Sted i Riget, hvor Arresten er foretaget.

§ 316. Sjoretten holdes ikke til bestemte Tider, men sammentræder, naar der foreskalder nogen under samme hørende Forretning eller Retsdag. Retvirenten har at henvende sig til Rettens Formand med sin Stævning eller med et skriftligt Andragende om Sjoret, i hvilket Sagens Gjenstand og Retshandlingens Hensigt kortelig anføres, og de Personer opgives, som ønskes indkaldte, eller han kan mundtlig andrage Sagen for Formanden. Denne berammer da Stævningen eller paategner Andragendet Berammelse og Indkaldelse, eller han udfærdiger i Tilfælde af mundtligt Andragende en særskilt Indkaldelse. Andragendet skrives paa stemplet Papir som for Stævning forefærdiget; ligesaa den Indkaldelse, som af Formanden særskilt udfærdiges.

Formanden besørger Rettens øvrige Medlemmer tilfagte til Mødet og det uden særskilt Godtgjørelse, saafremt de har Bolig inden samme Kjøbstad eller Ladested; ligeledes har han, naar det af Retvirenten forlanges, paa dennes Bekostning at besørge Stævningen eller Indkaldelsen forkyndt for Vedkommende.

§ 317. Varsel til Sjoret er saavel for Parter som for Vidner det samme som i Gjæsteretsager; ligesaa gjælder i Henseende til Forligsmægling, Sagens videre Behandling samt Doms Afgivelse og Eksekution de samme Regler, som for de nævnte Sager er givne; dog kan Overførelse til almindeligt Thing ikke finde Sted.

I Sager mellem Skibsfører og Mandskab eller Reder og Mandskab maa en Part ikke møde ved Sagsfører, medmindre Rettens Tilladelse dertil er erhvervet.

Naar en Part ikke møder ved Sagsfører, har Retten at vejlede ham saavel med Hensyn til de Oplysninger, der bør tilvejebringes, som ved at føre hans Procedure og Paastand til Protokols.

I saadanne Sager, som omhandles i Lov af 8de Mai 1869 om Paakjendelse af smaa Gjældsager osv. § 13 Bogstav b, kommer ogsaa ved Sjoretterne Bestemmelserne i samme Lovs § 14 til Anvendelse.

§ 318. Alle Forretninger, der udføres af Sjoretten, bestrives af Formanden, som tillige fører Protokollen, hvor ikke særskilt Retskriver er ansat.

Tiltrænges Tolk og ingen af Rettens Medlemmer kan og vil forrette som saadan, tilkalder en autoriseret Translater eller

anden sprogkyndig Mand, der tages i Ed paa, at han med Samvittighedsfuldhed og efter bedste Evne vil udføre sit Hverv. Har han tidligere afslagt Ed som Translatør eller Tolk, er det dog tilstræffeligt, at han henholder sig til denne. Tolkenes Betaling, der udredes af Retvirenten, bliver, forsaavidt den ikke er løbbestemt, at fastsætte af Retten.

§ 319. Sjøforklaringer, Besigtelser, Skjon og Tactforretninger over Skib og Gods saavel som andre Forretninger, der af Retten skjønes ikke at taale Opsættelse, kan foretages, uagtet Eier, Forsikrer eller Andre, hvem Forretningen vedkommer, ikke er varselde til samme; dog bør Indkaldelsen ikke undlades, naar det er Retvirenten eller Retten bekendt, at den Vedkommende selv eller hans Kommissiøner opholder sig paa Stedet eller saa nær ved samme, at Varsel betvemmelig kan gives. Retten bør stadig have sin Opmærksomhed henvendt paa, at i deslige Tilfælde Fraværende ikke forurettes.

§ 320. Ved Sjøforklaring skal Dagbøgerne have tilstede og af Retten sammenholdes med den Udskrift, som Skibsføreren i Henhold til § 40 har at indlevere. Først modtages Skibsførerens mundtlige Forklaring, og derefter føres de Vidner, som af Skibsføreren fremstilles eller af Retten er indkaldte; for Alles Vedkommende iagttages, at Ingen paahører en andens Forklaring.

Vidnerne har at afgive en saavidt muligt sammenhængende Beretning om vedkommende Begivenhed; er den ufuldstændig, uheldig eller ubestemt, bør Retten ved jærsfste Spørgsmaal søge at erholde sikker Oplysning om, hvad Enhver selv har erfareet. Forinden Examinationen begynder, skal Retten alvorlig formane Vidnerne til at forklare Sandhed og fuld Sandhed samt foreholde dem Edens Betydning og den borgerlige Straf, som de paadrager sig ved i nogen Henseende at afvige fra Sandheden. Edsættelse maa som Regel først finde Sted, efterat samtlige Vidner er afhørte.

§ 321. Er norst Skib forulykket eller forladt i Sjøen, eller har det stødt paa Grund og ikke kunnet komme af uden fremmed Hjælp eller Raskning eller Ravnning, eller har det lidt Skade ved Ildsvaade eller havt Sammenstød med andet Skib, hvorved Skade er voldt, eller er det blevet rammet af nogen Ulykke, hvorved Menneskeliv er gaaet tabt, da har Retten i Sammenhæng med Sjøforklaringen saavidt muligt at søge fuld Oplysning om Ulykkens Aarsager. Navnlig bliver det at undersøge, om Ulykken er en Følge af:

1. Feil eller Mangler ved Skibet, dets Instrumenter, Udrustning eller Bemanding;
2. Aarsager, der hidrører fra Ladningen, saasom at Skibet har været overladt, eller at Ladningen har været af farlig Beskaffenhed, eller været feilagtig fordelt, eller ikke forsvarlig

20 Juli.
No. 1.

stuet og sikret, eller at Ballasten har været utilstrækkelig, utjenlig, seilagtig fordelt eller ikke forjvarlig sikret;

3. Forseelse eller Forsømmelse af Skibsfører eller Mandstabs eller af andet Skibs Skibsfører eller Mandstabs;
4. Forseelse eller Forsømmelse af Lods eller Kjøndtmand, Mangler ved Karter eller ved Fyre, Sjømærker eller andre til Sikkerhed for Sjøfarten anbragte Indretninger.

§ 322. Hvis der under Sjøforklaring fremkommer skjellig Grund til Mistanke om, at Nogen har gjort sig skyldig i strafbart Forhold, skal Retten uopholdelig give Baatalemyndigheden Underretning herom og alene fortsætte Undersøgelsen mod den Mistænkte i den Udtrækning, som Lov om Rettergangsmåden i Straffesager af 1ste Juli 1887 § 269 hjemler; Gidsjættelse maa i saa Fald kun finde Sted under de i samme Lovs § 185 angivne Betingelser.

§ 323. De i §§ 320 og 321 givne Bestemmelser kommer ogsaa til Anvendelse, naar Sjøforklaring i fremmed Land i Medfør af § 40, sidste Stykke afgives for Konsulen. I de Tilfælde, som omhandles i § 321, bør Konsulen saavidt muligt tilkalde to Skibsførere, helst norske, svenske eller danske, eller andre sagkyndige Mænd til at bistaa ved Undersøgelsen. Udskrift af Forretningen og den fremlagte Afskrift af Dagbøgerne skal af Konsulen indsendes til vedkommende Regjeringsdepartement.

De tilkaldte Mænd kan tilstaaes en Godtgjørelse af Statskassen efter Regler, som bestemmes af Kongen.

§ 324. Er i noget Tilfælde, som omhandles i § 321, Sjøforklaring ikke bleven afgivet, saasom fordi Ingen, der pligtede at anmelde Ulykken, har overlevet samme, eller har af anden Grund Undersøgelse af den indtrufne Ulykke ikke fundet Sted, bliver Undersøgelse at foretage af Retten eller Konsulen paa det Sted, hvor det hensigtsmæssig kan ske. Saaledes bliver Undersøgelse at anstille paa Skibets Hjemsted, naar Skib er forsvundet, og ellers i Almindelighed paa det Sted, hvor Skibet efter Ulykken er indkommet, eller hvor Mandstabs, Skib eller Brag er kommet iland.

§ 325. Naar en Skibsfører paa svensk eller dansk Skib lader Sjøforklaring optage i Norge, har Sjøretten i saadanne Tilfælde, som omhandles i § 321, at anstille de der nævnte Undersøgelser og, saasnart Forretningen er sluttet, at indsende Udskrift af samme til vedkommende Regjeringsdepartement. Denne Bestemmelse gjælder for svensk Skib, saalænge der i Sverige, og for dansk Skib, saalænge der i Danmark gjælder tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Sjøforklaring, som der aflægges af Skibsfører og Mandstabs paa norsk Skib.

I Strandingstilfælde skal ogsaa for andre fremmede Skibes Vedkommende Sjøretten, overensstemmende med Forskrifterne i § 321, i Forbindelse med Sjøforklaringen søge Oplysning om Ulykkens Ariager.

§ 326. Nærmere Forskrifter om, hvad der i de i §§ 321

—325 omhandlede Tilfælde er at iagttage, kan gives af 20 Juli. Rongen. No. 1.

§ 327. Det i Lov om Skibsmandsfabers Mønstring af 29de Juni 1888 § 10 paabudte Thingsvidne bortfalder, dersom de fornødne Oplysninger tilveiebringes under Sjøforklaring her i Riget, men Skibsføreren har at oversende til Indrulleringsvæsenet Afstift af vedkommende Afstift af Forklaringen.

§ 328. Auktion, som afholdes i Medfør af nogen Bestemmelse i denne Lov, udenfor Lovens § 20 og 23, er hverken med Hensyn til Bekjendtgørelse, Varjel eller Betalingsvilkaar bunden ved de for Tvangsauktion gjældende Forrifter. Naar ikke anderledes i særligt Tilfælde er forekrevet, skal Bekjendtgørelse ske i en eller flere af Stedets Aviser eller paa anden der brugelig Maade med mindst 3 Dages Varjel i Retsfredse, som ligger under de i § 313 omhandlede faste Sjøretter, men i andre Thinglag med mindst 6 Dages Varjel. Forudgaaende Forligsmægling er i intet Tilfælde nødvendig.

§ 329. Den, som finder sig misfornøiet med et af Sjøretten afgivet Skjøn, kan paaanke samme til Overskøn, der bestyres af Sjørettens Formand og afgives af fem sagkyndige Mænd, opnævnte af vedkommende Byfoged eller Foged paa den i § 314 bestemte Maade. I Forristen i Lov om Lodsvesenet af 17de Juni 1869 § 37, sidste Punktum gjøres herved ingen Forandring; ei heller kan Overskøn optages angaaende Størrelsen af Bergeløn eller dens Fordeling.

§ 330. Den, som finder sig misfornøiet med en Sjørets Dom, kan paaanke den til Høiesteret, naar Sagen angaar en ap-pellabel Gjenstand. Sagen indstævnes uden Hensyn til Høiesterets Sæssioner og foretages udenfor Ordenen efter Retslets Udlob. Ankefristen er i de i § 312 sidste Punktum omhandlede Tilfælde den samme som for Skifterettens Decisioner.

§ 331. I Straffesager og andre Sager, der behandles efter Lov om Rettergangsmaaden i Straffesager af 1ste Juli 1887 bliver, forsaavidt de angaar Gjenstande, der henhører under nærværende Lov eller Lovgivningen om Lodsvesenet, den nævnte Lovs Forrifter om Sjørettsager at besejle. I de Tilfælde, som omhandles i § 285, andet Stykke, § 286, § 288, § 295, § 296, andet Stykke, § 298, andet Stykke og § 308, første Stykke, behandles Sagen som Politisag.

§ 332. Med Hensyn til Betalingen for Sjøretsforretninger har det sit Forblivende ved de efter Lov om Sjøfarten af 24de Marts 1860 gjældende Regler, dog med følgende Forandringer og nærmere Bestemmelser:

1. Sjøretsmedlemmernes Gebyr for Behandlingen af en privat Retsdag skal være 4 Kroner til hver for det første Møde i Sagen og for hvert senere Møde det Halve.

20. Juli.
No. 1.

2. Foranlediger et Forlis eller Havari flere Besigtelses-, Skjæns- og Tagtforretninger inden samme Sjøretskreds, skal der kun betales som for én Forretning, selv om enkelte af Forretningerne angaar Skibet, andre Ledningen.
 3. For de Undersøgelser, som i Henhold til §§ 321—326 foretages enten særskilt eller i Forbindelse med Sjøforklaringen, erlægges ikke Gebyrer.
 4. Til Retsfristeren betales aldrig Dagsalarium.
 5. Hvad der i ovennævnte Lovs § 136, sidste Punktum er foreskrevet om Sager mellem Skibsfører og Mandskab, gælder ogsaa om Sager mellem Reder og Mandskab.
- § 333. I hvilken Udstrækning Forskrifterne i dette Kapitel skal komme til Anvendelse paa Sager, som allerede før Lovens Ikrafttræden er irettesorte, bestemmes af Kongen.

Fjortende Kapitel.

Lovens Ikrafttræden.

§ 334. Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1894. Fra den nævnte Tid ophæves, forsaavidt de endnu er gjældende: Kong Christian den femtes norske Lovs 6te Kapitel, Lov om Sjøfarten af 24de Marts 1860 § 1, §§ 5—82, § 91 og §§ 93—132 samt Love indeholdende Tillæg til samme af 6te Marts 1869 og 3die Juni 1874, saavel som enhver anden Bestemmelse, der strider mod nærværende Lov.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltjobadet i Stockholm's Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S.)

Ernst Møjsfeldt.

Lehmann.

Lov

 20. Juli.
No. 2.

om Stranding og Brag.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu foresamlede ordentlige Storthings Beslutning af 15de Juli dette Aar, saalydende:

§ 1. Naar et Skib er strandet eller paa Vet til at strande eller paa anden Maade i Havsnød under Land, skal den, som bliver det var, paa hurtigste Maade underrette Lensmanden derom, for hvilket der kan tilstaaes ham en passende Godtgjorelse.

Det samme gælder, naar Gods, Brag eller Bragstykker driver ind paa Stranden.

I det i første Punktum omhandlede Tilfælde skal derhos, hvor Redningsstation findes, denne ufortøvet varsles.

Med Hensyn til Anmeldelse til Toldvæsenet forholdes efter Toldlovgivningen.

§ 2. Indtil Lensmanden eller Toldvæsenets Repræsentant kommer tilstede, skal de Tilstedeværende handle efter bedste Skjon og Evne for at yde Hjælp til Skibbrudne og for at iværksætte Bergning af Gods; men saadan Bergning maa ikke paatvinges, ligesom nødsidende eller strandet Skib ikke maa bordes uden Tilladelse af Skibsføreren eller af den, som har Kommandoen ombord. Foretages Bergning af Gods, bør der optages vidneskabs Fortegnelse over dette, med Angivelse af Mærker eller Kjendetegn, og bedst muligt sørges for dets Forvaring.

§ 3. Lensmanden skal, forsaavidt ikke Tilfældet gaar ind under § 4, uden Ophold indfinde sig paa Strandingsstedet.

Er Skibsfører, Styrmand eller Eier der tilstede, har Lensmanden efter Opfordring at gaa dem tilhaande med Bergningen ligesom ogsaa, naar det forlanges fra deres Side eller af Bergerne, at optage vidneskabs Fortegnelse over det Bergede.

Er ingen saadan Vedkommende tilstede og heller ikke Noget, som af dem er befuldmægtiget, har Lensmanden selv at ordne alt fornødent med Hensyn til Bergningen og det Bergedes Forvaring; særlig har han med Bidner at optage Fortegnelse over det Bergede.

I ethvert Tilfælde skal Lensmanden efter bedste Evne sørge for, at Skibbrudne erholder forsvarlig Forpleining og, om fornødiges, Lægetilsyn, Medicin og Sygepleie.

Derhos har han, naar Gods er berget eller strandet, strag at underrette Toldvæsenet paa samme Maade, som Toldloven foreskriver, naar Fartøi strander, ligesom ogsaa, naar udenlandst Skib er berget eller strandet, derom saavidt muligt at underrette vedkommende Konsul, som, forsaavidt dette ved Traktat er hjemlet, kan overtage den videre Ledelse af Bergningen.

20 Juli.
No. 2.

Kommer Toldvæsenets Repræsentant tilstede for Lensmanden,

har han foreløbig at iagttage, hvad der paaligger denne.

§ 4. Er det Strandede eller Bergede af ubetydelig Værdi, og er der heller ikke andre Omstændigheder, som gjør Lensmandens Nærvær hensigtsmæssigt, kan han undlade at indfinde sig paa Strandingstedet, men bør i saa Fald skaffe sig paalidelig Kundskab om det Indtrufne og være opmærksom paa enhver Mislighed, som maatte have fundet Sted.

§ 5. Hvor det gjælder at redde Mennekkeliv, er Enhver forpligtet til at afgive dertil fornødent eller anvendeligt Redskab samt til forøvrigt at finde sig i enhver Forsoining over hans Eiendom, som den, der forestaar Bergningen, finder nødvendig. For al Skade, han lider derved, har han Krav paa Erstatning.

Hvor Skibbrudne kommer iland, er de Omkringboende forpligtede til efter Evne at yde Husly, Kost og Pleie; ligeledes er de forpligtede til efter Evne at overlade fornødent Husrum for strandet eller berget Gods, som ikke uden Skade kan henligge under aaben Himmel, Alt mod billig Erstatning.

§ 6. Om enhver Stranding og enhver Bergning skal Lensmanden til Fogden indsende Anmeldelse, affattet overensstemmende med Forrifter, som derom udsærdiges af vedkommende Regjeringsdepartement. Fogden bør, naar han af Hensyn til Værdbierne eller af andre Grunde finder det hensigtsmæssigt, begive sig til Stedet for at tilse de trufne Foranstaltninger og meddele Forholdsordrer. Hvor dertil er Grund, skal han strax hos Sjorettens Formand begjære optaget retslig Undersøgelse angaaende Ulykkens Aarsager (Lov om Sjøfarten § 321 og ff.), ogsaa, hvor Skibet er fremmed. Om Alt har han strax at sende Indberetning til Amtmanden.

§ 7. Er ved Stranding eller Bergning af Skib eller Gods hverken Skibsfører, Styrmand eller Eier tilstede og heller ikke Noget, som af dem er befuldmægtiget, har Amtmanden at afgjøre, om Opbevaring skal anordnes, eller om Auktions salg skal finde Sted.

Kjendes Eieren, maa Salg ikke finde Sted, førend han efter Underretning fra Amtmanden har havt Tid til at melde sig, medmindre saadan Opsættelse maa antages at medføre betragtelig Værdiforringelse.

Kjendes Eieren ikke, eller meldeer kjendt og underrettet Eier sig ikke inden 2 Maaneder, udsærdiger Amtmanden en Bekjendtgørelse, hvorved Eieren indkaldes til inden 1 Aar at melde sig og legitimere sin Ret. Denne Bekjendtgørelse skal indeholde nøiagtig Angivelse af de strandede eller bergede Gjenstande og deres Mærker; den indrykkes 3 Gange i den offentlige Kundgørelsestidende.

Er Værdien saa liden, at Omkostningerne ved den her foreskrevne Behandling ikke vilde levne en passende Vergeløn, kan Amtmanden bestemme, at Gjenstanden overlades Bergeren eller Finderen

til Eiendom, ligesom i saadant Tilfælde Amtmanden ogsaa kan til- 20 Juli.
staa fritagelse for at betale Told af Gjenstanden. No. 2.

§ 8. Er Bekjendtgjørelse udfærdiget, og Eier melder og legitimerer sig, faar han udleveret det Bergeede eller, hvis det er solgt, dets Udbringende, mod at han betaler eller stiller Sikkerhed for Omkostninger og Vergeløn. Denne bliver i Tvisttilfælde at fastsætte efter Reglerne i Lov om Sjøfarten, niende Kapitel.

Melder og legitimerer Eier sig ikke inden Aarets Udlob, bliver, forsaavidt Salg ikke allerede har fundet Sted, det Bergeede at sælge ved offentlig Auktion, og Udbringendet med Fradrag af Omkostninger og Vergeløn at indsætte i Norges Bank, hvor det henstaar, indtil 5 Aar er forløbne efter Amtmandens Bekjendtgjørelse. Har inden denne Tid Eier ikke meldt sig hos Amtmanden og legitimeret sit Krav, tilfalder det indsatte Beløb Statskassen.

§ 9. I ethvert Tilfælde, hvor Eier til det Bergeede eller Strandede ikke har meldt og legitimeret sig inden den i Bekjendtgjørelsen satte Aarsfrist, skal Amtmanden bestemme Vergelønnens eller FINDERLØNNENS Størrelse ligesom ogsaa Fordelingen mellem Bergerne eller Finderne. Er Værdien ikke over 500 Kroner, bliver Amtmandens Bestemmelse endelig afgjørende, men er Værdien større, staar det Bergeren eller Finderen frit for at indanke den for Sjøretten paa det Sted, hvor Bergningen eller Strandingen er foregaaet, ligesom Sjørettens Dom kan indankes for Høiestret overensstemmende med Lov om Sjøfarten § 330.

§ 10. Med Undtagelse af Vergeløn bliver enhver Godtgjørelse eller Erstatning, som omhandles i denne Lov, endelig at bestemme af Amtmanden. Vedkommer Udgiften Gods, bliver den som andre Omkostninger at udrede af Godsets Udbringende, medens Erstatning for saadanne Opoffrelser for og Ydelser til Skibbrudne, som omhandles i § 5, udredes af Statskassen. Dette gjælder ogsaa om Godtgjørelse efter § 1, naar denne ikke kan dækkes af bergeede eller strandede Værdier.

§ 11. Enhver, som i Sjøen berger forulykket Gods eller Skib, der er forladt af Mandskabet, er forpligtet til, saasnart han har bragt det Bergeede iland eller i Havn her i Riget, at anmeldte det til Stedets Lensmand og overlevere ham det Bergeede, som derefter bliver at behandle overensstemmende med de i denne Lov givne Forskrifter.

Bil Overleverelsen være forbunden med usorholdsmæssigt Besvær, kan den med Lensmandens Samtykke undlades, men Bergeren har da samtidig med Anmeldelsen, foruden at sørge for det Bergeedes Forvaring, at give nøiagtig Oplysning om, hvor det er henlagt, samt om dets Mærker og Kjendetegn.

§ 12. Hvis det Strandedes eller Bergeedes Værdi ikke overstiger 10 Kroner, har Lensmanden at træffe de Bestemmelser og Forjoinger, som efter denne Lov ellers tilkommer Amtmanden,

20 Juli. ligesom i samme Tilfælde den i § 7 tredie Led omhandlede Bes.
No. 2. kjendtgjørelse kan undlades.

§ 13. Foregaar Bergning eller Stranding paa en Kjøbstads Grund, eller indbringes berget Gods eller forladt Skib til en Kjøbstads Havn, træder Politimesteren med Hensyn til Bestemmelserne i denne Lov i Lensmandens og Fogdens Sted.

§ 14. Overtrædelse af Forordningerne i §§ 1, 2, 5 og 11 straffes med Bøder. Berger eller Findex, som undlader at gjøre Anmeldelse, fortaber derhos sin Ret til Vergeløn eller Findexløn til Fordel for Herreds- eller Bykassen.

Sagen behandles som offentlig Politisag og efter samme Regler som i Lov om Sjøfarten § 331, forste Afsnit bestemt.

§ 15. Nærværende Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1894.

Dra denne Tid ophæves:

Lov om Sjøfarten af 24de Marts 1860 §§ 83—90 og § 92, samt enhver anden Bestemmelse, der strider mod nærværende Lov.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltjøbadet i Stockholms Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Dscar.

(L. S.)

Ernst Moxfeldt.

Lehmann.

Lov

20 Juli
No. 3.

om Bærnsfogens Bevarelse og mod Skogens Odelæggelse.

Vi Dscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar, saalydende:

§ 1. Ved Bærnsfog forståes i denne Lov Skog, der skjønes at tjene til Bærn mod Snestred, Stenstred, Elvebrud eller Sandflugt eller til særlig Beskyttelse for anden Skog eller for bebygget Land, videre Grænsefog og Fjeldskog, som paa Grund af sin Beliggenhed op imod Høijlandet, ud imod Havet eller høit mod Nord har saa liden Berterlighed, at den skjønes at ville lægges ode, om den mishandles eller forhugges.

Bestemmelserne i denne Paragraf gjælder ogsaa Mark, som 20 Juli. nu er færdig, naar den skønnes med Tiden at kunne faa Betydning No. 3. som Værnsfog.

§ 2. Amtstinget skal efter Forslag fra Skogstyret, hvorved i denne Lov forståes det Departement, hvorunder Skogvæsenet hører, bestemme, om og i hvilke Herreder i Amtet Vedtægter til Værnsfogenes Bevarelse skal fastsættes. I disse Herreder vælger Herredsstyret tre Mænd i eller udenfor Herredet, der har af fremkomme med Forslag om, hvilke Skoge og Skogmarker der skal betragtes som Værnsfog indeen Herredet. Hvis ingen af Distriktets offentlig ansatte Forstmænd er blandt de valgte, skal Forstmesteren eller en af Skogstyret opnævnt Forstmand deltage i Besættelsen og bistaa med Raad og Veiledning.

Ved Rejser til Bestemmelse af Værnsfogens Grænser erholder de Valgte Skyds- og Kostgodtgjørelse som for Ordførere bestemt, hvilken udredes af Statskassen. For vedkommende Forstmand udredes Skyds- og Kostgodtgjørelsen som for offentlige Rejser bestemt.

Forslaget bekendtgøres paa betryggende Maade og udlægges til Efterhyn i mindst fire Uger. Udenbygdsboende, der er Eiere af Værnsfog i Distriktet, gives ved Udlæggelsen særskilt Underretning. Herredsstyret fastsætter derefter Grænserne for Værnsfog. Disse skal, hvor Værnsfog ikke er en Teig for sig, betegnes paa tydelig Maade.

§ 3. Forslag til Vedtægter udarbejdes af Distriktets Forstmester, hvorefter Herredsstyret fatter Beslutning om de Vedtægter, der skal gjælde for Værnsfogens Behandling. Saadanne Vedtægter maa dog ikke indeholde større Indskrænkning i Havneret i Værnsfog end Forbud mod Hævning om Vaaren indtil 24de Juni. Heller ikke kan der i Vedtægter, der gjøres gjældende inden 1ste Januar 1899, forbydes at hugge Trær solgte til Udhugst for denne Lovs Kundgjørelse.

Distriktets Forstmester eller en af Skogstyret opnævnt Forstmand skal gives Afgang til at deltage i Herredsstyrets Forhandlinger om Vedtægterne, dog uden Stemme.

Vedtægterne maa for at blive gyldige trædendes af Kongen og træder i Kraft fire Uger efter at være bekendtgjort paa betryggende Maade og i denne Tid have udligget til Efterhyn.

§ 4. Et Herredsstyre kan ogsaa uden Bestemmelse af Amtstinget vedtage Grænser og Vedtægter for Værnsfog efter §§ 2 og 3.

§ 5. Forandringer, som maatte paatræbes i Værnsfogens Grænser eller de for samme gjældende Vedtægter, kan ikke iværksættes af Herredsstyret uden efter §§ 2 og 3; dog kan Herredsstyret ikke — medmindre Vedtægterne er istandbragte i Henhold til § 4 — uden Amtstingets Samtykke helt ophæve alle Vedtægter om Værnsfog.

20 Juli.
No. 3.

Før Amtstinget giver saadant Samtykke, før Skogstyrets Erklæring indhentes.

§ 6. De af Herredsstyret fastsatte Vedtægter gjælder ikke Bærnsfog, som staar under offentlig Forvaltning, eller som bestyres under skogtyndigt Tilsyn efter Regler, som Skogstyret finder betryggende.

§ 7. Til Opsyn med Bærnsfog har det Herredsstyre, der fastsætter Vedtægter, at bestikke en eller flere i Bygden bosatte betroede Mænd, der hvert Aar til Herredsstyret har at afgive Beretning, hvoraf Afskrift tilstilles Skogstyret. Til deres Afslønning bidrager Staten den ene Halvpart, Herredet den anden. Udgifter til Opsyn med den i § 6 omhandlede Bærnsfog er Herredet udekommende.

§ 8. Formænd og Repræsentanter kan, ved Beslutning stadfæstet af Kongen, for Kommunen fastsætte Vedtægter mod Skogenes Odslæggelse. Disse Vedtægter maa dog ikke medføre større Indskrænkninger end i § 3 bestemt.

Baakræves Udvisning eller Opsyn, der ikke kan ventes besørget uden Godtgjørelse for Reiseudgifter og Arbejde, maa Vedtægterne indeholde det fornødne angaaende Udredelse af de dermed forbundne Udgifter. Mindst fire Uger, før Vedtægterne indsendes til Stadfæstelse, bør de være bekendtgjorte paa betryggende Maade og have udligget til Eftersyn paa bestemt Sted inden Kommunen, hvorhos udenfor Kommunen boende, der er Giere af Skog i Distriktet, ved Udlæggelsen gives særskilt Underretning herom. Det samme iagttages med de stadfæstede Vedtægter, inden de træder i Kraft.

De af Kommunestyret fastsatte Vedtægter gjælder ikke Skog, som staar under offentlig Forvaltning, eller som bestyres under skogtyndigt Tilsyn efter Regler, som Skogstyret finder betryggende.

§ 9. Overtrædelse af de med Hjemmel af §§ 2—5 og § 8 udfærdigede Vedtægter straffes med Bøder, hvorhos det ulovlig aavirkede eller dets Værdi skal være forbrudt til Kommunens Kasse. Samme Straf rammer den Skogeier, som overtræder de i §§ 6 og 8 omhandlede Regler for Skog under skogtyndigt Opsyn. Overtrædelser paatales af det Offentlige, og Sagerne behandles overensstemmende med de for Politisager gjældende Forskrifter.

§ 10. Nærværende Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1894.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chesstibet Drott ved Saltjöbadet i Stockholms Skjærgaard den 20de Juli 1893.

D s c a r.
(L. S.)

Ernst Motzfeldt.

Vehmann.

Lov

20 Juli.
No. 4.

om Forandring i Lov af 18de Juni 1884 om Salg og Udskjænkning af Æl, Vin, Mjød og Cider paa Landet.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlende ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar, saalydende:

§§ 2, 3, 5 og 10 skal herefter lyde saa:

§ 2. Herredsstyrelsen kan bestemme, at Salg inden Herredet af Æl, Vin, Mjød og Cider skal være forbudt andre end dem, der vinder Bevilling paa saadan Mæring, og kan saadan Bestemmelse gjælde enten alle eller kun enkelt eller enkelte af de nævnte Drikkevarer. Beslutningen maa være læst fra Kirkebassen i et af Herredets Sogne inden Udgangen af Oktober Maaned i det Aar, hvori den er fattet, hvorefter den træder i Kraft ved det følgende Aars Begyndelse. Samme Regel bliver at iagttage, naar Beslutningen omgjøres. Beslutningen kan fattes med den Indskrænkning, at den alene gjælder Del eller Dele af det hele Herred.

§ 3. Bevilling meddeles af Herredsstyrelsen, som ved Valget af Personerne skal lade Hensynet til, at Rettigheden ikke vil blive misbrugt, komme i fremherskende Betragtning. Bevillingen skal lyde enten paa et helt Aar eller Del deraf.

Udskjænkningsbevilling kan enten være almindelig eller lyde paa indskrænket Ret, saaledes at Udskjænkning alene maa foregaa til Reisende og faste Gæster. Ligeledes kan Bevilling saavel til Udskjænkning som til Salg af Æl begrænses til at gjælde kun enkelt eller enkelte Sorter Æl.

Ved Bevillingens Meddelelse kan derhos bestemmes, at Udskjænkningen og Salget ikke maa udøves under Thing og Løssoreauktion inden en Afstand af 1 Kilometer fra Forretningsstedet i Tidsrummet fra 2 Timer før Forretningens Begyndelse til 2 Timer efter dens Tilendebringelse. Under Kirketjeneste maa inden samme Afstand og Tidsrum Udskjænkning eller Salg ikke finde Sted.

§ 5. Bevilling kan ogsaa meddeles Samlag, der forpligter sig til at anvende Virksomhedens Overskud til almennyttige Diemed, og hvis Vedtægter er godkendte ved en af Herredsstyrelsen fattet og af Amtmanden stadfæstet Beslutning. Saadant Samlag kan have Medlemmer, som efter sin borgerlige Stilling ikke i eget Navn kan erholde Bevilling paa denne Mæring.

§ 10. I Herred, hvor Salg af de heromhandlede Drikkevarer er gjort til Gjenstand for Bevilling, skal det dog være tilsladt, at Æl umiddelbart afsendes fra Bryggeri, heri indbefattet, at det efter Forudbestilling ved Bryggeriet af dette paa sædvanlig

20 Juli. Naade ombringes til Bosiddendes Forsyning. Forbud mod saadan
No. 4. Afhændelse og Ombringelse til inden Herredet Boende eller mod
Ombringelse alene kan vedtages af Herredsstyrelsen med to Tredie-
deles Flertal.

Ombringelse af forudbestilt Øl maa ikke foregaa paa Søn-
eller Helligdage eller efter Klokken 5 Aftenerne for disse Dage. Den,
der ombringer Ølet, skal for hver Gang være forsynet med en af
Bryggeriet eller anden Sælger udsærdiget Fortegnelse over de Per-
soner, til hvem Ølet skal leveres.

Der skal intet være til Hinder for, at Gaardbrugere i Over-
ensstemmelse med § 20 i Lov om Tilvirkning af Malt af 12te Oktober
1857 forsyner sine Husmænd og Arbeidere ved Gaardsbruget med
Øl, som de selv har tilvirket af ubestattet Malt.

I §§ 9, 11 og 17 forandres Ordet „Smaasalg“ til „Salg“.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage
og bekræfte denne Beslutning som Lov under vor Haand og Ri-
gets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltfjødadet i Stockholms
Skjergaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S)

Ernst Motzfeldt.

Lehmann.

20 Juli.
No. 5.

Lov

om Forandring i Lov af 18de Juni 1884 om Ud-
skjænkning og Ud salg af Øl, Vin, Mjød og Cider i
Kjøbstæderne og Ladestederne.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu for-
samlede ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar,
saalydende:

§ 24 i Lov af 18de Juni 1884 om Udskjænkning og Ud-
salg af Øl, Vin, Mjød og Cider i Kjøbstæderne og Ladestederne
skal herefter lyde saaledes:

Saa vel Smaasalget, hvad enten dette er bundet til Bevilling
eller ikke, som Partisalget kan underkastes den samme Tidsindskræn-
kning som Udskjænkningen.

Thi have vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage 20 Juli. og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og No. 5. Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltjøbadet i Stockholms Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Oscar.
(L. S.)

Ernst Møjsfeldt.

Lehmann.

Lov

20 Juli.
No. 6.

indeholdende Tillæg til Loven om Torsefiskeriet i Nordlands Amt og Senjens og Tromsø Fogderier af 23de Mai 1857.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar, saalydende:

§ 1. Paa Strækningen fra Brettesnæs til Lofotodden saavel som i Raftsundet og paa Strækningen fra Brettesnæs til og med Kanstadfjorden maa Rot og dermed ligeartede Redskaber saasom almindelig Synkenot, fassstaaende Synkenot, Slæbenot, Rosenot og Trawls ikke udsættes til Fangst af Skrei. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra Kr. 500,00 til Kr. 5000,00.

§ 2. For andre Dele af Nordlands Amt end de i § 1 nævnte samt for Tromsø Amt eller Dele af dette kan Kongen efter Andragende fra vedkommende Amtsformandskab udfærdige Forbud mod til Fangst af Skrei at benytte de i § 1 forbudte Redskaber. Overtrædelser af saadant Forbud straffes med Bøder som i § 1 bestemt.

§ 3. De i Lov af 23de Mai 1857 — jfr. Lov af 29de Marts 1890 — indeholdte Bestemmelser angaaende Paatalen af Forseelser mod nævnte Lov samt angaaende vedkommende Fartøiers eller Vaades Hæften for Bøder m. v. (§ 26) skal, forsaavidt de fremdeles er gjældende, komme til Anvendelse ogsaa ved Overtrædelse af nærværende Lov eller af et med Hjæmmel af sammes § 2 udfærdiget Forbud.

§ 4. Lov af 17de Marts 1891, indeholdende Tillæg til Lov om Torsefiskeriet i Nordlands Amt samt Senjens og Tromsø Fogderier af 23de Mai 1857, ophæves.

20 Juli. Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage
No. 6. og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og
Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefskibet Drott ved Saltjøbadet i Stockholms
Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S.)

Ernst Motzfeldt.

Lehmann.

20 Juli.
No. 7.

Lov

indeholdende Forandringer i og Tillæg til Lov
af 29de Juni 1892 om Skat paa Indtægt og Formue
til Stat og Kommune.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsam-
lede ordentlige Storthings Beslutning af 15de Juli dette Aar, saa-
lydende:

Efternævnte Paragrafer i Lov af 29de Juni 1892 om Skat
paa Indtægt og Formue til Stat og Kommune skal herefter lyde
som følger:

§ 4. For ethvert Amt oprettes en Amtsskattedommision,
bestaaende af et af Kongen udnævnt Medlem, som er Kommis-
sions Formand, samt af kommunevalgte Medlemmer efter følgende
Regler:

1. I Kristiania og Bergen vælger Kommunestyret 4 Medlemmer.
2. I de øvrige Amter vælger Amtsthinget 2 og, hvor der i Amtet ikke findes Kjøbstæder eller Ladesteder med særskilt Kom-
munestyre og med tilsammen over 2000 Indbyggere, 3 Med-
lemmer. Hvor Kjøbstad eller Ladested i Genhold hertil ikke
kommer til at deltage i Valg paa Amtsskattedommision sam-
men med andre Kjøbstæder eller Ladesteder, deltager vedkom-
mende Ordførere sammen med Amtets øvrige Ordførere i saa-
dant Valg. Hvis Aarets Amtsthing for noget Amt allerede
maatte være afholdt, naar nærværende Lov træder i Kraft,
foranstalter Amtmanden Valget ved Stemmegivning af Kom-
munestyernes Ordførere.

Findes der i Amtet Kjøbstæder eller Ladesteder med sær-
skilt Formandskab og med tilsammen over 2000 Indbyggere,
vælges derhos et Medlem af vedkommende Kjøbstads eller La-

desteds Kommuneslyde, eller hvor der er flere, af samtlige 20 Juli. No. 7.
 Njebstæders og Ladestæders Ordførere og Viceordførere, der til
 Foretagelse af dette Valg sammentræder til Tid og Sted, som
 af Amtmanden berammes. Er Stemmerne ved dette Valg,
 der bestyres af Amtmanden, lige delte, afgjøres det efter for-
 gjæves anstillet Omvalg ved Lodtrækning, hvilke af dem, som
 har lige Stemmer, skal anses som valgt.

Derhos tiltrædes Amtsskattekommissionen for hvert Skatte-
 distrikt af et af Distriktets Kommuneslyde aarlig valgt Med-
 lem, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Forandring i ved-
 kommende Skattedistriktets Vgning.

For de valgte Medlemmer af Amtsskattekommissionen væl-
 ges ved særskilt Valg paa samme Maade et lige Antal Supple-
 anter.

Kongen kan bestemme, at et Amt skal deles i to eller
 flere Overstattedistrikter, og at der for hvert af disse Distrikter
 skal oprettes en paa foranførte Maade udnævnt Amtsskattekom-
 mission.

§ 6. De af Amtsthingene og Bykommunerne valgte Med-
 lemmer af Amtsskattekommissionen forretter som saadanne i to paa
 hinanden følgende Aar. Dog udtræder efter det første Aars For-
 løb efter Lodtrækning to af de af Kommuneslyderne i Kristiania og
 Bergen og et af de af Amtsthingene valgte Medlemmer. Senere
 udtræder hvert Aar de af de nævnte Medlemmer, som har forret-
 tet længst. De Udtrædende kan vælges paany, men er berettigede
 til at undslaa sig for Valg i saa lang Tid som den, hvori de uaf-
 brudt har forrettet.

Af Suppleanterne forretter de af Kommuneslyderne i Kristi-
 ania og Bergen og de af Amtsthingene valgte i ét Aar, de for de
 øvrige Bykommuner valgte i to Aar.

§ 8. Skattekommissærerne skal, hver for sit Distrikt, udfær-
 dige Beskjendtgørelser, der kundgøres paa den i hvert Skattedistrikt
 brugelige Maade, om, at Skat overensstemmende med nærværende
 Lov er at udskrive, med Opfordring til de Skattepligtige om at
 meddele til Distriktets Vgningskommission inden Midten af Okto-
 ber Maaned Dplysninger og Forklaringer angaaende deres Indtæg-
 ter og Formue.

Beskjendtgørelse udfærdiges inden Udgangen af September
 Maaned, for Landdistrikternes Vedkommende saa betimeligt, at den
 paa den Maade, Herredsstyret bestemmer, kan være bragt til Al-
 menhedens Kundskab inden Udgangen af nævnte September Maaned.

§ 9. Udenfor det første Møde, der sammentrædes i Byerne
 af Magistraten, paa Landet af Herredsstyrets Ordfører efter Over-
 læg med Skattekommissæren, sammentræder Vgningskommissionen
 første Gang snarest muligt efter Midten af Oktober Maaned. Dens
 Møder berammes af Formanden, dog saaledes, at Skattekommis-

20 Juli. Særen kan forlange Vigningskommissionen sammenkaldt til et af ham No. 7. opgivet Tidspunkt, naar han anser det fornødent.

For Statskattens Vedkommende har Vigningskommissionen kun at fastsætte den Formue og den Indtægt, hvorefter enhver Skattepligtig skal betale Skat, samt Antallet af de Personer, han har at forsyge, og som efter de for Statskatten gjældende Regler bliver at medregne ved Fastsættelse af den Klasse, til hvilken han skal henføres.

Er der i Skattedistriktet nogen fast Eiendom eller Anlæg, eller drives der nogen til saadan Eiendom eller Anlæg knyttet Næring, hvoraf en Person bliver at iligge Statskat i andet Distrikt, skal Vigningskommissionen snarest muligt efter dens Sammentræden værdsætte vedkommende Eiendom og Indtægt. Det samme gælder om Indtægt af Virksomhed, som maatte drives af nogen Afdeling af uafhængigt Interessentskab eller Indretning, naar Afdelingens Bestyrelse har sit Sæde inden Skattedistriktet. Opgave over de foretagne Værdsættelser bliver, saa snart ske kan, at tilstille Vigningskommissionen i det Distrikt, hvor vedkommende Person eller Interessentskab skatføres, til Veiledning ved Ansættelse af deres Formue og Indtægt.

§ 10. Efter Tilendebringelsen af Skatteligningen og forinden Afskrift af samme udlægges til Efterhyn, afgiver enhver Vigningskommission gennem Skattekommissæren Indberetning om den til vedkommende Regjeringsdepartement i den Form, som af dette foreskrives. Indberetningen fremsendes af Skattekommissæren snarest muligt, ledsaget af de Bemærkninger og Oplysninger, hvortil han maatte finde Anledning.

Samtidig oversender Vigningskommissionen til Skattekommissæren en bekræftet Udskrift af Vigningsforretningen.

§ 12. Over Vigningen kan klages:

A. 1. Af en Skatyder, som mener sig at være urettelig skatfæret eller forbigaaet, at være skatfæret efter en for høj eller lav Ansættelse af Formue eller Indtægt eller henført til en for højt eller lavt beskattet Klasse.

2. Af Skattekommissæren eller af en eller flere Skatydere, hvis paalignede Stats- og Kommuneskat udgjør idetmindste enten Kr. 200,00 eller 5 pCt af, hvad der i det Hele som Stats- og Kommuneskat er udlignet for Skattedistriktet, naar Klagen gaar ud paa, at nogen anden enkelt Skattepligtig urettelig er forbigaaet, er skatfæret efter en for lav Ansættelse eller henført til en for lavt beskattet Klasse.

B. Af vedkommende Regjeringsdepartement eller af Kommuneskyldet i et fremmed, under samme Overstatsdistrikt hørende Skattedistrikt eller af et samlet Antal af ti skattelagte Personer inden Distriktet, naar Klagen gaar ud paa, at den hele Vigning

er urigtig, eller at enkelte Klasser af Skatydere er for høit 20 Juli.
eller lavt beskattede. No. 7.

Klagerne skal indeholde bestemte Paastande, støttede til Forklaringer om de efter Klagernes Formening sande Forhold.

§ 13. Klagerne efter § 12 A indgives skriftlig til Ligningskommissionens Formand, i Kjøbstæderne og Ladestæderne inden 2 og paa Landet inden 4 Uger, efterat Udlæggelsen saavel af Ligningsforretningen for Kommuneskatten som af Skattelisten for Statskatten er bekendtgjort.

Ligningskommissionen har at tage Klagerne under Overveielse og efter Omstændighederne at anstille yderligere Undersøgelse samt ved Kjendelse, som i Korthed skal begrundes, at afgjøre enhver Klage især; dog kan ingen forhiøiet eller ny Ansættelse ske i Anledning af saadan Klage som omhandlet under § 12 A. 2, forend der har været givet vedkommende Skattepligtige Anledning til at udtale sig.

Ligningskommissionen har snarest muligt at tilstille Skattekommissæren de af den afgjorte Klager — for Landdistrikternes Vedkommende med Undtagelse af dem, der som ikke imødefomne bliver at oversende til Overligningskommissionen —, samt Afskrift af dens Forhandlingsprotokol, forsaavidt Klagebehandlingen angaar. Klagerne og Afskriften bliver af Skattekommissæren at fremsende til Amtsstattekommissionens Formand.

Om Udfaldet af Klagebehandlingen udfærdiges derhos en Forklaring, der af Ligningskommissionens Formand besørger udlagt til Efterhyn i et Tidsrum af mindst 2 Uger, hvorom Bekendtgjørelse sker paa sædvanlig Maade.

§ 14. Med Hensyn til de i foregaaende § omhandlede Klagers Indbringelse for og Behandling af Overligningskommissionen eller i Tilfælde af Overstattekommissionen fremgaaes efter de i Lovgivningen angaaende Skat til Kommunerne paa Indtægt og Formue indeholdte Regler.

Forsaavidt Klagen omfatter Ansættelse af Eiendom, der ligger udenfor vedkommende Skattedistrikt, eller af Virksomhed, der drives udenfor samme (sml. § 9, sidste Passus), bør Erklæring saavidt muligt indhentes fra det fremmede Distrikts Overligningskommission.

Overligningskommissionens Forretning skal være tilendebragt i Byerne senest 4 Uger efter Udløbet af den i den kommunale Bystattelovs § 42 bestemte Paaankningsfrist og paa Landet senest 4 Uger, efterat Overligningskommissionen har modtaget de fra Ligningskommissionen i Genhold til den kommunale Landstattelovs § 48 oversendte Klager. Dog kan Amtsstattekommissionen efter Andragende forlænge Fristen. Overligningskommissionen og Overstatte-

20 Juli. kommissionen har snarest muligt at oversende de af dem afgjorte No. 7. Klager samt Afskrift af deres Forhandlingsprotokol til Skattekommissionæren, der igjen har at oversende dem til Amtsstattekommissionens Formand.

§ 23. Statskatten indbetales inden 30te Juni i Skatteaaret; dog kan Indbetaling i intet Tilfælde kræves før 4 Uger efter Bekjendtgjørelsen om Skattelistsens Udlæggelse. Saasnart vedkommende Oppebørselsbetjent har modtaget Skattelisten, udfærdiger han Bekjendtgjørelse om, at Skatten under Udpantnings Tvang er at indbetale, og til hvem Indbetaling skal finde Sted inden ethvert Skattedistrikt, paa Landet og i Ladested til Jøgden eller til Lensmanden eller den, som i hans Sted er bestiftet til at opkræve Skatterestancer.

Har endelig Afgjørelse angaaende nogen Skatteansættelse, hvorover der er ført Klage, eller som staar under Provelse ved hoiere Instans, ikke fundet Sted inden den ovenfor nævnte Termin, bliver Statskatten dog at indbetale med det Beløb, hvortil den af Skattekommissionæren er udregnet.

Naar ved den endelige Beslutning Skatten bliver nedsat, erholdes det formegentlig erlagte tilbagebetalt; bliver den forhøiet, har den Skattepligtige inden 4 Uger, efterat Oppebørselsbetjenten har meddelt ham Underretning om Afgjørelsen, at indbetale det Manglende. Sidstnævnte Frist gjælder ogsaa for Indbetaling af Skat, der først er udfiret efter de overordnede Instansers Kjendelse.

§ 25. Den Skattepligtige, som ikke betaler Statskatten til Forfaldstid, skal, hvis den Statskat, han ialt har at udrede, udgjør Kr. 100,00 eller derover, erlægge i Renter $\frac{1}{2}$ — er en halv — pCt. af hver fulde Kr. 10,00 for hver Maaned eller Del af Maaned, som forløber, indtil Betaling sker.

§ 27. Forat gyldig Beslutning skal kunne fattes, maa i Vignings-, Overlignings-, Amtsstatte- og Rigsstattekommissionen mindst to Trediedele af Medlemmerne være tilstede. I Tilfælde af Stemmeligbed gjør Formandens Stemme Udslaget.

Medlemmer af Vignings-, Overlignings- og Amtsstattekommissionen fratræder, naar Vigningen angaar dem selv eller Skattepligtige, der er dem saa nær beslægtede eller besvogrede som Søfærendeboorn.

Udeblivelse fra Møder i Vignings-, Overlignings- og Amtsstattekommissionen ansees efter de om Udeblivelse fra Formands- og Repræsentantmøder gjældende Bestemmelser, dog at Bøden for Medlem af Vignings- og Overligningskommission ansettes til Kr. 5,00, for Medlem af Amtsstattekommission til Kr. 10,00 for hver Dag, vedkommende udebliver. Den sidste Bød tilfalder Statskassen.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage

og bekræftede denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Mi- 20 Juli.
gets Segl. No. 7.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltfjødabed i Stockholms
Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S.)

Ernst Mogsefeldt.

Lehmann.

Lov

indeholdende Forandring i Lov af 15de April 1882 med
Tillægslov af 30te Mai 1891 om Landkommunernes
Skattevæsen.

20 Juli.
No. 8.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige,
de Gothers og Venders,

Gjøre vitterligt: At Os er bleven forelagt det nu for-
samlede ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar,
saalydende:

Efternævnte Paragrafer i Lov af 15de April 1882 med
Tillægslov af 30te Mai 1891 om Landkommunernes Skattevæsen
skal herefter lyde som følger:

§ 18. Unavngivne Interessentskaber og Indretninger, der
driver nogen Virksomhed, som kaster Indtægt af sig, betragtes som
skattepligtige Personer. Forsaavidt de ikke bestattes efter § 17,
lignes de i Skat paa det Sted, hvor Bestyrelsen har sit Sæde.

Under særskilt Bestyrelse staaende Afdeling af Interessentskab
eller Indretning, som omhandles i denne Paragraf, skatlægges paa
det Sted, hvor Afdelingens Bestyrelse har sit Sæde, af Indtægten
af den Virksomhed, som der drives.

For unavngivne Interessentskaber, der driver Skibsrederi,
kommer disse Bestemmelser, forsaauidt deres Skibsrederi angaar,
kun til Anvendelse paa den Del af Interessentskabskapitalen, som
tilhører Kommunens Indvaanere eller Udlændinge.

§ 35. Udlænding, der ifølge §§ 17, 18 og 22 er skatte-
pligtig, gives intet skattefrit Fradrag.

Udenbygdsboende Indlænding gives intet skattefrit Fradrag.
Dog har en saadan Ret til, naar han derom fremsætter Forlan-
gende, at erholde skattefrit Fradrag i én Kommune (Sogn) udenfor
Bostedskommunen, men isaafald gives ham intet skattefrit Fradrag
inden sidstnævnte Kommune. Den, der paa denne Maade ønsker
skattefrit Fradrag givet i nogen anden Kommune (Sogn) end i

20 Juli. Bostedskommunen, har efter 30te September, men inden 15de No. 8. Oktober i det Aar, der gaar forud for Skatteaaret, at indsende til Vigningskommissionen i Bostedskommunen Forlangende herom med Opgave over, hvor stor Familie han foruden sig selv og Egtfælle havde at forsyge den 30te September, samt om det Forhold, hvori de Forsyrgede stod til ham. Bostedskommunens Vigningskommission har derefter snarest mulig at oversende Forlangendet til Vigningskommissionen i den Kommune (Sogn), hvor Fradraget ønskes.

Unavngivne Interessentskaber og deslige Indretninger henføres til den Klasse, som Herredsstyrelsen bestemmer.

For Handelsfirmaer og andre navngivne næringsdrivende Selskaber er det hele Tal, som udkommer, naar Antallet af de Personer, som alle Deltagere har at forsyge, deles med Deltagernes Antal, bestemmende med Hensyn til den Klasse, til hvilken de skal henføres.

§ 41. Formuen ansættes til det Beløb, som den 30te September efter gjængse Priser antages at have været den virkelige Værdi af den Skattepligtiges rørlige og urørlige Eiendom samt udestaaende Fordringer efter Fradrag af den paahvilende Gjæld.

Med Ansættelse af Formue i Eiendom eller Anlæg, som ifølge § 17 bestattes særskilt, skal fra den antagne Værdi drages Gjæld til et Beløb, der skønnes at staa i samme Forhold til Værdien som Beløbet af Eierens hele Gjæld til den samlede Værdi af hans rørlige og urørlige Eiendom samt udestaaende Fordringer.

Til Formue henregnes ikke Kapitalværdi af Indtægter, der ophører med den Berettigedes Død, saasom Livrente, Føderaad og Pension.

§ 60. Herredsstyrelsen bestemmer Betalingsterminerne. Den kan tillige bestemme, at Skat bliver at betale med det Beløb, hvortil den oprindelig var udregnet, selv om der ikke inden den fastsatte Termin er skeet endelig Afgjørelse angaaende Skatteansættelse, hvorover der er ført Klage, eller som forøvrigt er kommen under Prøvelse ved overordnet Instans.

Naar ved endelig Beslutning Skatten bliver nedsat, erholdes det for meget erlagte tilbagebetalt; bliver den forhøiet, har den Skattepligtige inden 4 Uger, efterat der er meddelt ham Underretning om Afgjørelsen, eller Udlæggelsen af denne er bekendtgjort, at indbetale det manglende. Sidstnævnte Frist gjælder ogsaa for Indbetaling af Skat, der først er udfikret efter de overordnede Instansers Kjendelse.

Forjaavidt angaar de paa Formue og Indtægt udlignede Skatter i Penge, kan Betaling ikke fordres førend 3 Maaneder, efterat den oprindelige Vigningsforretnings Udlæggelse er bekendtgjort. Betalingsterminerne for de paa fast Eiendom udlignede

Skatter, der opkræves af Fogden, falder sammen med dem, der i 20 Juli. Almindelighed er anordnede for offentlige Skatter. No. 8.

Herredsstyrelsen kan bestemme, at der skal svares Renter indtil 5 pCt. af Skattebeløb, som ikke betales til Forfaldstid.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltjobadet i Stockholms Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S.)

Ernst Møjsfeldt.

Lehmann.

Lov

20 Juli.
No. 9.

indeholdende Forandring i Lov af 15de April 1882 med Tillægslov af 30te Mai 1891 om Bykommunernes Skattevæsen.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre vitteligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 11te Juli dette Aar, saalydende:

Efternævnte Paragrafer i Lov af 15de April 1882 med Tillægslov af 30te Mai 1891 om Bykommunernes Skattevæsen skal herefter lyde som følger:

§ 10. Unavngivne Interessentskaber og Indretninger, der driver nogen Virksomhed, som kaster Indtægt af sig, betragtes som skattepligtige Personer. Foraaavdt de ikke bestattes efter § 9, ligesom de i Skat paa det Sted, hvor Bestyrelsen har sit Sæde.

Under særskilt Bestyrelse staaende Afdeling af Interessentskab eller Indretning, som omhandles i denne Paragraf, statlægges paa det Sted, hvor Afdelingens Bestyrelse har sit Sæde, af Indtægten af den Virksomhed, som der drives.

For unavngivne Interessentskaber, der driver Skibsrederi, kommer disse Bestemmelser, foraaavdt deres Skibsrederi angaar, kun til Anvendelse paa den Del af Interessentskabskapitalen, som tilhører Kommunens Indvaanere eller Udlændinge.

§ 27. Udlænding, der ifølge §§ 9, 10 og 14 er skattepligtig, gives intet skattefrit Fradrag.

Udenbysboende Indlænding gives intet skattefrit Fradrag. Dog har en saadan Ret til, naar han derom fremsætter Forlan-

20 Juli. gende, at erholde skattefrit Fradrag i én Kommune (Sogn) udenfor No. 9. Vostedskommunen, men isaaald gives ham intet skattefrit Fradrag inden sidstnævnte Kommune. Den, der paa denne Maade ønsker skattefrit Fradrag givet i nogen anden Kommune (Sogn) end i Vostedskommunen, har efter 30te September, men inden 15de Oktober i det Aar, der gaar forud for Skatteaaret, at indsende til Vigningskommisjonen i Vostedskommunen forlangende herom med Opgave over, hvor stor Familie han foruden sig selv og Egtfælle havde at forsyge den 30te September, samt om det Forhold, hvori de Forsygede stod til ham. Vostedskommunens Vigningskommisjonen har derefter snarest muligt at overfende forlangendet til Vigningskommisjonen i den Kommune (Sogn), hvor Fradraget ønskes.

Unavngivne Interessentskaber og deslige Indretninger henføres til den Klasse, som Kommunebestyrelsen bestemmer.

For Handelsfirmaer og andre navngivne næringsdrivende Selskaber er det hele Tal, som udkommer, naar Antallet af de Personer, som alle Deltagere har at forsyge, deles med Deltagernes Antal, bestemmende med Hensyn til den Klasse, til hvilken de skal henføres.

§ 32. Formuen ansættes til det Beløb, som den 30te September efter gjængse Priser antages at have været den virkelige Værdi af den Skattepligtiges rørlige og urørlige Eiendom samt udestaaende Fordringer efter Fradrag af den paahvilende Gjæld. Ved Ansættelse af Formue i Eiendom eller Anlæg, som ifølge § 9 beskattes særskilt, skal fra den antagne Værdi drages Gjæld til et Beløb, der skønnes at staa i samme Forhold til Værdien som Beløbet af Eierens hele Gjæld til den samlede Værdi af hans rørlige og urørlige Eiendom samt udestaaende Fordringer.

Til Formue henregnes ikke Kapitalværdi af Indtægter, der ophører med den Berettigedes Død, saasom Livrente, Føderaad og Pension.

§ 50. Kommunebestyrelsen bestemmer Betalingsterminerne. Den kan tillige bestemme, at Skat bliver at betale med det Beløb, hvortil den oprindelig var udregnet, selv om der ikke inden den fastsatte Termin er skeet endelig Afgjorelse angaaende Skatteansættelse, hvorover der er ført Klage, eller som forøvrigt er kommen under Prøvelse ved overordnet Instans.

Naar ved endelig Beslutning Skatten bliver nedsat, erholdes det for meget erlagte tilbagebetalt; bliver den forhøiet, har den Skattepligtige inden 4 Uger, efterat der er meddelt ham Underretning om Afgjorelsen, eller Udlæggelsen af denne er bekendtgjort, at indbetale det manglende. Sidstnævnte Frist gælder ogsaa for Indbetaling af Skat, der først er udkrevet efter de overordnede Instansers Kjendelse.

Den paa Formue og Indtægt udlignede Skat kan ikke for-

dres førend 1 Maaned, efterat den oprindelige Ligningsforretnings 20 Juli.
Udlæggelse er bekendtgjort. No. 9.

Kommunebestyrelsen kan bestemme, at der skal svares Renter indtil 5 pCt. af Skattebeløb, som ikke betales til Forfaldstid.

Kommunebestyrelsen kan derhos bestemme, at imaa Skattebeløb, inden en af samme fastsat og paa Forhaand bekendtgjort Grænse, skal kunne afgjøres ved Hjælp af Skattemærkebøger, der er udfyldte med Skattemærker, lydenbe paa 1, 5, 10 eller 20 Dre. Skattemærkebøger udleveres vedkommende Skattepligtige uden Betaling. Skattemærkerne lader Kommunebestyrelsen udfærdige og holde tilfals paa bekvemme Steder.

Kommunebestyrelsen kan tillige bestemme, at den Skattepligtige, som inden de fastsatte almindelige Betalingsterminer afgjør sin Skat paa denne Maade, ved den sidste Kvittering i Skattemærkebogen skal have Ret til at erholde et Afslag i Aarets Skat, hvilket Afslags Størrelse i Tilfælde bestemmes af Kommunebestyrelsen inden en Grænse af 10 pCt. af Skattebeløbet.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltjobadet i Stockholms
Skjergaard den 20de Juli 1893.

Oscar.

(L. S.)

Ernst Motzfeldt.

Lehmann.

LOV

om Anlæg af Skydebaner med Statsbidrag.

20 Juli.
No. 10.

Vi Oscar, af Guds Naade Konge til Norge og Sverige, de Gothers og Venders,

Gjøre bitterligt: At Os er bleven forelagt det nu forsamlede ordentlige Storthings Beslutning af 2die Juli dette Aar, saalydende:

§ 1. Naar der i Landsfogu, Kjøbstad eller Ladested, hvor der findes Skytterlag, som i de to sidst forløbne Aar har haft og fremdeles har paa Landet mindst 20 og i Kjøbstad eller Ladested mindst 30 aktive Medlemmer, der har studdet de for Opnaaelse af Statsbidrag fornødne Skud, enten af Kommunen eller af Skytterlaget eller af begge i Forening skaffes tilveie Halvdelen af de Midler, der tiltrænges til Kjøb eller Leie samt Udstyr af en tidsmæs-

20 Juli. sig Skydebane, herunder dog ikke indbefattet Anskaffelse af Skytter-
No. 10. hus, skal den anden Halvdel af Udgiften udredes af Statskassen.
Bedsligeholdelsen paaligger vedkommende Skytterlag.

Under særegne Forhold kan dog paa samme Betingelser med Hensyn til Udredelsen af Udgifterne anlægges én Bane for flere Sogne (for Kjøbstad eller Ladested og tilgrændsende Sogn eller Sogne) samt undtagelsesvis flere Baner for et Sogn (Kjøbstad eller Ladested).

§ 2. Bane udvælges og Kjøb eller Leie affluttes ved et Udvalg bestaaende af lige mange Medlemmer, valgt af vedkommende Skytterlag og Kommunestyre. Kommunestyret bestemmer Medlemmernes Antal.

Udvalgets Beslutninger forelægges, ledsaget af Kommunestyrets Erklæring, til Approbation af Forsvarsdepartementet, der ogsaa har Afgjørelsen i Tilfælde af Stemmелighed inden Udvalget.

§ 3. De nærmere Regler for Lovens Gjennemførelse, samt hvad der skal gøres med Skydebanerne i Tilfælde af, at Skytterlaget opløses, bestemmes af Kongen.

Thi have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte denne Beslutning som Lov under Vor Haand og Rigets Segl.

Givet ombord paa Chefsskibet Drott ved Saltfjødabed i Stockholms Skjærgaard den 20de Juli 1893.

Dæcar.
(L. S.)

Ernst Mogsefeldt.

Lehmann.

20 Juli.

Kongelig Resolution

af 20de Juli.

Approbation i Genhold til § 11, jfr. § 4, i Lov om Sundhedskommissioner m. v. af 16de Mai 1860 meddeles paa de af Kommunebestyrelsen for Ørstens Herred i Romsdals Amt under 29de December 1892 og 17de Juni 1893 fattede Beslutninger om nye almindelige Forskrifter med Hensyn til Sundhedsvæsenet inden Herredet, saalydende:

§ 1. Ved Opførelse eller Flytning af Husebygninger skal iagttages:

a. At Afstanden mellem Baaningshus, Madbod og Brønd paa den ene Side og Stald, Fjøs, Grisehus og lignende paa den anden Side ikke gøres mindre end 8 m., og at Bygningerne

lægges saaledes, at der ikke sker noget Tilfig fra de sidste til 20 Juli. de første.

b. At Vaaningshus ikke maa bygges offentlig Bei eller privat Bei, som Almenheden har Ret til at benytte, nærmere end 5 m. fra Beiens Midtlinie. Saafremt den Side af Vaaningshuset, hvor Beboelsesrummet har sin Hovedbelysning, ikke vender mod saadan Bei, maa denne Side af Huset ikke bygges nærmere Eiendommens eller Tomtens Grænse end 10 m. medmindre Vedkommende har sikret sig, at der ikke vil blive bygget Hus nærmere nævnte Side af Vaaningshuset end 10 m. Heller ikke maa noget Hus opføres nærmere den Side af et tidligere opført Vaaningshus, hvor dette har sin Hovedbelysning, end 10 m.

c. At Grunden, hvorpaa Vaaningshuset opføres, er afgrøftet og Madjorden bortført. Grundmuren maa under Jorden være af Graasten, og paa laveste Sted maa Muren rage mindst 30 cm. over Jordfladen. Det maa paasees, at der altid er samme mindste Høide.

d. At ethvert Beboelsesrum — Kvistværelse undtagen — har en Høide af mindst 2,30 m. fra Gulv til Loft eller i Spærrestuer 1,70 m. fra Gulv til Trokant. Gulvet i nederste Etage maa gjøres tæt og træfrit; helst maa det gjøres dobbelt.

§ 2. I ethvert Beboelsesrum maa mindst et Bindu kunne med Lethed aabnes.

§ 3. I Beboelsesrum maa ikke Røgeovn benyttes, medmindre der er anbragt Indreining til at opfange og bortlede Damp.

§ 4. Røffenassald, stinkende Skyllevand eller anden Urenhed maa ikke hentastes Vaaningshus og offentlig Bei eller privat Bei, som Almenheden har Ret til at benytte, nærmere end 6 m., medmindre det henlægges i Kompost og jævnlgt og tilstrækkeligt dækkes med Jord. Derfra maa ikke være Tilfig til Grund under Vaaningshus, eller til Sted, hvorfra Madvand tages.

§ 5. Ved ethvert Bosted skal være et Vandhus, der ikke maa have Væg eller Tag fæstet med Vaaningshus og ikke have Tilfig til Grund under Vaaningshus eller til Sted, hvorfra Madvand tages. Det maa ikke være anbragt i Nærheden af Slagvindu eller Husets Indgang. Hvis Udtagsfiden vender mod Alsarvei, maa den være dækket. Der skal jævnlig paastrøes Jord eller lignende.

Hvor Behbyggelsen er tættere og antager et bymæssigt Præg, kan Sundhedskommissionen bestemme, at der under Vandhuset skal anbringes tætte Beholdere, og fastsætte, hvor ofte Beholderne skal paastrøes og tømmes. Endvidere kan det i saadanne Strog paalægges Huseierne at holde Bei'en foran sine Huse ren for Smuds.

§ 6. Brønd, Opkomme, Grav eller Vandbeholdere maa ikke forurennes ved Vask eller paa anden Maade.

20 Juli. § 7. Hvis Grisehus, Vandhus eller lignende ved Stank eller paa anden Maade forulemper Naboer, og derpaa ikke paa anden Maade kan raades Bod, kan Sundhedskommissionen beordre det sloiset eller flyttet.

Naar nogen Bedrift, der kan udbrede generende Stank eller som ved urent Aflob eller Affald kan virke skadeligt i sanitær Henseende, agtes istandbragt, skal Plan for Anlægget forinden forelægges Sundhedskommissionen. Efterat Bedriften er traadt i Virksomhed, er den undergivet Sundhedskommissionens Tilsyn og nærmere For-
skrifter.

§ 8. Sundhedskommissionen har Ret til at forbyde Salg af bedærvede eller for Sundheden skadelige Nærings- eller Hjælpsmidler, og er i dette Viemed berettiget til at faa udleveret de nødvendige Prover. Skadelige Nærings- eller Hjælpsmidler kan tilintetgøres eller paa anden Maade gøres uskadelige paa Vedkommendes Bekostning.

Samme Ret har Sundhedskommissionen ogsaa med Hensyn til andre Gjenstande, hvis Benyttelse kan blive farlig for Sundheden derved, at de indeholder giftige Bestanddele, f. Ex. Tapeter, Vegetoi, Beklædnings- og Møbelstoffer og lignende.

§ 9. Naar nogen agter at flytte eller opføre Husebygning, skal han derom underrette Sundhedskommissionens nærmeste Medlem eller Tilsynsmand, der pligter at gøre ham bekendt med disse Vedtagter.

§ 10. Sundhedskommissionens Medlemmer har at paase disse Forskrifters Overholdelse og i fornødent Fald at anmelde Overtrædelser for Kommissionens Ordfører.

§ 11. Hvor særegne Forhold paatræver det, kan Sundhedskommissionen indromme Afvigelser fra disse Forskrifter.

20 Juli.

Kongelig Resolution

af 20de Juli.

I Medhold af Lov om Bygningsvæsenet af 6te September 1845 § 46, Lov indeholdende Tillæg til og Forandringer i Lovgivningen om Brandvæsenet af 26de August 1854 § 1 og Lov indeholdende adskillige Bestemmelser om Bygningsvæsenet m. v. af 17de Juni 1869 § 1 bestemmes:

1. At den almindelige Bygningslovgivning skal være gjældende for de i Afers Herredsstyrelses Beslutning af 27de April 1893 omhandlede Strøg i østre og vestre Afer, nemlig Bækkelaget—Lian og Bygdø—Lysaker, i det Væsentlige efter de af Herredsstyrelsen foreslaede Grænselinier.

2. At der anordnes en Brandkommission for hvert af 20 Juli.
nævnte Strøg.
3. At de anførte Steder overgaar til særskilte Kommuner i
Bygningsvæsenets Anliggender.
4. At det overlades Amtmanden nærmere at fastsætte Grænserne
for disse Bygningskommuner.